

திவ்யப்ரபந்த வைபவ விவேக:

(திவ்யப்பிரபந்தங்களின் பெருமை)

ஸ்ரீ உ. வே. மஹா வித்வான் பிரதிவாதி பாயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி

கீதாசார்யன் அறங்கட்டளை வெளியீடு :

திவ்யப்ரபந்த வைபவ விவேக:

ஸ்ரீ உ. வே. மஹா வித்வான் பிரதிவாதி பாயங்கரம்

அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி

தமது 18 வது வயதில் (1908

முதன் முதலில் எழுதிய நூல்.

தமிழாக்கம் :

ஸ்ரீ உ. வே. திருமலை அவந்தர் பிள்ளை

கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி

எ .

கீதாசார்யன் அறக்கட்டளை வெளியீடு :

முதல் பதிப்பு 1908

இரண்டாம் பதிப்பு 1992

இப்புத்தகத்தை வெளியிட்டற்கு K.R.S. சாரிடி சார்பில்

ரூ. 10,000 /- நன்வொடையளித்து உதவியவர்

ஸ்ரீ உ.வே. K. R. ஸ்ரீனிவாஸாசாரியார் M.A.

திருவல்லிக்கேணி

விஸை : ரூ . 20

கீதா சார்பணி அறக்கட்டளை,

7, தெற்கு மாட வீதி,

திருவல்லிக்கேணி,

சென்னை - 5.

பதிப்புரை

திவ்யஸூரிகளான ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்த திவ்யப்ரபந்தப் பாசுரங்கள் திராவிட வேதம் என்றும் தமிழ் மறை என்றும் போற்றப்படுகின்றன. எம்பெருமானைத் தேடிக்கொண்டு சென்ற வேதங்களும் அவனை உள்ளபடி காண முடியவில்லை என்பதை "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே", "நான் மறைகள் தேடி என்றும் காணமாட்டாச் செல்வன்" என்கிற பிரமாணங்கள் உறுதிபடத் தெரிவிக்கின்றன. ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்த அந்தமிழ் பாசுரங்கள் மீது ஆறாத காதல் கொண்ட எம்பெருமான் அவற்றின் பின்னே ஓடுகிறான். அதனாற்றான் வைணவத் திருக்கோயில்களில் எம்பெருமான் திருமுன்பே திவ்யப்பிரபந்தங்களும் அவனுக்குப் பின்னே வடமொழி வேதங்களும் ஒதப்படுகின்றன. எம்பெருமான், திவ்யப்பிரபந்தப் பாசுரங்களைக் கடந்து முன்னே செல்ல மாட்டான் என்பதை "தென்றஞ்சூர்ப் புனிதன் கவியோர் பாதத்தின் முன் செல்லுமோ தொல்லை மூலப் பரஞ்சுடரே" என்று சுப்பரம் ஆயிரமாண்டுகட்கு முன்னமே பகர்ந்துள்ளார்.

ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்த அழகு தமிழ்ப் பாசுரங்களுக்குள்ள இப்படிப்பட்ட பெருமைகளைப் பொறுக்க முடியாத சிவர, தமிழ் மொழியிலமைந்த பாசுரங்களை வேதங்களுக்கு இணையானது என்றும் வேதங்களைவிட மேம்பட்டது என்றும் கூறுவது தகாது என்று ஆட்சேபிக்கத் தடைப்பட்டனர். அத்தகைய அறிவிலிகளுக்கு நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை, அழகிய மணவாளப் பெருமான் நாயனார் போன்ற மஹாசார்யர்கள் தமது வியாக்யானங்களிலும், ஆசார்யஹ்ருதயம் போன்ற நூல்களிலும் மிகத் தெளிவாகவே பதில்களை அருளிச் செய்துள்ளனர். ஆயினும் எந்த விளக்கத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளாதவராய், மீண்டும் மீண்டும் அரைந்த மாவையே அரைப்பது போல், ஏற்கனவே கூறிய ஆட்சேபத்தையே கூறிக் கொண்டு திரிபுவர்தனும் இருந்தும் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள்.

அப்படிப்பட்டவர்களில் ஒருவர் காஞ்சி புரத்தில் 1908 ஆம் வருடம் "திவ்யப்பிரபந்தப் பாசுரங்கள் மிலேச்ச பாஷையான தமிழில் அமைந்தவை ஆகையால் அவற்றை வேதங்களை விட மேம்பட்டதாகவோ அல்லது இணையானதாகவோ கூறக் கூடாது" என்று கூறினார். இதைக் கேட்டு வெகுண்டு எழுந்தார் ஸ்ரீ உ. வே. மஹாவித்வான் பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி. திவ்யப்பிரபந்தங்களைக் குறை கூறியவர்கள் வாயடங்கும்படியாக, வேதம் இதிறாசம் புராணங்கள் போன்ற நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்களை எடுத்துக் காட்டி திவ்யப்பிரபந்தங்கள் மிக மிக உயர்ந்தவையே என்று நிரூபித்தார். அதற்காகவே "திவ்யப்பிரபந்த வைபவ விவேகம்" என்ற நூலை வடமொழியில் எழுதி அச்சிட்டு வெளியிட்டார். ஏற்கனவே பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச் செய்துள்ள கருத்துக்களை அடியொற்றியும், அக் கருத்துக்களை விவரிக்கும் முகமாக இன்னும் பல அரிய விஷயங்களைச் சேர்த்தும் இந்நூலை ஸ்வாமி எழுதியுள்ளார். இந் நூலை எழுதி வெளியிட்டபோது ஸ்வாமிக்கு பதினெட்டு வயது தான். ஸ்வாமி முதன் முதலில் எழுதி வெளியிட்ட நூலும் இது தான்.

பின்னாளில் ஸ்வாமி எழுதியருளிய ஆயிரக்கணக்கான நூல்களுக்கெல்லாம் ஊற்றுவாயாக அமைந்த இந்த முதல் நூலை ஸ்வாமியின் நூற்றாண்டு விழா கொண்டாடப்படும் இத்தருணத்தில் வெளியிட வேண்டும் என்ற பேராவல் எழுந்தது. ஆனால் எங்கு தேடியும் அப்புத்தகம் கிடைக்கவேயில்லை. ஆனால் நாம் செய்த பாக்கியத்தின் பயனாக ஸ்ரீ. உ. வே. நாயக வேதாந்த வித்வான் திருமலை அனந்தானபிள்ளை கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி இப்புத்தகத்தின் ஒரு அரிய பிரதியை நமக்கு உபகரித்தார்.

ஆயினும் அந்த நூல் வடமொழியில் அமைந்திருப்பதாலும், அதிலும் பலரும் அறியாத கிரந்த எழுத்துக்களில் அச்சிடப்பட்டிருந்தாலும் அமைத அப்படியே

மறுபதிப்புச் செய்வதால் பயனிருக்குமோ என்ற ஐயம் எழுந்தபோது, அதையும் ஸ்ரீ. உ. வே. கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியே போக்கியருளினார். ஸ்வாமி வடமொழியில் கம்பீரமான நடையில் எழுதியருளிய நூலுக்கு ஒரு தமிழாக்கத்தை - அதே போன்ற கம்பீரமான நடையில் - அதே சமயம் யாவருக்கும் புரியும் வகையில் தெளிய தமிழில் எழுதிக் கொடுத்து உதவினார்.

மிக அரிய பொக்கிஷத்தைப் போல் பாதுகாத்து வந்த புத்தகத்தைக் கொடுத்து உதவியதற்கும், அதற்கு அழகிய தமிழாக்கம் செய்து கொடுத்ததற்கும் ஸ்ரீ. உ. வே. கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமிக்கு நன்றி கூற வார்த்தையளவே அகப்படவில்லை. தலையல்லால் கைம்மாறிலோமே என்று கூற ஸ்ரீ வைஷ்ணவ உலகமே கடமைப்பட்டிருக்கிறது என்றிவ்வளவே கூற முடியும்.

ஸ்வாமி முதன் முதலில் எழுதிப் பதிப்பித்த நூல் மா மொழியில் நிரந்தர வியியில் அச்சிடப்பட்டிருந்தாலும் அந்த நூலை ஸ்வாமி எப்படி வெளியிட்டிருந்தாரோ அப்படியே அனைவரும் பெற வேண்டும் என்பதற்காக அந்த நூல் அப்படியே PhotoCopy முறையில் அச்சிடப்பட்டு அதன் தமிழாக்கம் பிறகு அச்சிடப்பட்டுள்ளது. இப்புத்தகத்தை வெளியிடுவதற்காக ஸ்ரீ. உ. வே. K.R ஸ்ரீனிவாசார்ய ஸ்வாமி தமக்கே உரிய முறையில் தாராளமாகப் பொருளுதவி செய்துள்ளார். அவருக்கும் எமது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

22.3.92

திருவல்லிக்கேணி

அன்பர் தான் தூளி
வேங்கடகிருஷ்ணன்
பதிப்பாளியா

ஸ்தான ஸூத்ரமவதஃ சூஷ்டிஃ சவாபயபயபா த-வாந்யஸக
 சிவாஸாஸாது 1 (குஷெவதயகாஸூத்யெவயுக்ஷமவிஷயிதி)
 அஸ்தீயஸஸூஸூத-கெவவயு ஸாஸகிதெ ந காஸூகஸெ
 வி, அஹெ சிவாஸபா "சூஷ்டி" தி த்யபாந-நொ
 பெத ஸாங்கெவதஸூதெவ ஸாஸகிதி சௌவயு, வநெயு-
 ஸூதகெத்ருவ, விஸெவதெநா கிவயுபவத வெவவ தியபா
 நஸ ய-நத்யுஸூத்ரூதெநா ஸெஸிஸஸூத-வய வரிஸ
 நெ விஸூத-தஸூதெயப ஸூவக 83 விஷ-ஷாஃ வகஸவா
 ஸிஸாஸபாஸாஸ-ஃ 1 ஹெஸி வயுத்யாநா சிவா-விநா தெந-
 விஸாஸஸ வ-த்யுத்யுதயாநா சூவாஸூதா "விஸூதவிஸா
 சிஸி" தாஸூதா ஸாஸூதா தஸாஸூதவிதஸாஸாஸவத்ரிதாஸா
 பூகாஸூதா 8 யபா-

"சூஷ்டிவெதயு 1

ஸிஸி விஸாஸிஸி வ்யூதவாஃ சிவாஸாஸ-ஃ 1 (வெஷ-
 காஸூதா வெஸாஸாஸி வெபகாஸா கிவஸாஸ-ஸூ விஸாதி
 திதாஸி வ்யூதவித ஸூதாஸெவெஸ சிவாஸ மவதெநா
 வெவாஸிஸாஸஸூ வ்யூதெவத்யுதவி ஸாஸித்ய வஸவவி
 வவெயு ஸாஸூத-ஃ 1 அஸூதெவத்யுதவி தத்யுத்யு வவவெவா
 வெஸாஸிஸாஸித ஸூதெஸாஸித்யபா த-வாந்யஸாஸூ வவவ
 தகாஸூத-ஃ 1 வதெவத்யுதவி, ஸூதெவவாஸ-ததாஃ ஸூதெவ
 வவதாஸ தகதெத்ருத்யுதவி சிவாஸ விஸவெத திவதித்ய
 குஷ்டிதாஸெவாஸெஃ 1 தகாஸெவ, ஸூதாஸிஸெவா சூஷ்டி
 சிவாஸயபயப-ஃ வஸூதாஸூத-ஃ வ்யூதவித்யபக ச-வாந்ய
 ஸா கிவயுதவய தூதெவப ஹ்யுத்யுதவாஸ-ஃ அஸூதாஸ
 வெவாஸி வெவாஸி ச-ஸூதா தத்யு திவதி வெவாஸ-
 ததெவா யதவா வெவாஸெவாஸ சிவா விவதிதவிதயவயுத-
 சூதவித்ய வெவாஸூத-ஃ 1 அஸூதாஸ-ஃ ஸாங்கெவ
 தகாஸூத தத்யுதவி வெவாஸெவாஸ-ஃ 1 வெவாஸாஸி தக

[illegible]

000000

**உதி பவாமகம் மெஹரிம-ஃ । அனேதா । கீப்யஸி : எரஷை
 வெலுநர் : கீப்யஸ்வைய சிக்ருபரசௌஜீ । ஸா-ட்யூடி வஸ-
 விசாதா உய-துணா : யதுளாஃ வாஸ்தாவ । இத்-**

தலைவரவர்களே! இப்போது 1

ஸ்வயம்புரோஃ ! ஸ்வய, சூரேவகா ஜெஷிதஸ்யாடுத
 லிணாஸிபத்ரிதாபாங்கரவிபு, திசெவரலிஸ்த்ரொபரபு
 ஜெஷாவி ஜெஷாஉத்ர ப்ரகாஸதீபவக, கபாடீ தஸ்ய
 ஸாஸிபெருண ப்ரகாஸதெதிர த்விஜாஸாஸாஸு த்விஜாஸாஸ-
 உக்ய-த்யாசுநிவ்யுதொபபா-யக்யஸ்தேவாஜெபபு-மமவத்
 ஸ-ஸ்-தீஷ- திகஷ-பிரொகாஸு ப்ரவிபதீப்யஸெ
 உதஷ-சூரொலிக இதி பஸ்தத்யுதகநிஜா வஜெவத
 த்விஜப வகதயத் ஸஸு ர-புத்ய வகாஸி : சிவஜெஷித
 த்விஜஸ்-தீ கிஷ்யஸ்யத்பொ : ஸஸு-தய-ஸு-ஸு-
 ஸாஷாஸ-பா ஜெஷாஸாஷாஜெஷா வ்யவத்ய-ஜெ வகத
 ஸிபு-ஜெஷி வகாஸி-பு : ஸஸா த்விஜ-ஸ-சிவ-
 ஸாஷாஸ- : தெத-ஸ-ஸாஜெஷாஜெஷாஜெஷாஜெஷா
 வகாஸாஸ- : தஸாஸு-தஜெஷாஜெஷாஜெஷா
 ஸாஷிதஜெஷாஜெஷாஜெஷாஜெஷாஜெஷா " இதி ஸ்ர-
 த-பவாஸு வ்யுத்யாஸு-ப வ்யுதஜெஷாஜெஷாஜெஷா
 தி வியாஸாஸாஸ : ஸாஸ த்விஜ த்விஜ வ்யு-
 த்யாஸு : திஜாஸ வகதி ஸிபித்யு- : " ஜா-
 ஜெஷாஜெஷாஜெஷாஜெஷாஜெஷாஜெஷாஜெஷாஜெஷா
 ஜெஷாஜெஷா " த்யாஸி : த்விஜ திஜித்யாஸாஸ : வ்யு-
 ஜெஷாஜெஷாஜெஷாஜெஷாஜெஷாஜெஷாஜெஷாஜெஷா
 ஸாஸாஜெ- : ஸய்தஜெஷாஜெஷாஜெஷாஜெஷாஜெஷா
 சூரொலி ஜெஷாஜெஷாஜெஷாஜெஷாஜெஷாஜெஷா
 இதி ஜெஷாஜெஷாஜெஷாஜெஷாஜெஷாஜெஷாஜெஷா

ஸ்ரீ கிருஷ்ண சாஸ்திரி ஸ்வாமிநாதர் வாஸ்யஸ்து நம: .

ஸ்ரீ கிருஷ்ண சாஸ்திரி ஸ்வாமிநாதர் வாஸ்யஸ்து நம: .

ஸ்ரீ கிருஷ்ண சாஸ்திரி ஸ்வாமிநாதர் வாஸ்யஸ்து நம: .

ஸ்ரீ கிருஷ்ண சாஸ்திரி ஸ்வாமிநாதர் வாஸ்யஸ்து நம: .

ஸ்ரீ கிருஷ்ண சாஸ்திரி ஸ்வாமிநாதர் வாஸ்யஸ்து நம: .

ஸ்ரீ கிருஷ்ண சாஸ்திரி ஸ்வாமிநாதர் வாஸ்யஸ்து நம: .

ஸ்ரீ கிருஷ்ண சாஸ்திரி ஸ்வாமிநாதர் வாஸ்யஸ்து நம: .

ஸ்ரீ கிருஷ்ண சாஸ்திரி ஸ்வாமிநாதர் வாஸ்யஸ்து நம: .

ஸ்ரீ கிருஷ்ண சாஸ்திரி ஸ்வாமிநாதர் வாஸ்யஸ்து நம: .

ஸ்ரீ கிருஷ்ண சாஸ்திரி ஸ்வாமிநாதர் வாஸ்யஸ்து நம: .

[illegible]

† "வேதத்தமிழ்செய்த மாறன் சயகோப" ஸ்ரீரே.

[illegible]

† "வெந்தத்தமிழ்செய்து யாதன் சடகோப" விநே,

[illegible][illegible]

● அலங்காரம்: கலாத்தித்திதா தெருநத- மயலீத உதி
பலவநி-தரத்ரி :

வாழ்வரிகளு தா. உத்யோத்தி ஸ்வமணி ஸ்ரீராம ஸ்வ
நாதி தத்ய ஸாஸு-பத்யஸாமி । தத்ய ரபாஸாஸாநெ வ
மெய்தெதெயாஜா— “ காடுமெய்ய காலமெய்ய காஜாபெ மெய்தெஜா
புதிபஸா-தக: । கெயாஸாபு-படுமெய்யாபு: ஸ்ரீராமெய்ய
நாஸாபுத ” உதி ।

கிணு; அகலன் பரபரே ஞ்சிவெவவதிந தூதபு ரதாய
 ஸ்ரீ கவதாநிகபா— [ப்ருதிஸ்ரீ] " ஸார ஸாரஸ்தா
 தார மராதிக—வதிவதன் " இதி— உவலாஹாரஸ்தாநகை—
 மாரஸ்தா நெவாநிகதிதா துதி ஸ்ரீகை— " ஸாரஸ்தாநகை
 ' ஸ்ரீகை ' வகவதிகாபன் " இதி— " உவலா ஸ்தாநகை
 துதி " ஸ்ரீகை ஸ்ரீகை, ' ஸ்ரீகை ' விதி வகதிகாபன் "

[illegible][illegible]

பாபா— கருத்தாண்டித்தான்— “பாவனாந் தமிழ் மனதளிற்
பயனென்கொண்ட” இதுவுமாய்மாவாய், ‘தமிழ்மனத’ இது.

அபிதாரணம் இஹம், † ‘செய்ய தமிழ்மனதானான்
தெளிபதெனத் தெளிபாத மனதெனக்கன் தெளிவெனேனேமே.’
இதுவுமாய், ‘பொய்கைமுனிபூதத்தான்’ இது மரபாநிதி வரணவயு
உமாபுத்தாய வாயிசீதெனத் துரவிபெருவயு வரணவயு
வெருவெருவாய உதவுதலுமாய் கருவியென்க.

சுயஸாந்தொடர் மரபாநிதிவயுமாய், ‘செய்ய தமிழ்மனதானான்’
இது வாயு. ‘பொய்கைமுனிபூதத்தான்’ இது மரபாநிதி வரணவயு
உமாபுத்தாய வாயிசீதெனத் துரவிபெருவயு வரணவயு
வெருவெருவாய உதவுதலுமாய் கருவியென்க.

இது வெருவெருவாய உதவுதலுமாய் கருவியென்க.

வாயு மரபாநிதிவயுமாய், ‘செய்ய தமிழ்மனதானான்’

வெருவெருவாய உதவுதலுமாய் கருவியென்க. வாயுமாய்.
வாயுமாய், ‘செய்ய தமிழ்மனதானான்’ இது மரபாநிதி வரணவயு

வெருவெருவாய உதவுதலுமாய் கருவியென்க. வாயுமாய்.
வாயுமாய், ‘செய்ய தமிழ்மனதானான்’ இது மரபாநிதி வரணவயு
உமாபுத்தாய வாயிசீதெனத் துரவிபெருவயு வரணவயு
வெருவெருவாய உதவுதலுமாய் கருவியென்க.

† உதவுதலுமாய் கருவியென்க. வாயுமாய்.
† இது மரபாநிதி வரணவயு உமாபுத்தாய வாயிசீதெனத் துரவிபெருவயு வரணவயு
வெருவெருவாய உதவுதலுமாய் கருவியென்க.

வெண்ணெய்நீர்மயம் : ப-ராசகவ தவநீர்மயத்வெந்நொ மமவ
தொ வெவாயிரவவயு ஸ்ரெவெந்நெய் வித்பதிதெநா துள
மமவதி வெவாயிரவெ நாவலீயுரம் கவ்வெவநாருப வரி
வாரவெந்நவயுரவெ பவவ வு வெவ்வெவெந் ஈயுபுரவத
வெவவா ரவவருவெவெவெந், வெவத வெவவா வுரவத
வெவவலீயி ரவவயுந்நீர் (வாரவெவெவெந்) ஈயு புரவத
வெவவாந் திவெவயுந், ஸ்ரெவெவ்வெவெந்நவ புதிவெவெந் ரவ
தவவாந்நெவந் விவெவந் பவவ துருவவெவெந் மமவதி—
ஸ்ரெவெவ்வெவெந் : கதிதெ வவவவவயு : வவவவெவெவெவ
வலீயவவ புதிவ கதிநவவெ தவவவவவெவெவெவ கதவயு
தவவெவவவ ரவவெவெ தவவயு' திதி வவவவவ வலீயெவெ
திவெவெ : வவவெவெவெவ மமவதி பவவ தவவா ப திவவ
வவவவவவவவெவெவ ஸ்ரெவெவெவெவெவெவெவவ வரிவவ
ரவவவவெ, வவவ கதிவி வரிவவவவவெவெ, : வவவெவெவெ
வெவெவெவெவெவெ ஸ்ரவவெவெ, ரவவெ, வெவெவவெவெ
வவவவவவவ ரவவெவெ ரவவெவெ புதிவகதிவெவ திவவ
தீவா' கதவரவெவெ : வவவவவவவவவ வவவ வவவவவ வவவ
வவவவவவ வெவெவெவெவெவெ : வவவ, மமவதி கவ்வெ
வவவவவ வவவெவெவெவெ, ஸ்ரெவெவ்வெவெந் ஈயுபுரவத
வெவவவவவவவவெவெ, பவவவவவவவெவெ வெவவவ
வவெவெந் ரவவயுந் நவவதவயு ஈயுபுரவத வெவவாந்
திவெவயுந், வவவவவவவவவவவவவ வவவவவவ வவவ
வெவவ வவவவவவவவ வவவவதி ஈயுபுரவதவெவவவ
வவவவவதி வுரவவதி வுவவவவ வவதித ரவவவவ :
வவவவவ வெவவவவவவவ புதிதிவெவெவெ பவவவவவ
வவவவவ : வவவவவவ திவவவ வெவெவ வவவவ

[illegible]

வாய் கரையத | தாழ்ந்திடுபு பவனவந்தி மாத்யுலகதும் சிபொ
நிதம் || உடுதெய்வன்காரயிவாஉஉயா- வுரிதவாவுதம்ம-யி |
அமனென வுபவெதெய்யுநி வுலகதம்.தாதுவாய்படு || மமாயி
காவு காவெந் பபவனவந்தி வுலகதம் | அபெய புரவிப்
காவுகா கொகெடுவெய்யும் மதிவந்தி || புலவகவெய்யு
பரிவெய்யுநி வ-நாணெய்யுவிடுவெய்யி | கலுமமய்யு சி
பொகதம் க-ந- வுலகவிவாவுகா ! | உதி (நீது) புரவந
தகவநம் புலகவாநவபுப வ புதிதும் திவபுதயித-
காடுகா விவந்தெய்யுநி திவயுலகந்நி ம-யி புரவிபடுகெடுவெய்யு-
தாதாவெனவந்திவகாபு, தெய்யுத-லுமய்யு மாவகத
நீயுபுரவந்தி புரவபு, திவகதந்நிவகாவுபுதம் தாதி
வக சிவயுமகிபதி |

அவ்யுதவகவாபா, | விவந்திவந்திவக கிடுபுதம் வநம்
புலகா ' விதி வபபுதெய்யிடுகெ தகவ்யுவுதிவக உநுல
கதா சிவெய்யு | வநபுலகதெய்யு தகவகிடுகெவி பு
வகதகா கிடுபுதெய்யு வ-நாணெய்யு | தெய்யு ம-ந
விவந்திவக உமவிவந்திவகவெய்யுதெய்யுதகாந்நிவகவாந்நிவகாந்நி

உடுதெய்யிடுகெய்யுவுதகவாபிகாந்நி.

அப குலவபுதெய்யுவுதகவாபிகாந்நி.

புலகா || வுலகதெய்யுவுதகவாபிகாந்நிவகவாபிகாந்நிவகவாபிகாந்நி
விவந்திவக கிடுபுதெய்யு புலகதெய்யுவுதகவாபிகாந்நி ||

தாவக-தயி- கதகிடுகெ..... | வகவய்யு வகவெய்யு
திவந்திவகவெய்யு தகிடுகெய்யு புரவிபடுகெய்யுமநம் || உதி || வநம்
பொகத-வகிடுகெய்யு சிவமகதகிடுகெய்யு உதகிடுகெய்யு ||

புரளர் தெளிதார்த்த மாவத நத்துவததென | வகு
யதிலவிதவதுதா | நதுதிவாரிவிது வயதாவெகவாஉலுரக
சூரிவாபரி-தூதி சூரிவாபரி-தி வயதனாத ரிவாபரி
னா சூலகத்தெனவ புலவகதபுராரணு கிழ-வமனவடு
கதவ வெத-பதிருததிவிவாரம் துதிவாவதாரெ-
"வக-வாரணாதிவகரி சூலகதபு காதெததுதபுரண
தார" உதிததுத நிவிவடுதா :

உதிரவாபதி சூலகதது-வதிரவாரிவாரம்.

புதிவகிடுவ வரிசீலதாபிகாரம்.

மொமொர் | புலவாரம் | உபதிரவாவகவா
கிழபுலவகு தெவவகி வாவகபுரணா துரவாபுதாதி
வவகி புரவாபுதா | உதித- "விதிரவாரிவாரி"
வதிவாரம் புதிவகிவி புரவாரி தெவரிவகி
வரிசீலதாபி :

"கிவகெவகி தாரததிம் புதி கிழபுலவகுபொ"
ரிதி | வகுதெதெதா | புதிபுலவகுதா புலவ
கி வவ-புரணவகி உதிதபுர வவ-புரவாரி
வதி :

"புலவக வவ-புரவாரி தெவதா தெவ புராரணு
பாப கிழபுலவகுபொ- புரணதா தெவதார வவ
புதிவகிவகி வவகெவகி :

[அது முடிந்தவுடன் நீங்கலாக]

‡ பாம் பாம் ப்ரியம் வெப்பாத காதாந் ஸரஸா
ப்ரியா தத்ரீகம் ஸ்ரீமதெவத்யாநம் ||

வெற்றென முனிதாதுபுரந்திரதரணிதா ! உருவிபயி
 துணவிசெய்தென மகரிசுவன மதாதுநான் உருவிபயி
 உருவிதான் முருகுநெய் வாயிதா தரணி வெற்றென
 துபயி ! மமவருநெய் மருவன விவருநெய்முருபுரிதான்
 விசெய்தென முருவிவருநெய் முருபயிதா தரணி வெற்றென
 வெற்றென முருவிவருநெய் முருபயிதா தரணி வெற்றென
 முருவிவருநெய் முருபயிதா தரணி வெற்றென
 முருவிவருநெய் முருபயிதா தரணி வெற்றென
 முருவிவருநெய் முருபயிதா தரணி வெற்றென

இது புவநாதி மாராசுபுரம், மாலிகாநதி.

உலக சிந்தனாபிழைப்பு.

[illegible]

எண்ணிநின்ற வினா-பாபுதெ லாஹ.

சொல்ப ஸபயிலாது கெடாத :

சுண்டாடென்ப வயிதாடுவென்போடுடன்

மண்டிஞ்சுக் கந்தி-நு லாஹென :

௧௦

† கிஷ்ணுநாயு- அநுக்ஷிபா-வச

‡ த்விடாலக மஹாபரமே ।

சீர்கமலினைபென செப்பினார்களே

கீர்கமலின்று மதிதன்னிலே லெர்,

௧௧

(கதா-வா-வீ,)

கெடலும் தெறவு வதபுதெ ।

தவ சீர்கம லி புரம-ஃ

௧ ஏய் நீ தெறா-ம் வத சிதி? :

௧௨

வழிந்து க-நி-தி-நின் சீர்க-மு சிதி

வழிவ-த-ஃ அநிகம-ஃ சீ-ஃ விநி-நி-தென்

தண்டம-வ-ஃ க-வ-நி-ப-ஃ வ-நி-த-தெ-ஃ

அண்ட-வ-ஃ க-நி-தி-நின் க-வ-நி-த-தெ-ஃ

௧௩

என் பவன் வகு-த-ஃ செ-ந-ஃ

சு-ந-நி-தி-நின் க-நி-தி-நின் வ-ஃ

சு-ந-நி-தி-நின் க-நி-தி-நின் வ-ஃ

சு-ந-நி-தி-நின் க-நி-தி-நின் வ-ஃ

௧௪

சு-ந-நி-தி-நின் க-நி-தி-நின் வ-ஃ

சு-ந-நி-தி-நின் க-நி-தி-நின் வ-ஃ

(ப்ர-வ-த-ஃ)

† கிஷ்ணுநாயு- அநுக்ஷிபா-வச (சூ-ந-நி-தி-நின்)

‡ த்விடாலக மஹாபரமே (கி-நி-தி-நின்)

௧ ஏய் நீ தெறா-ம் வத சிதி? (சூ-ந-நி-தி-நின்)

௧ கெடலும் தெறவு (கி-நி-தி-நின்)

11

யிற் பெருஞ்சாக்கையென வச்சமற காய் திறந்த
 † என் னெரு விதகாங்கன் னாவிரண்டு கார்த்தை சொல்லி
 தஞ்சையையப் பதரிவைவி வச்சிடவே பாவறுடல்
 * திச்சையைய புணர்த்தோ யின்னா யின்னாவதாரிமே. (௧)

கேதம மென காழ்வா னருளிற் கற்றமிழகன்
 கா ளாமுன பங்குய பட்டாய் மனகாங்க
 ஓத கேதமந்தரு குதலானேஞ் சொல்வன்கைப்
 கேதமகா நெனுஞ்சொல் வெட்டி விசுக்கினேன. (௨)

கற்றகங்கன் காமுறகக் கெல்ல சிவநாதமென் ?
 கற்றகங்கன் கவி சிவநி கற்றமிழகன் கேதமெனப்
 பற்றியுடன் பாகித்துப் பாயபதவாயேத
 முநி விரு கேட்புண்டு காக்கை கெடுகென்குமே ? (௩)

குருகேத தமிழ்கேதப் பொருவீதி பொருகாமல்
 பாகிதி பேரகு மன்கு கிதெழுதினகங்கங்கன்
 அருகா னபுலக காக்கை மனகாங்க முடி
 மருகா மென் முன்னின்று காய் காட்டகங்கனே ? (௪)

சிம்மலிற் கண்காணுடை யோன சொற்களினே
 சிம்மலிற் புணராதே நில மெடுஞ் சொற்களியே
 னாநிலையம பேரநியே மென்றிருக்குஞ் சிலபளிக்
 கூறி யிவையாக்க குழிபதிகைப் புக்காரே. (௫)

ஒண்டிய பொருகங்கே வெருகன் சொல்லாவினும்
 அண்டுகங்கக் கருப்பொரு காங்கங்கு விசுருகன்
 கண்டதற்குத்தான் காட்டி யிச்சகந்தையப்
 பண்டிதப் பரிபுடன் பார்த்தாங்கு காத்ததகே. (௬)

† என்—ஈ க்கும்படி.

* திச்சையைய—இதகடமொழி. [பித்தருணம்] திச்சையம். "இத்
 தையையையமொழிகையத்தாயக்களையினே" ஒன்றாகதாயகு படிக்கையம்.

பேயசுருப பேய் பெண்பேய்ஸ் போயுந் சொன்னதன்
வாய்க்கும வாய்ப் பொருளின்ப ஸ்கந்தாங்கனித்தகையான்
தாய்க்குத்தாய் மந்திரத்தின் சாயமென கங்குலையிது
கோங்கும் கோக்குடைபாள்நன் துப்பமத்த தெளிசுகமே.

(௧)

முன்னோர் உசனத்தெ முன்னிடமொ மிதனில்
சொன்னோர் தயிழ்மனதறித சோமதனார் சதிரை
இனனா னெ லாநரிவா நாதவார்க அருந்தனக்கு
மனனாறு மிலக்காந ரிமமொழிதன் பொப்பாமே ?

(௨)

ஆதவார்ககடிவிலையி வன்பாகு படிவாரின்
தயிரியைபே தருமெனத் தனரிதனித் தனாரே
வாழ்மொழிவகமுடை நற்பாகவந் முககுமில்
கேரிதமுலா மொலிமக்கு மென்னுடைவ விந்துமே.

(௩)

தே-நிலவா கொண்டமிழித உதறுடை கதருளி
ஆதி மனதமையிருகு முதல-ன வாகரிவந்
பாத மலரினைபோதநிபுபரிசுட னிக்விண்ணப்பம்
வாதிதேதாந வண்ணமுத் திசு-நகரமும .

(௪)

† கண்டன மெழுதக் கருத தென்கிண
பண்டிதத்திற் பாரதத் தேய்கு
பண்டை துன்கிணப் பழுதந் பார்த்தம்
கண்டிதகெக்குய்குக் கெழுநியன்குமே.

(௫)

குந்தாறதெனத் தெறமிழ்கையில
பத்திபொருதார் முத்திபெருமே.

(௬)

பொருளானத் பதமலரினையிற்
கொவிதாநத் சேர்த்தனவிதே.

(௭)

“ ஸ்ரீகாஞ்சி-பிரதிவா நிபயங்கரம்
அண்ணங்கரவசுரிவர்.

(கிரந்தகர்த்தா.)

முன்னுரை

சுலோகம் 1

திருவத்திமாமலைச் சென்னிதன்னிலுறைவதில் ஆவ-
லுடையவரும் ஸ்ரீதேவியின் காதலரும் பிறவிக் கடலைக்
கடத்தும் ஓடமானவரும் ஆசிரிதர்களின் ஆர்த்தியை -
துன்பத்தைப் பரிஹரிப்பவராகையாவே ஹரி பென்னும் பெயர்
பெற்றவருமான பேரருளாளப் பெருமாள் எப்போதும்
மங்களத்தை உண்டாக்கக் கடவராக.

சுலோகம் 2

யாவரொருவர் ஆயிரம் பிரிவுகளை-
பாகரங்களுடையதாய், தமிழ் மொழியாலமைந்ததாய்
பரப்ரஹ்மத்தையறிவிக்குமதான உபநிஷத்தைத் தமது மயர்வற்ற
மதியால் கண்டாரோ, க்ருஷ்ணனுடையதான எல்லோரையும்
காக்க வேண்டுமென்ற ஆசையின் ஸ்வரூபமே அவதரித்ததோ
என்னலாம்படியுள்ள, அல்லது க்ருஷ்ணனைப் பற்றிய
பக்தியின் ஸ்வரூபமே அவதரித்ததோ என்னலாம்படியுள்ள
(சடகோபராகிய) குஷினை அன்புடன் சேவிக்கிறோம்.

(இதுபட்டி அருவியது)

வாரீர் வித்வந்மணிகளே, இப்போது நடைபெறுகிற இந்த
யிலவங் கநாமஸம்வத்ஸரத்தில் வைகாசி மாசத்தில்
ஸ்ரீகாஞ்சியில் நடைபெற்ற தேவாதிராஜ பகவானுடைய
ப்ரஹ்மோத்ஸவத்தில் ஒன்பதாம் திருநாளில் திருநீர்மலை
திவ்யதேசவாஸியான க்ருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமி தமிழ்
மொழியைப் பற்றிப் பேசிவரும் போது

அதன் தொடர்புடையதான திவ்யப்ரபந்தத்தின்
வைபவத்தைப் பற்றி ஓர் உபந்யாஸம் செய்தருளினார்.
அப்போது அவ்வுபந்யாஸத்தினிடையில், குற்றங்
கண்டுபிடிப்பதில் ஆவலுள்ள சிலரால் தூண்டப்பட்ட சில
வடகலையார்கள் "விசேஷத்: ஸர்வவிதாம் ஸுமாதேவிபூஷணம்
மௌநம் அபண்டிதாதாம்" (ஸர்வஜ்ஞர்கள் குழுமியுள்ள

கோஷ்டியில் புலமையில்லாதவர்கள் பேசாமலிருப்பதென்பது அவர்களுக்குச் சிறந்ததோர் அணியாகும்) என்ற பெரியோருடைய மறத்து அவ்வுபத்யாஸகரான கிருஷ்ணமாசார்யரைக் குறித்து, ஆராயத்தால் நிலைத்து நிற்காதபடியான ஆகேஷத்தைச் செய்தனர் (ஆகேஷம் எப்படிப்பட்ட தென்பது மேலே விளங்கும்). மிகச் சிறிய அவ்விக்கேஷத்துக்கு விடையிடுப்பது அவசியமன்றாயினும், இந்த ஸ்வாமி துவ்யது' (மலிழந்தபொருட்டும்) என்ற தியாயத்துக்குச்சேர அப்போதே கருக்கமாக விடை கூறியும், மறுநாள் தில்லப் பிரபத்தவைபவத்தை நிச்சயிப்பதில் மிகவும் பொறுப்பை வகித்தருளிய ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகருடைய கோஷ்டியுக்கு அருகில் மிக கிவரமாக விடையளித்தும், தம்முடைய கொள்கையை அல்லது வித்வான்களுடைய கொள்கையை ஸித்தாந்தம் செய்தனர் இவ்விஷயமானது அடிபெனால, கேரள நாட்டைச் சேர்ந்த பட்டாம்பிபெண்ணாப் பட்டணத்திலிருந்து வெகுநாட்களாக வெளிவருகின்ற 'விஜ்ஞாந சிந்தாமணி' என்னும் பெயருடைய வடமொழிவாரச் செய்தியிதழில் வெளியிடப்பட்டது அது வருமாறு:

"ஒரு விண்ணப்பம், ஐயா சிந்தாமணியை அன்புடன் வாசிக்கும் பெரியமனம் படைத்தவர்களே, இவ்வாண்டில் ஸ்ரீகாஞ்சியில் வைகாசிமாதம் பதினோராவது நாள் (தேதி) தொடங்கி இருபதாம் நாள் வரையில் தேவாதிராஜ பகவானுடைய ப்ரஹ்மோத்ஸவம் மிகமிக உயர்ந்த வகையில் நடைபெற்றதென்பதை நண்பர்களனைவரும் அறிவார்களேயன்றோ? இவ்வுத்ஸவத்தில் அங்கங்கு தேசாபிமாநிகள் பலர் தம்முடைய தேசத்தைப் பற்றிய பல உபத்யாஸங்களைச் செய்தனர். ஆறாத்திருநாளன்று மணவாளமாமுனிவர் ஸத்திதியில் திருக்கூத்திரோத்ஸவம் பெரியவைபவமாக ஆஸ்திகர் பெருமக்களால் நடத்தி வைக்கப்பட்டது. அப்போது பண்டித ச்ரேஷ்டரான திருநீர்மலை கிருஷ்ணமாசார்யவர்க்குப் ப்ரபத்தியைப் பற்றி ரஸிகர்களின் மனத்தை மலிழவிக்கவல்லதோர் உபத்யாஸத்தை நிகழ்த்தினர். இவரது பாண்டித்யத்தின் வைகரியைப் பற்றி இங்கு ஏதுமெழுத விரும்புகின்றிவேன். ஏனெனில் அனையெழுதுவதனால் தான் இப்போது மென்றதையே மெல்லுபவனாகவும் அரைத்த மானவியே அரைப்பவனாகவும்

ஆவிவிடுவேன், இருப்பினும் சுருக்கமாக அவரது பெருமையைத் தெரிவிக்கிறேன். அவர் பாராத காவ்ய நாடக அலங்காராதிக்கரத்தங்கள் இவ்வை அவர் நறுமணம் நுகராத சாஸ்திரம் கிடையாது. அவர் ஆராயாத புராணம் ஒன்றுமில்லை. அவர் பரிசுடம் பண்ணாத மதாந்தர நூல்கள் அப்ரஸித்தம். பல பேசி என்? ஸர்வஜ்ஞரென்றே சொல்லத்தக்கவரிவர் என்பது அடியேனுடைய உட்கருத்தாகும். ப்ரபத்திவிஷயமான இவ்வுபந்யாஸத்தில் இவர் பல பல யுக்திகளையும் ப்ரமானங்களையும் கொண்டு, ப்ரபத்தியை அடிக்கடி, செய்கதை மறுத்துரைத்து ஒருதலையே செய்யவேண்டுமென்று ஸித்தாந்தம் செய்தனர்.

பேரறிவாளரான இவர் ஒன்பதாந் திருநாளன்று மாணலயில் தேவப்பெருமான் கோவிலுக்குள்ளிருக்கும் நூற்றுக்கால் மண்டபத்தில் தலைதம் அதலைதம் விசிஷ்டாத்வைதமாகிய இம் மூன்றுக்குமுள்ள வாசியை மிகவும் திறம்பட உபந்யாஸித்தனர். நண்பர்களே, இவ்வுபந்யாஸத்தைக் காது கொடுத்துக் கேட்டவர்களன்றோ காதுபடைத்தவராவர். கேளாதவர்கள் செலிடர்கள்.

பத்தாம் திருநாளன்று அதேவிடத்தில் அதே சமயத்தில் ஓர் உபந்யாஸத்தைத் தொடங்கினர். இது தன்மில் ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்தை விட த்ராவிடவேதத்துக்கு உண்டான பெருமையை, வெருவான யுக்திகளையும் ப்ரமானரத்தினங்களையும் காட்டி, நிர்த்தாரணம் செய்தார். அதில் பொறாமை கொண்ட உட்கலைப் பிரிலினரில், பண்டிதர்கள், மிகப்பண்டிதர்கள் மிகமிகப் பண்டிதர், அல்லது தம்மைப் பண்டிதர்களாக நினைத்துக் கொண்டவர்கள் சிலர் இப்படி ஆகேசபம் செய்தனர்:- "பல ப்ரமானகரத்தங்களில் த்ராவிடபாஷை ம்லேச்சபாஷை யென்னும் விஷயம் நன்றாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் பாஷாகாதம் - (ஸம்ஸ்க்ருதபாஷை யொழிந்த மற்ற) தேச பாஷைப்பாட்டு பாடக் கூடாது என்று அங்கங்கு நன்றாக கோஷிக்கப்படுகிறது. இங்ஙனமிருக்கவும் நீங்கள் நிவ்யப்ரபந்தத்திற்கு உயர்த்தியையும் வேதத்வத்தையும் உறுதிநீர்கள்" என்று.

அதற்கு விடையும் இப்பண்டிதரால் இங்ஙனம் கூறப்பட்டது:- "த்ராவிட வேதத்தின் உயர்த்தியைத்

தெரிவிக்கின்ற நூறு ப்ரமாணரத்னங்கள் கீழே என்னால் காட்டப்பட்டன இப்போது "பாஷைப் பாட்டுப் பாடப்படக் கூடாது" என்னும் வாக்கியம் த்ராலிட வேதமாகிய திவ்யப்ரபத்தமொழிந்த மற்றவற்றைப் பற்றி எழுந்தது எப்படியானால் "காவயாலாயாந்த வர்ஜயேத்" (காவியம் வாசித்தலை விட்டொழியக் கடவன்) என்ற வாக்கியம் ஸ்ரீராமாயணம் முதலிய நற் காவியங்களைத் தவிர்த்த மற்ற காவியங்களைப் பற்றி எழுந்ததோ அப்படியே இதுவும். மேலும் இத் திராலிட பாஷை ம்வேச்சபாஷையாக இருந்தால், வடகலைப்பிரிவினாள்வர்களின் ப்ரதாத ஆசார்யரான ஸ்ரீமந்திகமாந்ததேசிகர்க்கு த்ராலிட திவ்யப்ரபத்தத்தில் உள்ள ஆதரம் அடியோடு பொருந்தாததொன்றாகும். அவர் அருளிய திவ்யப்ரபத்தங்களுக்குத் தீவகனிசையும் பெருமைசிறிதும் சேராது போய்விடும். அவற்றில் உங்களுக்குள்ள மதிப்பு பொய்யானதாகி விடும். மேலும் திவ்யப்ரபத்தங்களை வெளியிடப் பராங்குச பரகாலாதிகளான ஆழ்வார்களை லிக்ரஹரூபத்தில் ப்ரதிஷ்டை செய்து பூஜிக்கிறார்களே யொழிய ஸம்ஸ்க்ருத வேத ப்ரவர்த்தகர்களான வியாஸ பராசராதி முனிவரை அவ்வணம் பூஜிப்பதில்லை என்பதனை முதலிய ப்ரமாணங்கள் திவ்யப்ரபத்தத்தில் உயர்த்தியை அறிவிக்கப் பல உள்ளன. ஆகையால் (திவ்யப்ரபத்தம் தாழ்த்ததென்னும்) உங்களுடைய தீயபேச்சு பொருந்தாது. நாய்களோவெனில் ப்ரமாணங்கட்குக் கூட்டுப்பட்டுள்ளோம். எமது வார்த்தையை இசைவதற்கு இச்சையுண்டாகில் இசையக்கடவர். மறுக்க லிருப்பமுண்டேல் மறுக்கக்கடவர். இதனால் எனக்கு லாபமோநஷ்டமோ ஏதுமில்லை என்பதே அப்பண்டிதர் கூறிய விட.

அப்போது அருகிலிருந்த வடகலையார் ஒருவர் - "தேவர்குடைய இவ்வார்த்தையை இவர் இசையாவிடில், உடனே தம்நெற்றியில் விளங்கும் திருமண்காப்பைத் துடைத்துவிட்டு கிறிஸ்துவமதத்தில் சேரட்டும்" என்று உரக்கச் சொல்லி ஒய்ந்தார். உபந்யாஸகந்ததாவாகிய இப்பேரறிவாளர் தாம் தொடங்கிய உபந்யாஸத்தை மிகவும் அழகிய நடைபில் சொல்லி முடித்தார். ஆகையித்தவர் "பிறகு பார்த்துக் கொள்வோம்" என்று கூறிவிட்டு வந்த வழியே வீடு திரும்பினார். ஆச்சரியம் ! எத்தகையது ஆகையாவார்த்தையின் போக்கு!

எப்படிப்பட்டது பொறாமையின் தடை நண்பர்களே
அறிவார்களாக விரிவு மற்றொருபோது ஆகும்.

இங்கனம்
தத்தவ வாத்
(உண்மையுரைப்போன்)

இதுதான் விஜ்ஞாந சித்தாமணியில் அடியேன்
வெளியிட்ட விண்ணப்பம்.

ரஸிகர்களே, இதன் பின்னர் முற்கூறிய ஆகோபகரும் அதே
சித்தாமணிபத்திரிகையில் விளக்கக் கட்டுரை யொன்றை
வெளியிட்டார். அக்கட்டுரையும் இங்கு வெளியிட வேண்டியது
தான். ஆகிலும் அதை முழுதும் வெளியிட்டால் மிகவும்
விரிவேற்படுமென்றஞ்சி அதன் ஸாராம்சங்கள் மட்டும்
இங்கேடுத்து எழுதப்படுகின்றன:

"க்ருஷ்ணமாசார் யரோவெனில் பரமபூஜ்யமான
ச்ருதிகளில் தாழ்ச்சியையேறிட்டு த்ராவிடதிவயப்ரபந்தங்களில்
உயர்த்தியை ஏறிட்டாரென்பது கொண்டு. இவ்விஷயத்தில்
இவர் உண்மையில் அறிவிலியே என்று கையை உயரத்தூக்கிச்
சொல்லுவோம். வேதத்திற்கும் திவயப்ரபந்தத்திற்கும் உள்ள
ஏற்றத்தாழ்வு பெரியதேயன்றோ? ஸம்ஸ்கிருத மொழியொழிந்த
மற்ற மொழிகளின் திரள்களெல்லாம் ம்லேச்சபாஷையாக
பதஞ்சலிமுதலிய பரமருஷிகளாலே வழங்கப்படுகின்றன.
பகவானான பதஞ்சலி முனிவரோவென்றால்- "தே஽ஸ-ரா:
தேஹலயோ ஹேலய இதி குர்வந்த: பராபபூவு: தஸ்மாத்
பராஹ்மணாத நம்லேச்சிதவை நாபபாஷிதவை:
ம்லேச்சோஹவா ஏஷ யத் அபசப்த:" (அவ்வகரர்கள்- "ஹே :
அரய : ஹே : அரய:" என்று நற்சொற்களிருக்க "ஹேலய:
ஹேலய:" என்று திச் சொற்களைச் சொல்லித்
தோல்வியடைந்தனர். ஆகையால் பராஹ்மணன் ம்லேச்சம்
சொல்லக் கூடவனலலன் அபபாஷணம் பண்ணக்கூடவனலலன்.
அபசப்தமென்கிற இதும்லேச்சமென்று ப்ரஸித்தமானது.)
என்கிற ச்ருதிவாக்யத்தை உதாஹரித்து தன்றாக வ்யாக்யானம்
செய்து விட்டு ப்ராஹ்மணன் அபசபதப்ரயோகம் பண்ணக்
கூடாதென்று ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார். இவ்வயத்தனையும்
வேறிடத்திவ விஸ்தரிப்போம். மேலும்
இவ்வன்பராண நண்பர் பெருத்தகை கூறுகிறார் -" த்ராவிட

வேதத்தின் உயர்த்தியைத் தெரிவிக்கும் ப்ரமானங்கள் தூறு
 காட்டப்பட்டன இத்தாதிசன். இங்குச் சற்று ஆராய்வோம்.
 முதலில், ப்ரஹ்மானந்தபுராணத்தில் ஸந்தக்குமார நிலிப்பு ஸம்
 வாதத்தில் உள்ள "அதீதத்ராவிடம்தாபஸ்த்ரியம் ப்ரஹ்மவிதம்
 நரம் ஆரோப்ய தேஸவர் திரீனீதம் துலாயாம் அதிகாவது:"
 (தேவர்கள் தமிழ்வேதமோதிய ஒரு பெண்ணையும்
 ப்ரஹ்மஜ்ஞாநியான ஆண்பிள்ளையையும் தராசில் ஏற்றி
 நிறுத்து, பெண்பிள்ளை உயர்ந்தவளென்று அறுதியிட்டனர்.)
 என்னுமிந்த ச்லோகமாகிய ப்ரமானரத்தத்தை உதாஹரித்து
 த்ராவிடப் ப்ரபந்தத்திற்கு உயர்த்தியானது.
 இவ்வுபந்யாஸகராலே ஸ்தாபிக்கப் பட்டது. நாம் என்
 செய்வோம், அதற்குமேலுள்ள ச்லோகத்தை இவ்வுபந்யாஸகர்
 அறிபார் போலும். அந்த ச்லோகமாவது "இத்யநேகை: சமுநிபி:
 உச்யதே ஸகலச்சுதௌ, வயமத்ர மஹாராஜு ஸமதாம்
 திரீணயா மிதே", (பல முனிவர்களும் எல்லா ச்ருதிகளும் வட
 மொழிவேதத்தைவிட த்ராவிட வேதமுயர்ந்த தென்று
 சொல்லுகிறார்கள்; நாமோவெனில் அவையிரண்டுக்கும்
 ஒப்புமையெயுள்ளதென்று நிச்சயிக்கிறோம்.) என்னும்இதுவே.
 புராணத்தில் ஒப்புமையெநிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளது. இவராலோ
 வேறேதுவோ உபந்யாஸிக்கப்பட்டது. ஆச்சரியமானது இவரது
 பாண்டித்யத்தின் கணம். 'பாஷாகாநம்நகாதவயம்' (பாஷைப்
 பாட்டு பாடக் கூடாது.) என்றுமீவ வாக்ஸியத்துக்கு.
 "ஹரிகீர்த்திம் விநைவாத்யத் ப்ராஹ்மணேததரோத்தம பாஷா
 காநம் நகாதவ்யம்" (பகவானுடைய கீர்த்தியைத் தவிர மற்ற
 விஷயத்தைப்பற்றிய பாஷைப் பாட்டைப் பாடக் கூடாது)
 என்று பொருளாகையாலே மஹாராஷ்ட்ராதி
 பாஷைகளாலும் பாட்டுப் பாடுதலைத் தடுக்க முடியாததே
 என்பது ஆராய்ச்சியாளர்க்கு ஸ்பஷ்டமானிற்று.
 நிலயப்ரபந்தமியற்றியவர்கள் பக்தியோக நிஷ்டரஸஸர்.
 பின்னையோவெனில் ப்ரபந்தியோக நிஷ்டர்கள், பக்தியோக
 நிஷ்டர்களுக்கு இச்சரீரத்தின்முடிவிலேயே மோகமுண்டாவது
 நிச்சயிக்கப்படாத விஷயமாகையாலே- அதாவது
 மோகமுண்டத்தார்களா இல்லையா என்று ஸந்தேஹத்திற்கு
 இடமானகையாலே பக்தர்களான பராசராதிகள் பிம்பம் வைத்து
 அர்ச்சிக்கப்படுவதில்லை. ப்ரபத்தியோக நிஷ்டர்களுக்கு
 இச்சரீரத்தின் முடிவிலேயே முக்தி நிச்சயமாக உண்டாகையா-
 லே முக்திபெற்ற பராங்குசாதிகள் பிம்பம் வைத்து

அர்ச்சிக்கப்படுகிறார்கள்-என்பது இவர்கள் கருத்தாகத்
தோன்றுகிறது. வ்யாஸபராசராதிகளும் பக்தர்களாகையால்
அவர்களும் பிம்பவடிவில் அர்ச்சிக்கத்தக்கவர்களேயாவர்.
அப்படி அவர்களை இவர்கள் அர்ச்சிக்காதது அறிவிலிகளின்
செயலேயாகும். பராங்குசாதிகளை மாத்திரம் பிம்பம் வைத்து
அர்ச்சிப்பது-ஆழ்வார்கள் நம்முடையவர்கள்' என்று தாங்கள்
அபிமானித்த அபிமானத்தின் காரியமேயாகும்.
. பகவத் கீதையில் உபநிஷத்தவம் போல
தீவ்யப்ரபந்தங்களிலும் நம்மால் உபநிஷத்தவம் ஏறிடப்பட்ட
தென்பதே உண்மை. இதில் சிறிதும் சுத்தேஜ்ஞம் இல்லை.
உண்மையில் நாமே சுத்யவாதிகள்."

இது தான் ஆகேஷபகர் எழுதியகட்டுரையின் சுாரம்

நாமும் இக்கட்டுரைக்குக் கண்டனரூபமாக "தீவ்யப்ரபந்த
வைபவலிவேக:" என்னும் பெயர் பூண்டதாய் நாமெழுதிய
நூலொன்றை இதில் வெளியிடத் தொடங்குகிறோம்.
இந்நூலின் கண் மெய்ம்மை பொய்ம்மைகளை ஆராய்வதில்
ரஸிகர்களான பெரியோர்களின் ... திருவுள்ளமே
அத்தாட்சியாகும்

ஸ்ரீமதி ஆண்ணக்கராசாரி

முக்தாநாத முத்தம்

அவதாரிகை

சுலோ 1. யாவெரொருவர் புஜங்கபாவத்தை (ஆதி
சேஷாவதாரமாந்தன்மையை) தா'அடைந்திருத்தும், புஜங்கபங்
கத்தை (வழியில்லாத வழியே செல்லும் புறச் சமயத்தினரின்
தோல்வினய) உண்டு பண்ணினாரோ, வியப்புடைய பலவனாகச்
செயல்களைய் புரிந்த அந்த மனவான மாமுனிகள் அனை
வரிலும் மேம்பட்டு விளங்குக.

சுலோ 2 தமிழேதத்தின் பெருமையை நாய்திக
மணிகள் ஒருபோதும் அறியா பச்சைக் கருப்பூரத்தின் பரிம
ளத்தைக் கழுதையாவது நாயாவது அறியுமா என்ன?

சுலோ 3, 4 பூர்வாசார்யர்களின் மிகவும் ந்ருமான
திருவுள்ளக் கருத்தைப் பின் சென்று, திவ்யபரபந்தம் வேதமென்
பனையும் மற்றும் அதன் உயர்த்தியையும் நினைநிறுத்துவதற்காக,
ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணாவின் வம்சத்தில் தோன்றிக்
காஞ்சி புரத்தில் நித்யவாஸம் செய்யும் அண்ணங்கராசார்யன்
என்னுய்ப்பெயாபெற்ற வித்வான் திவ்யபரபந்தவைபவ விவேகம்
(திவ்யப்ரபந்தத்திற்குப் பிற நூல்களைக் காட்டிலும் ஏற்பட்
டுள்ள பெருமையைப் பகுததறிவிக்கும் நூல்) என்ற கீரந்தத்தை
இயற்றுகிறான்.

சுலோ 5 இந்நூலின்கண், யார் மதிசெட்டு அவமதிப்
பாக் காட்டுகிறார்களோ அவர்கள் வித்வான்களல்லர். இம்
முயற்சி அவர்களைக் குறித்து அல்லவன்றோ? பூமியோ விசால
மானது; காலமும் முடிவில்லாதது; அல்லவா? எங்கேனும் எப்
பொழுதேனும் எண்ணற்ற ஆஸ்திகபபெரும்கள தோன்றக்
கூடும். அவாசனக்காகவே இம்முயற்சி.

(1) மூலப் ப்ரமாணங்களைச் சுருங்கக் கூறுதல்

இவ்வுலகில் வைதிககோஷ்டியோடு விசேஷ பரிசய மற்ற சிவர்திவ்யபரபந்தங்கள் ஆகாதென்று விலக்கப்பட்ட மொழியில் இயற்றப்பட்டனமையாலும், உடமொழி வேதமோதும் தகுதியற்றவாகக் கற்கக் காண்கையாலும், இக் கலியுகத் தில் - அறிவுபெறத் தகுதியிலலாத நான்காம் வருணத்தில் பிறந்தவர் முதலியோரால் இயற்றப்பெற்றனமையாலும், தேசம் எங்கு மின்றித் தமிழ்நாட்டில் மட்டுமே உள்ளனமையாலும், வைதிக ரல்லாத பிற மக்களால் ஏற்கப்பட்டுள்ளனமையாலும், வேதங்க ளிலும் சம்பிரதிகளிலும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகக் கூறப்படு கின்ற ஐசுவரியங்கவலயங்களை இவற்றில் குறை கூறுவதனா லும் இப்பிரபந்தங்கள் - ப்ரமாண நூல்வரிசையில் (தம்பிப் பின் பற்றுகற்கு அத்துட்கியான நூல்களில் வரிசையில்) ஒன்றாக வைத்து என்னவத்தவாதான" என்று எதிர்வாதம் செய்தன.

இதற்கு - உடமொழியாலஸ்தி வேறொர் மொழியினால் பாட்டுப்பாடிய எசகிகவ முதலியோரைத்தனது நாட்டிலிருந்து துரத்திய தருமசீலனான ஓர் அரசனை அவன் மரணமடைந்த பின்பு யமலிங்கரர்கள் நரகலோகத்திற்கு அழைத்து வர, பல வகைப் புண்ய கருமங்களைச்செய்த அவ்வரசன் எப்போதும் சிந்தும் பாபம் செய்யாமல் பற்பல புண்ணியகருமங்களையே செய்து போகாத நான் எதற்காக இங்கு அழைத்து வரப்பட்டேன் என்று வருத்தத்தோடு கேட்க அதற்கு யமதர்மராஜன் "விஷ்ணுவின் புகழையுணர் மறவற்றைப்பற்றிய தேசபாஷைப் பாட்டையே ப்ராஹ்மணன் பாடக்கூடாது. நேற ராஜன்! தேச பாஷையால் அமைந்த பாட்டைப் பாடக்கூடாதென்று நினைந்த நீ தேசபாஷையால் விஷ்ணுவின் குணங்களைப் பாடிய எசகிகாதிகளை உனது நாட்டிலிருந்து துரத்தியதனால் நீ பாபம் செய்தது உன்மையே. அதனாலதான் நீ இங்கு அழைத்து வரப்பட்டாய் என்று கூறினான். அதற்குமேலும் அவ் வரசன் ஆனால் வேறுபாஷையாலமைந்த பாட்டைப் பாடக் கூடாதெனலிற மறுப்புரைக்கு என்ன கதி?" என்று கேட்க "ஓ அரசே, விஷ்ணுவின் கீர்த்தியைத் தவிர வேறு விஷயத்தைப்

பற்றிய தேசபாஷைப்பாட்டைப் ப்ராஜம்மணன் பாடலாகாது. கைசிகாதிகளோவென்றால் விஷ்ணுவின் குணங்களையே பாடினர். அவர்களைத் துரத்தியது அநியாயமானாகையாலே 'நீ பாடியே ஆவாய்' என்று தர்மராஜன் விடையளித்தான்.

இந்த யமவசனத்திலிருந்து, பாஷைப்பாட்டைப் பாடக்கூடாதென்ற விதிக்கு விஷ்ணுவைத் தலிர்த்து மற்ற விஷயத்திலே நோக்குகூடாதென்னும் விஷயம் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறது. இங்ஙனமல்லாமல் பாடவேண்டும் என்ற விதிக்கு ஸம்ஸ்க்ருதபாஷைப் பாட்டே இலக்கென்றும் பாஷைப் பாட்டைப் பாடலாகாதென்ற விலக்குகூ ஸம்ஸ்க்ருத மொழிந்த மற்ற எல்லாப்பாஷையாலும் அளமந்த பாட்டுக்களே இலக்கென்றும் கொண்பால் - ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையிலளமந்த வேத பாஷையரான ஹனுமெனத்ததுதியர் இயற்றிய சாஸ்த்ரங்களையும் வைதிகர்களான நாம் சுறகவேண்டியதாக ஏற்பட்டு விடுமன்றோ?

ஆழ்வார்கள் கைம்மாறு சுருதாத தமது திருபாஷைக்கூத்தாலே, ஸம்ஸ்க்ருத வேதமொதுவதற்குத் தகுதி பெறாதிருக்கிற பெண்கள் நான்காம் வருணத்தவர் முதலியவர்களை உயலிக்க ஆசைகொண்டு ஸம்ஸ்க்ருத வேதங்களின் பொருள்களைத் தமிழ்மொழியால் பெயர்த்து உரைத்தனமயாலும் பகவானுடைய திருவருளுக்கு இலக்காகும் பாக்கியத்தைப் பெற்று இடைவிடாத பகவத்கூத்திற்குப் பாத்திரமாய், பரம்பொருள் இன்னது அனைப்பெறுவதற்கு உபாயம் இன்னதென்று பகுத்தறியும் ஆற்றலைப் பெற்று அவற்றைப் பிறர்க்கு உபதேசம் செய்வதிலும் முயன்ற விதுரர் சபா முதலியோரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்களான ஆழ்வார்களிடமிருந்து இந்தத் திவ்யப்ரபந்தங்கள் அவதரித்தனமயாலும், தமிழ்தெரியாமல் மற்றமொழிகளையே பேசக்கற்ற மிகவுயர்ந்த தேசாந்தர மக்கள் - இந்த திவ்யப்ரபந்தங்களின் தனிச்சிறப்பைக் கேள்விப்பட்டு இந்த திவ்யப்ரபந்தங்கள் விசேஷமாக நன்குநுகிற நாட்டிலே நாம் பிறக்கப்பெற்றிலோமே? நீ நம் துரதிர்ஷ்டத்தின் கொடுமை என்னே! என்று தம்மனம் பரிதபிக்கக் காண்கையாலும், இவற்றினுடைய மிக்க பெருமையை ஆராய்த்து, வெதுர்த்த ஜ்ஞானத்திற்கு யோக்யஸ்தையில்லாத அனைவரையும் கூட இவற்றை

ஏற்றுக்கொள்வதென்பது சொண்டாடத்தக்க இவற்றின் பெருமைக்கே காரணமாக முடிவதனாலும், உபநிஷத்துக்களில் வேதவென்றும் உபாஸனவென்றும் கூறப்படுகின்ற பக்தியே இவ்வநிலை பகவத் காமவென்று கூறப்படுவதனாலும், ஸ்வர்யைகளையெல்லாம் இவ்வுக்து குணகூறியது, முன்றியே இவற்றால உண்டாகும் இன்பம் திவ்யதில்வாதென்றும் அளவுபட்ட தென்றும் என்னிதென்கையாலும், இவற்றால் அறியப்படும் பரமாத்மாவிற்குள்ள பெருமையின் மிகுதியாலும், பரமபுருஷனுடைய ஸ்வரூபத்தைத் தெளிவாக உரைப்பதனாலும், அப் பெருமானிடத்தில் பக்தியை உண்டாக்குவதனாலும், உண்டான பக்தியை மேன்மேலும் வளரச் செய்வதனாலும், இவற்றால் அறிவிக்கப்படுகிற விஷயங்களுக்கு எம்மக்குத் வேதங்களைப் பலவிடங்களில் மொகூரியாகக் காட்டுவதனாலும், பரமமே தூதர்க்காரணவென்று கூறுவதனாலும், ப்ரஜம்ஜ்ஞானத்தினால் மேலகூழாயை மிகுதென்கையாலும், புருஷாத்தத்தைத் தெரிவிக்கும் எல்லா தூதர்களைக் காட்டிலும் இந்த நிலைய பரமாத்மாவைக்குப் பரமபரமானந்தத்தை அடைக்கமுடியாதபடி மிக வலிமைபொருத்தியதால் உண்மையை அறிவிக்கும் தூவாயிருக்கும் தன்மையை மூலமித்து, வேதமார்க்கத்தை ஆராய்ந்தறிபுற ஆராய்வுண்டய வஸதிகளாகிய பெருமக்கள விடைகூறினர்

இங்க எகிராவாதமும் வினையும் - ஸ்ரீமத்ராமாநுஜரின் உறுதியான சொன்னகைய நிச்சயித்துக் கூறும் பொறுப்பை ஏற்றாலு அநவராவ கூறியனையின் சிஷ்யராகிய வடக்குத் திருவீசிப்பிள்ளை அருளிய ஈடுமுபபத்தாநாயிரப்படிமென்றான் சிஷ்யாயபொழி வயாக்யானத்தில் மஹாப்ரவேசத்தில் (= பெரிய முன்னுரையில்) இத் திவ்யபரபந்தங்களின் பெருமையை நினைநாட்டும் பகுதியில் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது.

இவ்வெமே முகர்பத்து நான்குத் திருவாய் பொழியான அருஞ்சிறைய மடநான்றின் அவநாரிகையிலும், முடிவலத்தில் அறிவில் சிவியோனொருவன் - இந்தத் திருவாய் பொழி - வவராக்யமுண்டய பொய்யொர்கள் கைக் கொண்டிருப்பதனால் பரம்பொருளை இன்னதென்று அறுதியிடும் தூவாயிருக்குமென்று நினைத்து இதைக் கருமானாய இந்த அருஞ்சிறைய

மட நானரபென்னும் முதற்பாகாததைக் கற்கும்போது ஆழ்வா
ராகிய நாயகிக்கு புருஷோத்தமனாகிய ஸ்ரீமத் நாராயணனிடத்
தில் உள்ள த்ருபமான காதலென்னும் உள்ளக் கருத்தைக் கேட்
வுடன் ஐயோ இது காதலர் பேச்சாயிருக்கிறதே' என்று மாறாக
எண்ணிக் கைவிட்டானாம். 'நிதித்யாஸிதவ்ய:' (பகவான்
த்யானம் செய்பத்தக்கவன்)-என்றிது முதலிய வடமொழிவேதத்
தினால் விதிக்கப் படுகிற பகவத்காமமென்று பாக்யமில்லாத
ஈமயாவே அறியப்பெற்றிலன் - எனவும் அந்த ஈட்டில்
அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

இப்போது கூறிய இவ்விஷயங்களைத் திருவுள்ளத்திற்
கொண்டு ஸ்ரீவேதாந்ததேசின் தமது த்ரமிடோபநிஷத்
தாற்பர்யரத்தாவளியின் அவதாரிகையில் 'பாஷாதி' என்று
தொடங்கி ஒரு ச்லோகம் அருளியுள்ளார். 'பகவானைக் கூறுவ
தனால் தமிழ்மொழிப் பாட்டுகள் மிகவுயர்ந்தவை.
அரசனைப்போல் பகவானை உபசரிக்க வேண்டுமென்று
சாஸ்த்ரம் கூறுவதனால் அரசனைத் தமிழ்மொழியால்
துதிப்பது போல் பகவானையும் தமிழ்மொழிப்பாட்டால்
துதிக்கலாம். அத்தமிழ்மொழியோ அகஸ்தய முனிவரிடமிருந்து
தோன்றியதென்னும் காரணத்தினால் ப்ராஹ்மணாதி ஜாதி
பேதமுடைய எல்லோராலும் கற்கக் தக்கதாகப் பெரியோர்
களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. முனிவர் களைங்கள் இயற்றிய
இதிலுள்ள புராணங்கள் வேதங்களுக்கு - விவரணம் செய்த
லென்னும் எத்தக் கூரியத்தைச் செய்கின்றனவோ அந்தக்
கூரியத்தில் ஸத்த்வ குணத்திற்குப் பூர்ணாச்ரயமான சடகோப
முனிவரின் வேதமாகிய திருவாய்மொழி பட்டாபிஷேகம்
செய்யப்பட்டு இதிலுள்ள புராணங்களை விட) மேம்பட்டு
விளங்குகிறது என்பது அந்தச்லோகத்தின் சுருத்தாகும்.

இத்தகைய ஆசார்யச்ரேஷ்டர்களின் ஸ்ரீஸ-4த்தி
ரத்னங்களை மூலபரமானவகளுக்கக் கொண்டு இவ்வ சிறிது
விரித்துரைப்போம்.

முதல் அதினரம் முற்றுப் பெற்றது

(2) வேதாந்தாசார்யர் அருளிய ப்ரமாணங்களை விவரித்தல்

இவ்வழிகாரத்தில், வடகனையாருக்கு ஆசார்யரான வேதாந்ததேசிகர் திவ்யப்ரபத்தத்தின் பெருமைக்கு ப்ரமாணமாக அருளிய ஸ்ரீஸூக்திகள், அவர்கள் திடமாக நம்புவதன் பொருட்டுக் காட்டப்படுகின்றன.

ஸ்ரீமததிசுமாதக்குரு இயற்றிய பாதுகாஸ்தனஸரத்தில் ப்ரஸ்தாவபத்ததியில், வர்ணஸ் தோமை: 'என்று தொடங்கும் மூன்றாம் ச்லோகத்தின் இரண்டாமடி 'ஆம்தாயாதாம் ப்ரக்ருதி மபராம் ஸம்ஹிதாம் த்ருஷ்டவந்தம்' என்பது இவ்வடி வடகனையாலரச் சோந்த ஸ்ரீமான் சுபுண்ணி பாரத்வாஜ ஸ்ரீவிவாஸாசார்யரால் "ஆம்தாயாதாம் = வேதங்களுடைய, அபராம் ப்ரக்ருதிம் = மற்றொரு பிரிவாகிய ஸம்ஹிதாம் = தமிழ் வேத வாக்யத்தொகுதியை, த்ருஷ்டவந்தம் = கண்ட ஆழ்வாரை, விச்வாமிதராதி முனிவர்கள் (தித்யமான்) காயத்ரி முதலிய மந்த ரவகளை இறைவன்குளால் கண்டது போலவே ஆழ்வாரும் (தித்யமான்) திருவாய்மொழியை எம்பெருமானாவ அருளப் பெற்றுத் தமது அகக்கண்ணால் கண்டு வெளிப்படுத்தியது மட்டுமென்பதறி புதிதாகத் தாமியற்றினைம இன்னவ." என்று வயாக்யானம் செய்யப்பட்டது.

இவ்விதமாகவே ஸமாக்கியபத்ததியிலுத்ரமிடோப நிஷத் நிவேச சூத்யாதபி வகத்மீரமணாய, ரோசலிஷ்யத்' என்னும் இருபத்திரண்டாம் ச்லோகத்தில்த்ரமிடோபநிஷத்' என்பதற்கு தமிழ்மொழியாலமைத்ததாய ரஹஸ்யார்த்தங்களை வெளியிடும் வேதாந்தத்தில் என்று வயாக்யானம் அவரால் செய்யப்பட்டது.

அதுதன்விஸேயே இருபத்வென்பதாவதான
விந்த்யஸ்தம்பாதவிஹதாதேர் விஷ்வகாசாத்த ஸித்தோர்
ரூபீஸூதோ ரஸூர கபனக்ராஸிந ஸகலர பாஷா, தித்யம்

ஜாதா உரிபுத்தோர் நிஷ்பத்தீ முகாத் தே ப்ராசீநாதாம்
 ச்ருதிபரிஷதாம் பாதுகே பூர்வகஸ்யா" என்றிந்த ச்லோகம்
 பெயரொற்றுமையினாலே பாதுகையும் ஆழ்வாருக்கும்
 ஒற்றுமை நயத்தை உறுதியாகக் கொண்டு உறுதிநாய்" என்று
 அவதாரிகையிட்டு "நித்யம் ஜாதா - அநாதியாகவே உள்ளது
 இப்போது ஆழ்வார் திருவாக்கிலிவறும் உண்பானாதன்று
 என்று கருத்து. ஸ்வாவரம் - தன்விச்சையினால் வெளிவந்த
 பாஷா - தமிழ் மொழி; தமிழ்ப்பாஷையானது முதலில்
 அகாலதியமுனிவரால் காணப்பட்டதென்று ப்ராஸித்தியுள்ளது.
 வகுளாபரணமுதியாக அவதரித்த உனது (பாதுகையினது)
 திருமுக மண்டலத்தினின்றும் வெளிப்படக் கொண்டே,
 பலதொகுதியாகவுள்ள பழைய எம்ப்ஸ்க்ரூத வேதங்களுக்கும்
 முன்பு எண்ணத்தக்கதாக ஆயிற்று எவ்வேராலும்
 ஓதத்தக்கதாகையாலும், பகவதஸங்குபத்தை மறநொய்நின்
 மூலமாக வல்லாமல் ' தானே வெளிப்படையாகக்
 காட்டவல்லதாகையாலும், வடமொழி வேதங்களைவிட மிக
 வயாந்ததாக ஆயிற்றென்பது முடிந்த கருத்து. அதவால்தான்,
 திருவிதிப்புறப்பாடு முதலியவற்றிய பகவானுக்கு முன்பு
 திவ்யபரபத்தம் ஓதப்படுகிறதென்பதும் அறிப்பாடுவிறது என்று
 ஸபஷ்டமாக வயாக்யாதிக்கப்பட்டது.

இந்த ச்லோகத்தில் ஜாதா என்று திருவாயமொழிக்குப்
 பிறப்புள்ளமை சொல்லப்படுகையால் அதற்கு நித்யத்வம்
 எவ்வின ஸித்திக்கும் என்றால், "சூசஸ்யாமாநி ஜஜ்ஞிரே.
 சகத்தாம்ஸி ஜஜ்ஞிரே தஸ்யாத். யஜு - ஸ் தஸ்யாதஜாயத்"
 என்றவிடத்தில் சூகாதி வேதங்களுக்கும், ஜஜ்ஞிரே = பிறந்தன,
 அஜாயத - பிறந்தது என்று பிறப்புள்ளமை சொல்லப்படுகையால்
 அவற்றுக்கும் அறித்யத்தம் கொள்ளவொன்று வாயும். அது நமது
 கொள்ளைக்கு முரணானுமல்லவா? ஆவாய இவ்விரண்டி
 டல்களிலும் எப்படி விடையளிப்பதென்னில், ஜாதா ஜஜ்ஞிரே
 அஜாயத என்ற சொற்களெல்லாம் ஜத் என்றது துலிவடிவாகப்
 பிறந்தனவானாகையாலும் அதற்கு பரா துய்யமாமதே என்றுதான்
 அதாவது வெளிப்படுதலே பொருளாகையாலும், நித்யமான
 சூகாதிவேதங்கள் பரமபுருஷனான நாராயணனிடமிருந்து
 வெளிப்பட்டன, நித்யமான திருவாயமொழி ஆழ்வாரி

பயிஞ்சுத்து வெளிப்பட்டது என்பதே கருத்தாகக் கொள்ள வேண்டியிருத்தலால் குளையேதுபில்லை என்பதே அதற்குச் கருக்கமான விடையெனக் கருளதரத்தூய்மையும் ஸம்ஹிதாம் யாம் அடங்கிய (= ஹேபாதுனையே, ஆழ்வாராக அவதரித்த நீ எந்த (தராலிடவேது) ஸம்ஹிதையைக் கண்டாயோ) என்ற ச்லோகமும் இங்கு நினைக்கக் தக்கது இவைமுதலிய பாதுகாஸஹஸரச்லோகங்கள் ப்ரமாணங்களாகச் சொல்லத் தக்கன பல உள்ளன விரிப்பில் பெருகுமென்றஞ்சி அவை இங்கு எழுதப்படவில்லை

இந்த வேதாந்ததேசிகராலேயே அருளிச்செய்யப்பட்ட திவ்ய பரபத்தவைபவம் என்னும் சிறியதொரு நூலில் (ஒளபபுத்தகத்தில்) பதினமூன்றாம் பக்கத்தில் ஸ்ரீபாஞ்சராத் ரத்தைச் சேர்த்த அநிருத்தஸம்ஹிதாவசனமும் பரமேச்வர ஸம்ஹிதாவசனமும் பதினைத்தாம் பக்கத்தில் ஸதத்துளர தீல்பஸம்வாத மாயணமத்த ப்ரம்ஹாண்டபுராண வசனமும் பரமாணமாக எடுத்துள்ளப்பட்டுள்ளன

ஸ்வசாகாத்ராலிடாம் காயெளவிச்சிதியே தே ந்ரி பூருஷம், யஸ்ய தஸ்ய ந வாய்யம் ஸ்யாத் தெனரி ப்ராஹ் மணயாரிதி ச்ருதி த்ராலிடாம்தாயஸம்ஹிதா ந்யேதவ்யா வைஷ்ணவ : ச்ருதி, நிஷ்ப்பலாதேதரநிதா ஸா விப்ரணவ மத்தரவத் என்ற அநிருத்தஸம்ஹிதா ச்லோகங்களுக்கு எவனுக்கு மூன்று தலைமுறையாக, தன் சாகையான வேதபாகத்தின் அத்யயனமும் தமிழ்வேதமான திவ்யப்ரபந்தத்தின் அத்யய னமும் விட்டுப்போயினவோ அவனுக்கு வரும் தெனர்ப்ராஹ் மணயம் ப்ராஹ்மணத் தன்மைக்கு ஏற்பட்ட நோஷம்) எந்த ப்ராயச்சித்தத்தினாலும் போக்திக் கொள்ள முடியாததென்று ச்ருதி சொல்லுகிறது. வைஷ்ணவர்களாலே தமிழ்வேதத்தோடு கூடிய ஸம்ஸ்க்ருதவேதம் ஒதப்படவேண்டும். தமிழ் வேதமின்றி ஒதப்படும் ஸம்ஸ்க்ருத வேதம் ப்ரணவமில்லாமல் சொல்லப் படும் மத்தரம் போல் பயனற்றதாகிவிடும் என்பது கருத்து.

“ப்ராஹ்மண கூதரியோ வைச்ய குத்ரோவா அந்யோ அதஸ்யார அதித்தராலிடாம்தாய பூஜ்யோ நித்யம் முமு கஸ்ய” என்ற பாரமேச்வர ஸம்ஹிதா ச்லோகத்திற்கு ப்ராஹ்

மணன் கூத்தியன் வைச்யன் குதரன் இவர்களில் யாராயி
ருந்தாலும், மற்றும் வேதுவேறான இரண்டு ஜாதியினருக்குப்
பிறந்த ஸங்கர (கலப்பு) ஜாதி மனிதனாயிருந்தாலும் தமிழ்
வேதத்தை ஒதினானாகில அவன் - மோக்ஷமடைய விரும்பி
அதற்குரிய பக்தி ப்ரபத்திகளில் ஒன்றை அநுஷ்டித்தபெரியோர்
களாவே எப்போதும் பூஜிக்கத்தக்கவனாவான் என்பது சுருத்து.

ஸாவேதரவிட வேதஸ்யாத்யயநார்த்தபரா - பரம்
ஸ்வம் ஸகம் பதமநுப்ராப்தா இதி பரஹ்மவிதோ விது: அதித
த்ராவிடாம் நாயாம் ஸ்துரியம் ப்ரஹ்மவிதம்நரம்! ஆரோப்ய
தேனவா நிர்ணீதம் துலாயாமதிகா வதா. இத்யதேனா. ச முநிபி
ருச்யதே ஸக்லச்சுதேன. வயமகர மஹாராஜ ஸமதாம் நிர்ணயா
மஹே தஸ்மாதத்யயனம் கார்யம் த்ராவிடாம் நாயஸந்ததே
மோக்ஷார்த்திதா திலீபேதக்ர இக்ஷவாகு குலந்ததவ என்சிற
ஸநந்துமார திலீபஸம்வாத ருபமான ப்ரஹ்மாண்ட
புராணச்லோகங்களுக்கு த்ராவிடவேதாத்யயனத்தையே செவல
மாகக் கொண்ட பெரியோர்கள் அனைவரும் நாம் நாம் உகந்த
உயர்ந்த ஸநானத்தை அடைந்தார்கள் என்று ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகள்
சுருதுகின்றார்கள் தமிழ்வேதமோதிய ஒரு பெண்பிள்ளை
ஸய்யும் வடமொழி வேதப்பொருளையறிந்து ப்ரஹ்மஜ்ஞா
னத்தைப் பெற்ற ஒரு ஆண்பிள்ளையையும் தேவர்கள் ஓர் நராசில்
வைத்து நிறுத்து தமிழ் வேதமோதிய பெண்ணே சிறந்தவ
ளென்று அறுதியிட்டார்களென்று எல்லா சூத்திரிகளிலும்
முனிவர்கள் அனைவராலும் கூறப்படுகிறது. ஹேலிப மஹா
ராஜனே! இருவரும் ஸமானமானவர்களென்று நாம் திசையி்கி
றோம். இக்ஷவாகு குலத்திற்கு இன்பமுட்டும் திலீப மஹா
ராஜனே, ஆகையால் மோக்ஷத்தை விரும்புமவன் திலயப்ரபத்
தங்களெல்லாவற்றையும் ஒரியே தீரவேண்டும் என்பது சுருத்து.

இங்குச் சற்று ஆராய்லோம். ஸம்ஸ்கிருத
வேதத்தைவிட த்ராவிடவேதத்திற்கு உயர்ந்தியைத் தெரிவிப்
பதற்காக ஆரம்பிக்கப்பட்டது இந்த ஸநததுமார திலீப
ஸம்வாதச்லோகம். ஸநததுமாரஸது வாக்கியத்தை ஆராய்ந்
தாலோ, இரண்டிற்கும் ஒப்புமையே வயத்துமாகிறது. உயர்த்தி
யன்று. ஆகையால் இது எப்படிச் சேரும் என்று கேட்டால்,

உண்மைதான். பதிலளிக்கிறேன்' கேள்வியை எந்தக் குமாரர்
 எம்ஸ்க்குத் வேதங்களைக் காட்டி. ஆம் த்ராலிட வேதம் உயர்ந்த
 தென்பது எல்லா ச்ருதிகளாலும் எல்லா முனிவர்களாலும்
 வெளிப் பண்டையாகக் கூறப்படுகிறது. யாமோவெனில்
 ஒப்புமையே உள்ளதென்று கருதுகிறோம் என்று சொல்லு
 கிறார் இது ஆச்சரியம். பரபலபரமாமணவதனாகிய ச்ருதிகளின்
 வசனங்களும் அத்தனை முனிவர்களின் வசனங்களும் நமமாவ
 . ஆதரிக்கப்பட்டனவையா? கவனம் கருதுக. எந்தக் குமாரராகிய ஒரே
 ஒருவர் உடனும் வசனம் ஆதரிக்கத்தக்கதா என்பதை நீங்களே
 ஆராய்ந்து முடிவு செய்யுங்கள்

மற்றொரு பெருமையார் த்ராலிட வேதத்துக்கு உள்ளது.
 தீழ்க்காட்டிய எந்தக் குமார வசனத்தில் 'அந்த த்ராலிடாம்
 நாமம் எந்திரம் பரஹ்மணிதம் நாம' என்ற விடத்தில் பெண்
 பிள்ளை த்ராலிட வேதத்தை முடிவமாத்திரமே ஒதியவனாகவும்
 அப்பிள்ளை 'பரஹ்மணித' என்று பரஹ்மணாகிய அந்தத்
 தோடு காட்டிய எம்ஸ்க்குத் வேதத்தை. அறிந்தவனாகவும் அறிவிக்
 கப்பட்டுள்ளவர் துரித வேதத்தை மட்டும் அத்தயனம்
 சொந்தமாக அத்தனைப் பெருமையை உண்டாக்குந்தன்மை
 தோல்வியாகிறது அத்தரிந்வேதத்தை அத்தந்ததோடு செய்யும்
 அத்தயனம் எத்தனைப் பெருமையை உண்டாக்குமென்பதைத்
 தனிப்பட்டு சொல்ல வேண்டியதில்லை. உத்தேசமாக
 நினைத்ததை அபராபா மதாபாஸஹ் என்கிறபடியே அந்தத்
 'தோடு துரிந்வேதமோதுவதன் பெருமை வேத புருஷனுடைய
 பண்பை - கரும வாக்குமகம் காட்டாததேயாகும். போதும்
 இப்போது இவ்வளவு.

தேவன் அருளிய அந்நூலினையே, ருதாதீந்
 தேவனாத்ராயாம்தகதினாதிஷ - வைகரமாத் திட்ட த்ராலிட
 பாகு மந்திரத்திதாய சபாதுஷ் புரதோ தேவனாத்ராயம்
 த்ராலிட ச்ருதிகளையும் துத்தயாவனோ ஹர்ஷாத் திட்டய
 பாயா சருத் என்ற - வாய - தேவனாத்ராயாவனம்
 எடுத்துள்ளபடி உள்ளது பெருமானுடைய திருவிதிப் புறப்
 பாடுகளிய பெருமையைத் தவிர புறத்திலும் பின்புறத்திலும்
 இ-து நூலினால் முடிவாகிய ருத்வேதம் எது - ன்வேதம் எய்ம

வெகும் ஆகியவற்றையும் பின்புறத்தில் (புறம்) வேதத்திற்கும் பின்னால்) ஸ்ம்ருதிகள் மற்றும் மனிதர்களியற்றிய ஸ்கேதாந் ரங்கன ஆகியவற்றையும் பாராயணம் செய்யவேண்டும். பெருமான புறப்பாடுகளில் பெருமானுக்கு முன்புறத்தில் (அத்யாபசர்களை) கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு ஸந்தோஷத் தோடு த்ராலிடச்சூதி (தமிழ்மொழி) குடமான மிகமிக உயர்ந்த ச்ருதிகளைப் பாராயணம் செய்வதென்பது என்பது இந்த ச்லோகங்களின் கருத்து.

இங்குச் சற்று ஊக்கம் செலுத்துங்கள். பரம. (= மிக மிக உயர்ந்தவை அதாவது இனி இதுக்கு அளிவருகு இல்லவ யம்படி உயர்த்தியுண்டவவை) என்று த்ராலிட ச்ருதிகளுக்கு அனாமொழி சொடுக்கதனால்தமிழ் வேதங்களுக்கு முக்கேதம முதலான அனாமொழி வேதங்களைக் காட்டிலும் அதிகமான மேன்மை அறியப்படுகிறதுல்லவா? 'அபயாநிதம் பூர்வம்' (பூதிக்கத்தகத்து உயர்ந்தது முன்பு இருக்கவேண்டும்) என்கிறபடியே, திவ்யபரபந்தம் பெருமானுக்கு முன்பு படிக்க வேண்டும் என்று அது தனக்குப் படிக்குக. தனது நிச்சயித்துக் காட்டியது ஒன்றே சிறப்பாக அதற்குள்ள உயர்த்தி 'மினொல்லவைய வெளிப்படுத்துகின்றது.

என்றிவை முதலிய பல ப்ரமாவைசனங்கள் அவர் தமது நூலில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. அந்நூலின் முடிவிலும் அங்கே அருளுவது "நாஸ்க்யேவ . ஸம்ஸக்ருதாந்நாயே மஹிமயிநா த்ராலிடச்சூதி ஸ்கேதாபீத்யபிஸ்யாந். ப்ரமாவை ஸ்வஸம்யகே என்பது 'த்ராலிட வேதத்தின் மகிமையில் ஒரு சிறு பகுதி கூட ஸம்ஸக்ருத வேதத்தில் இல்லை' என்ற இவ்விஷயமே ப்ரமாவைகளால் அறியப்படுகிறது என்பது அதன் பொருள்.

மேலும் இவ்வாசிரியர் அருளிய த்ராலிடாபநிஷத் தாக்பர்ய ரகநூலளியின் அவதாரிசையில் முதல ச்லோகத்தில் 'ஸாரஸ்ஸாரஸ்வதாநாம் சடஜிதுபநிஷத்' (=சடகோபருடைய திருவாய்மொழியான உபநிஷத்து ஸாரஸ்வதங்களில் (வாங்கம யான) க்ரந்தங்களில் ஸாரமானது) என்றும், அந்நூலை முடிசும் ஸந்தர்ப்பத்தில் 'ஸாரம வேத்யம் ஸ்வவேதே' (சட கோபர் தமது வேதமான திருவாய்மொழியில் அறியவேண்டிய

ஸாரமாவ லிஷயத்னத்) என்றும் 'இத்தமஸுத்ஸம்ப்ரதாயக்ரம்' என்றும் ச்லோகத்தில் 'ச்ராவ்யவேதாத்' (செலிக்லினிய வேதத்திலிருந்து) என்றும் திருவாய்மொழி மிகவுயர்ந்ததாக அருளிச் செய்யப்பட்டது.

இதற்கு முன் மூலபரமானங்களைச் சுருங்கக் கூறும் அதிகாரத்தில் எடுத்தாளப்பட்ட "பாஷாத்தி ப்ரஸஸ்தா" என்ற ச்லோகத்தில் 'யத்தத் சுருத்யம் ச்ருதீநாம்' என்றதனால் இந் தரமானமானங்களை எப்படி வேதத்திற்கு விவரணமோ அப் படியே திருவாய்மொழியும் விவரணமென்று கூறப்பட்ட வேதவதி வேதமாகவும் உபநிஷத்தாகவும் கூறப்படவில்லையெ ள்ளது (சேட்கலேஷாடா. "ஆதெள சாயிரசார்த்ததக்ரமபிற விகதம் மிமசதிர்வத்தி ஸாக்ரம், ஸங்கேஷபோ: ஸௌஸிபாகம் பாக்யாதிக்ருதாம் சாக்ரபாபோபபத்தம்" என்று தொடங்கும் தாமதத் ச்லோகத்தாலே (இக் திருவாய்மொழியின் முதலில்) இந்நபத்தொருபாட்டுக்கள் ப்ரஹ்ம ஸத்ததரத்தின் அர்த்தங் களை முறையே விவரிக்கின்றன இப்பாட்டுக்கள் இந்நபத்தொரு சாஸ்திரமாகப் படிக்கப்படுகிற முக்குச்சுரு தனாய் வரைகளை வெளிப்படுத்துகின்றன இரிலுள்ள ஆயிரம் பாட்டுக்கள் கீதத்தோடு கூடிய ஸாய்வேதத்தின் பூர்ணமான ஆயிரம் சாஸ்திரங்களையும் அநுஸரிக்கின்றன இதில் அடங்கி யுள்ள "அர்த்தத்தோடு கூடிய தாசஸ்களாலே தூறு திருவாய் மொழிகளால் நூற்றொருசாஸ்திரத்தைக் கொண்ட யஜுர் வேதமும் கூட்டப்படுகிறது. சாந்திரஸத்தை ப்ரதானமாகக் கொண்டு இப்பிரபந்தத்தில் அதற்கு உபயோகமாக டிந்துள்ள எட்டுரஸங்களும் தென்படுவதனால் எட்டுசாஸ்திரங்களையும் அநுஸரிக்கின்றன தோன்றுகிறது (ஆகையால் இது ஸாய்வேதத்தையும் தன்னிடம் ஒருசேரக் கொண்ட தென்படி) வேதத்தையும் அறியப்படுவதனாலென்க 'வேதாத் ஆகஸதய பாஷாவபிஷ உததாத்' (தமிழ்மொழிவடிவமான வேதங்களை வெளியே கொண்டு வந்தார்) என்று அதிலேயே உள்ள இந்த ச்லோகமும் இங்கு நினைக்கத் தக்கது.

ஸாஸ்திரமாய் நித்யமாக அநுஸந்திக்கத்தக்க தேசிக ப்ரபந்தங்களிலும் அவரருவிய ரஹஸ்யக்ரந்தங்களிலும்

த்ரமிடோபநிஷத் த்ரமிடோபநிஷத் என்றே திவ்யப்ரபந்தம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ரஹஸ்ய க்ரத்துமான தத்வத்ரய-களகத்தின முடிவில் 'கறந்தபாலுள் நெய்யே போல்' என்கிற த்ரமிடோபநிஷத்திலும் கானவாம்' என்றும், தேசிக ப்ரபந்தங்-களில் ஒன்றான அம்குதாஸ்வாதினியில் பாவாளரும் தமிழ் மறையின் பயனை சொண்ட' என்றும், திருவாய்மொழி த்ரமிடோபநிஷத்தாகவும் தமிழ்மறையாகவும் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளனம இதற்கு உதாரணங்களாகும்.

அதிகாரஸங்க்ரஹத்தில் "செய்ய தமிழ் மானஸகள் நாம் தெளியவோதிக் தெளியாத மறையிலங்கள் தெளிகின்றோமே" என்னும் - "மொய்கை முனி புகத்தார்" என்ற பாட்டின் நான்காமடியின் உட்கருத்தை ஆராய்ந்தாலோ தமிழ்வேதமான திருவாய்மொழிக்கு வடமொழிவேதங்களை விட உயரத்தி யானது விளக்கமாக அறியப்படுகிறது.

ஐயா, தம்மாழ்வார் அருளிய திருவாய்மொழிக்கு மட்டுமே உபநிஷத்தாகும் தன்மை உண்டு மறையுள்ள திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கு இவ்வையென்று கூறவேண்டா முற்கூறிய மொய்கை முனி புகத்தார்" என்ற பாட்டாலும், மேலெடுத்துக் காட்டப் புகுகிற பல ப்ரமானஸங்களாலும், மொய்கையாழ்வார் தொடக்கமான எல்லா ஆழ்வார்களுடைய திவ்யப்ரபந்தங்கள் அனைத்துக்கும் உபநிஷத்தாகும் தன்மை வித்தித்தலால் என்க. இவ்வளவு போதும். அதிகம் தேவையில்லை.

இரண்டாம் அதிகாரம் முற்றுப் பெறுதல்

(3) புராணங்களில் காண்கிற

ப்ரமானங்களை விவரித்தல்

ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகருடைய ஸ்ரீஸ்க்ரிகளுக்கு புராணங்களிலுள்ள ப்ரமானங்கள் மூலபாயையாவே அந் தனைய புராணப்ரமானங்கள் சில இடமும் காட்டப் பெறுகின்றன

மார்ச்சுண்டேய புராணத்தில் - "ஏதா சவேதகாதா ச நித்யா த்ராவிடஸம்ஹிதா சலென கலென பரகாச்யந்தே க்ருபயா ஜஞாநயோகிபி த்வாபராந்தே யதா வயாஸோ வயாஸிஷ்யதி மஹாச்சுரீ. ததவந் நித்யாத்மபூகாதா: சடகோப பரணேஷ்யதி — சாகா ஸஹஸரம் வேதாநாம் காதாநுபம் விதாஸயதி, த்ராவிட ப்ரஹ்மவித்யா ஸா தஸ்மாஜ் ஜாதா மஹா- ப்ரணே ஸம்ஸக்ருத சகுதயோ யத்வத்த்ராவிடச்சுதயஸ்ததா நித்யா " என்ற வசனங்கள் காணலின்றன இவற்றிற்கு இந்த நித்யாஸம்ஸார வேத காதாநுபம் த்ராவிட வேதத்தொகுதியும் ஜனகொரு கலியுகத்திலும் ஆத்மஜஞாநமுள்ள பெரியோர் களால் வெளிப்படுத்தப்படுவதென வயாஸ முனிவா எப்படி துவாஸயுக முடிவில மிகப் பெரியதாய ஒன்றாயிருந்த வேதங்களை (நூல்வேதம் யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம் அதாவண வேதம் என்று தான்காகப்) பிரிக்கப் போகிறீரா, அப்படியே தாஸ் நித்யமாகவுண்டான (தமிழ்ப்) பாசுரங்களை சடகோப முனிவா வெளியே கொண்டு வரப்போகிறார் (ஸாம) வேதத்தின ஆயிரம்சானகங்களையும் (தமிழ்ப்) பாட்டு வாடிவாய்ச் செயப்பபோகிறார் முனிவரே! அந்த க்ரா வி ப்ரஹ்மவித்யா (-ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தை ஊட்டும் தமிழ் பாட்டுக்கள்) அவரிடமிருந்து வெளிப்பட்டது. ஸம்ஸ்க்ருத வேதங்கள் போலவே த்ராவிடவேதங்களும் நித்யங்கள் தான் என்பது பொருள் ஸ்ரீமந்நிசுவாநகருகு பணித்த அம்ருதாஸ்ஸா தினியென்னும் தமிழ்ப்பிரபந்தத்திலுள்ள 'பாலனருந் தமிழ் மஹாநிற் பாரிண கொண்ட ' என்ற பாட்டில் வயாக்கியானத்தில் ஸ்ரீரமாதகாதாசார்யர் கீழ்க்காட்டிய மார்ச்சுண்டேய புராண வசனங்களை பரமானாமக எடுத்தாண்டிருப்பதனால் இவை இயைச்செஞ்சுவென்று குறையகறச் சிறிதும் இடமில்லை. அவ்விடத்திலேயே "அது (திலயபரபந்தம்) நித்யமென்னை ஸர்வாஸம்ஸதம்" என்றும் அவரால் கூறப்பட்டுள்ளது. அப்படியிருந்தும் பண்டிதோத்தமர்களான பிறர் இசைகிறார்கள்ளிலை என்பது ஆச்சர்யகரம் இது ஒரு தனிப்பட்ட கலக்கம் போலும்!

ஸகந்தபுராணத்தைச் சேர்ந்த சம்புரஹஸ்யத்தில் இந்நூற்றாறுபத்தேழாமதவாயத்தில் குமரனைக் குறித்து ருத்ரன்

'ஏவமேவ விஜாந் ஹி த்ராமிடஞ்சாபி பாவேதம் . அகஸத்ய
 ப்ராமத்தநாதுஷ்டபரஹமததவரா இம நபபரம்
 சத்வதோஷோ 2 ஸதி த்ராமிடநாம் சிராமத்த யனதவ
 ஸாம்ஸ்க்ருத் பரஷா பரமததா ஸவர்க்கத்யபிந் பரமக்ருத்
 த்ராமிட சாபி தனதவ ஸவாமகத்யபிநித அநோந்யா கத்யுஷா
 பரஷா ஆநதர காணாடகேசஜா அநாமர்ஷவாத பபரமசா
 இதி சாஸதரவிதாம் மதம் தஸமாத் பரஷாந்ருதீயாவஸாம் காவ
 யாதாம் தோஷக்ரததம் பரமகத்யாத் த்ராமிட பச்சாபி விபிரத
 விஷயம் பதோத் ச்ருதௌ து ஸாமிகச்சிதஸா இத் தீவததரீ யத வச
 ததநாஸஸ சாய்ஸியவ ழிதததத தாஸபப யதீதா என்று
 உபதேசித்ததாக உள்ளது இதன் பொருள் "இயதஸாம் துபிந்
 மொழிஸ்யபந் ஆரியதத வயா இந்ருபிந்மொழிஸ்யவத
 அகஸதயநஸடய ஸேஷாடுகோஷாத மலிழாத பரஹமாவிஸால்
 கொடுக்கப்பட்ட ஸாதஸதப பெறுவதெனது ஆஸதயால் துபிந்
 மொழிக்கு இது சிதைந்து கொடுக்கப்பாண பானஷ' என்பதும்
 குறவிலலை எவ்வளவு ஸமஸ்க்ருதயானை தன்னைப
 பேசினவனுக்கு ஸவாக்சம் அளவு யோகததததத் தர வச
 லதீதா, அயவஸமே பரமகத பானஷபந் துபிந்மொழிஸ்ய
 தமஸம் உச்சரித்தவனுக்கு அவர்வருத் தரவவவவ ஆஸதயால்
 இவவதவிர மற்றுள்ள தெஷதத கவவடகேசகரவிஜாநிட ரன
 பானஷதீன, குறிஸமஸகதரிலஸவஸயால் அபபரமசாதன
 சிதைத்து கொடுக்கப்பாண பானஷதன என்று கூறும் குற
 முண்டயன என்பது சாஸதாமரிததவாஇசைந்ததொன்றும்த
 ஆஸதயால் ஸமஸ்க்ருத மொழிந்த மறவ பானஷதவிஜாநான
 காவியவதனைய மொதுவாதர் கதவதகதவத பபரமத
 மொழிஸ்ய துபிந்மொழிஸ்யவத விதவொழிதவவவவ காவ
 யாதவவவவ சேதம். தோததில தாஸ்ச்சிதவவ (அபபரமச
 பானஷ பேசத்ததக்கதவவ) என்றுள்ள வாக்யம் குறிஸமஸ்க்
 மிலவத பானஷதவவவ தடுக்குமன்றி மகிஸம் பங்கயவவ
 துபிந்மொழிஸ்யத் கதவவவவவ இதுதவ விவாய்
 என்பதேயாகும இந்ருதததததவவ வவவதிரிஷ் அசரிடபப
 மவலிகாமா ததவவவவவ பரததவதில (நிடதவவவவவ)
 முதலிதவவவ ததவவவவவ வவவவவவவவவ

பபரமசாதனத் பிரமதேவவவவத் துபிந்
 மஹாவிஷதத உதததத வவவவத வவவவ விசவவவத

தரவிடச் சூதே ஸங்கீர்த்திதாஸ்தே மத்பக்தா இதி
மத்பக்தஸகஷணம் இதி தரவிடவேதஸ்ய உத்கர்ஷ
க்யாபிதோமயா அத ச்ஞாதிமபேக்யாஸ்யாயம் பரக்ருஷ்ட
தரவிடச் சூதென பரமாத்மாதத்ஸ்வ நிஸ்ஸந்தேஹம்
பரஜாபிதே" என்று போதிக்கதாகக் காண்கிறது. அதற்கு "யாவர்
சிவம் நமஸ்க்ரெயோடு தரவிடவேதத்திற்குப் பெருமையை
நாலு பேர் அறியச் சொல்லுகிறார்களோ அவர்கள் என்
பக்தர்களாகச் சொல்லப்படார்கள் என்பக்தர்க
ளென்பதற்கு அடையாளமாவது தரவிடவேதத்திற்குப் பெரு
மையைப் பிரகாசப்படுத்துவதேயாகும். என்றில்லாமாகத் தமிழ்
வேதத்தின் ஸ்வபவம் என்னவா லிளம்பரப்படுத்தப்பட்டது.
அவையால பிரமணே ஸமஸச்சூதவேதத்தவதிட இத்துமிழ்
வேதத்தில் நீ மிகவும் உயர்ந்த ஆசானைச் செலுத்துவாயாக
இதில சிறிதும் ஸங்கீதவாபக. பதே" என்பது காண்க.

பரஹ்மான்டபுராணத்தில் ச்ஞாநாமுச்சயித கிருதித்
ரஹ்மயம் முநீஸக்தம் காலாக்கிரேது மச்சய்யா பூதோ
பூதகாயக நிாதித்ர திங்க்ரினிசகவகிமஷ்யதயாஹ்மபீஷ்டத்
தேதம் தரவிடகாம் வேதக அக்ஷரவ்விசக்தாம் கத மத்பக்த
சடகோபாக்யோ பவிஷ்யாமி மிமச்சயா தாம்ர பர்வயுத்ர
கீட யத்ர தாதா அர்ச்சிதாஸமயஹம் தத்ரமே சடகோபஸ்ய
தேசே ஜந்ம பவிஷ்யாமி கதா பரகாசவிஷ்யாமி பரமர்
தரவிடச்சூத் " என்று மஹாலிஷஹ ஒரு முனிவரைக் குறித்துக்
கூறியதாகத் தென்படுகிறது இதன் பொருள் முனிவர் பெரு
மானே" ஒரு ரஹ்மயம் சொல்லுகிறேன் கேளும். மேலொரு
காலத்தில் என்னுடைய படுக்கையாள் அரவாசன் உறங்காப்
புளியரசாகத் தோன்றப் போகிறான் எல்லோருடைய
விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் இயலபையுடைய நானும்
என்னுடைய ஸங்கல்பத்தால், வேதங்களைத் தமிழுருவில்
கொண்டு வருவதற்காக, முதல் மூன்று வருஷங்களுடையன்றி
நான்காம் வருஷத்தை அடைந்தவனாய்க் கொண்டு
சடகோபனென்னும் பெயர் பெறல் என்னுடைய பகதனாகத்
தோன்றப் போகிறேன் தாம்ரபரணி ஒளியின் எந்த வட களையில்
நான் முன்பொருநகால் தான்முருகனால் அர்ச்சிக்கப்பட்டுனோ
அவ்விடத்தில் சடகோபனென்னும் பெயருடைய எனது

அவதாரம் உண்டாகப்போகிறது அப்போது மிகுந்த உயர்த்த
தரமில். வேதங்கள் வெளியிடப் போகிறேன் - என்பதாகும்.

அப்புராணத்திலேயே "தருமாத் ஸ புருஷேரேஷ்ட-
பகதாதாம் அமருதோபலாம் பரகாசயிஷயதி பராம் த்ராயிடம்
பரஹ்மஸம்ஹிதாம்" (ஆனையால் அந்தப்புருஷேரேஷ்டரான
சடகோபா பக்துச்சுருககு அமருதம் போனபதான த்ராலிட
வேதத்தை வெளிப்படுத்துப்போகிறார்) என்றும் உள்ளது.

பரிஷயத்புராணத்தில் - "த்ராலிடாம்நாயாநிரதூர்யோ
நிந்ததி ஸ - துர்யதி ப்ரஹ்மபாளையபர்யக்ஷம் சும்பீபாகே ஸ
பச்சிகே ஸவமாதர் வயாநிச ரோகதொயோ தோஷ-
பரிநாத்திக ஸதோஷோ த்ராலிடாயநாய தூஷணே மி பீவக்
த்யூஷம்" (சுமீந்வேதத்தில் பற்றுமிக்க ஒருவனை மிக மதிக்கடன்
யாவ்னொருவன் நிக்குளை செய்கிறானோ அவன் பிராநிதவன்
மரணமடைபும வனையில் (பலவாயிரக்கணக்கான
சதுப்புலங்கள் வளையில்) சும்பீபாகம், என்னும் நரத்தில்
(குளை போல எரிக்கப்படும் கரகத்தில்) வாட்டப்படுவான்
ஒருவன் தனது தூயின் நடக்காகக் கேட்டவனென்னெனல்
அன்னுக்கு உண்டாகும் குற்றம் அல்லது தண்டனை
சுமீந்வேதத்தை நிந்திப்பவனுக்கும் உண்டாவது நிச்சயம்
என்பது சாண்டிலயரின் வாசகத்தையாகக் கொள்ளுகிறது.

ஸ்ரீவிஷ்ணுசுந்தரில் "ஸயது ஸாமாந்யபாவேந
த்ராலிடாம்நாயமுதகமம் மக்யகீத கலாநிகாமஸ ஸ ரௌரவம்
நாகாய வ்ரஜேஷ்" (எவ்வொருவன் உத்தமபாவ சுமீந்வேதத்தை
ஒரு சாகுரானவனாக வாட்டாக நினைத்திருப்பினோ, அவன்
பலவாயிரக்கணக்கான பரஹ்மசுலபங்கள் ரௌரவம் என்னும்
மிடத்தில் தோதாகத்தை அடைவாக வன்) என்று உள்ளது.

புராணமொஸம்ஹிதத்தில் த்ராலிட சூத்திரங்கீதோடு
சுமீந்வேதத்தில் மே நாயவத் மஹாஸகந்தம்மாயஸ்தீதி
1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

இத்தகைய பல ப்ரமானரத்னங்கள் புராணங்களிலும் பாஞ்சராத்ராகம் ஸமஸ்திதசுனிலும் காணப்படுகின்றன குருகா மாஹாத்மயத்திலேவென்றால் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. லோகோபகாரத்தின பொருட்டு புராணங்களிலும் ஸமஸ்திதசுனிலுமுள்ள ப்ரமானங்கள் தனியாக எடுக்கப்பட்டு "தராஸிடாம்நாய ப்ரமானஸங்க்ரஹ" என்ற க்ரந்தத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ளன எதிர்வாதம் செய்பவர்கள் இரண்டு கண்டனளபும திறந்து அதிலு காண்க. போதும் இவ்வளவு.

மூன்றாம் அதிகாரம் முற்றுப் பெற்றது.

(4) ஆழ்வாருடைய கண்டோக்தமான ஸ்ரீஸுக்திகளை விவரித்தல்

ஆழ்வார்களில் தலைவராகிய சடகோபமுனியினு ஸய தம்மாழ்வாருடைய சில முக்கியமான ஸ்ரீஸுக்திகள் இவ்ருக் காட்டப்படுகின்றன

திருவாய்மொழி 6.8.11ல் "தோற்றங்கள் ஆயிரத்துள்" என்று ஆழ்வாரால் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. இதற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை "பகவதவதாரம்போலே ஆவிரப்ப வித்தனை" (பகவான் அவதரித்தாப்போலே திருவாய் மொழியாயிரம் பாட்டுக்களுந் அவதரித்தன) "மத்த்ரங்களை குறிதன் சாதுறாப்போலே" (நித்யமான வேதமத்த்ரங்களை மதராஸிகள் தாமது அகக் கண்ணால் கண்டு வெளியிட் பாப்போலே, நித்யமான திருவாய்மொழிப் பாட்டுக்களும் பகவானருளாலே ஆழ்வாருடைய அகக் கண்கலுக்கிலக்காரி அலாது திருவாக்கிலின்றுந் தோன்றின என்று 11) என்றும்,

வாதிதேவரி அழரியாணவான ஜீயிராவெள்ளில் - "பகவதாவிர்ப்பாவம் போலே வேதாவிர்ப்பாவருபமான ஆயிரம்" (பரமபதநாதன் ராமநுஷ்ணாதிகளாக அவதரித்தாப்போலே, (அவைவத் துதிக்ரும்) வேதமும் திருவாய்மொழியாக அவதரித்தது) என்று வயாக்காரும் சொசுபுரிவர். பெரியவாச்சான்பிள்ளையில் வியாக்கியா

னத்தில் மற்றும் சில விசேஷங்கள் அருளிச் செய்யப் பட்டிருக்கின்றன. அவை அவ்விடத்திலே காணத்தக்கன

இங்ஙனமே திருவாய்மொழி 10-9-11ல் 'சொற்சந்தையகளாயிரம்' எனதுருளிச் செய்கிறார் ஆழ்வார். இங்கும வ்யாக்யானம் செய்த ஆசார்யசரேஷ்டபர்களாலே ஸ்பஷ்டமாக வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டுள்ளது. 'சோர்விலந்தாதி', 'கேடவாயிரம்', 'அழிலிலவாலாயிரம்', 'தெளிவுற்றவாயிரம்', 'தீர்த்தங்களாயிரம்', 'கீதிலந்தாதி', 'பாலோடமுதன்னவாயிரம்', 'ஏறுகுமபெரும புகழாயிரம், வழுவிவாத ஓணதமிழ், 'தூயவாயிரம்', 'முந்தையாயிரம்', 'செய்கோலத்தாயிரம்', 'பொய்யில் பாடலாயிரம்', என்பது காண்க

இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளாலே திவ்யாபாரங்கத்திறகு குற்றரினனம் அழிவினனம், தூயவாயிரங்குதன்னம், இவியய தாந்தன்னம், தன்னவாயிரத்த தன்னம், வேதவாயிரத்தன்னம், மேன்னம், யாராலும் இயலாபடபாத தன்னம், முதுவிரை தெளிவுபடுத்தப்பெற்றன

ஆனால் 'சு. கோபன் சொன்ன', 'சொல்லப் பட்டவாயிரம்', 'பன்னவிய தரிழமாலை' என்று அருளியவை எங்ஙனே பொருத்தும்? என்று கேட்பால், 'சொல்லப்பட்ட என்ற விதில கர்த்தருதவம், வாய்மொழி - அகந்த ஸ்வயம்பூ படைத்தான் என்றது போலே (16 கு) 'சொல்லப்பட்ட' (திரு 8.10 11) என்று இந்த சொல்லில் ஆழ்வாருக்குத் தோன்றுகிற கர்த்தருதவமானது திருவாய் மொழியை இயற்றினாரென்ற தன்மையானது. 'அநாதிரிதநா ஹயேஷா வாத்தஸ்புஷ்டா ஸயம்புஷா' (பிறப்பும் அழிவு மில்லாத இந்த வேதவாக்கானது பிரமணரால் படைக்கப்பட்டது) என்ற மனாஸம்ஸ்கிருதிச்சொகம் (1-21) நித்யமான வேதத்தை, பிரமண படைத்ததாகச் சொன்னாப்போலே வெளிப்படுத்தின தன்னாடியையன்றி இயற்றிய தன்மையன்று பிரமண நித்யமான வேதவாய்மைப் படைத்தாலே என்பதற்கு, பிரமண கணநி ஹாரிப் படுத்தினான் என்று பொருள் கொண்டிருப்பதுபோல், ஆழ்வாய் சொல்லப்பட்ட என்பதற்கும் ஆழ்வாய் கணநி ஹாரிப் படுத்திய என்றே பொருள் கொண்டமையால் பொருந்தாமைமே துரியலலை.

(2) "இவ்வரம்பு முனிமுனிசுவியென்னும்" (17கு) .! நாள்கு வேதங்களுளயும் கண்டு வெளிப்படுகதியவராய புரா னங்கள் அனைத்துக்கும் காத்தாவான வேதவ்யாஸனாயும் பந்தரங்களை ஸாக்ஷாத்கரித்து பிரகாசப்படுத்திய செளன காழிகளை, சாவ்ஸையினாலே முனியென்றும், திணைத்து ராயாதனாலே முனியென்றும், இதழியங்களுக்கு எட்டாத விஷயங்களுளயும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கையாலே கலியென்றும் புரா னங்கள் கூறிவைத்தாப்போலே, இவ்வாற்றவாரம்பும், முனிம ஜ்ஞாபகிதே நாமமாழ்வாராதிய முனியை அன்போடு எண்ணுகிறோம்) என்றும், 'சடசோபமுதிம வந்தே' (சடசோப் முனியை எண்ணுகிறோம்) என்றும், ஒன்றியொன்றி உலகம் படைத்தான கவி - உலகம் படைக்க பகவானைப் பாடியகவி என்றும் முனியாகவும் முனியாகவும் கவியாகவும் முறையே மூன்று முதலிய ஆசாரங்களின் முனிசுத்திகளிரண்டும் - ஆழ்வா நடைப் முனிசுத்தியென்றும் சொல்லும்

(3) 'படைத்தான கலியென்றோடு தே இதுவும் யதா பூர்வகல்பநாமோ' (18கு) (உலகம் படைக்க பகவானையே கவியாக நான் ஆனைன் என்று ஆழ்வார தாமதக் கூறியுள்ள தனால் எம்பெருமான் ஸ்ரீராமசுந்தரமுனிபட்ட உலகத்தை முன்னிருந்தாயினே கவியாகையோடே, ஆழ்வாரான தாமதம் தாபலிடவேகருக முனி நகரபரியே கற்பித்தனம் தெரிவருக ஸால் உலகமப்போலே திணையாகத்தான் யதாபூர்வ கல்பநாமோ யானையால் திணையென்பதின் ஓவையாகவேகருகிறோம் நிதாமகல்பமென்ற இவ்வுக்கமொன்று என்றாக முன்று ஆசாரமாதா நகர முனிசுத்திகளையே முனிசுத்தி விடை காணத்தக்கது

திருவாய்மொழி எழுப்புகதின் அன்பும
திருவாய்மொழியாதிய என்னுகதிலென்ன என்றும்
பதிசுத்தியுள்ள பத்துப்பாட்டுகளுளும், எம்மிருமான் திருவாய்மொழியை வெளிப்படுத்தி, கருதாமலே, வீடுபிறனித் தாமத என்ன இவ்வெதிர் திணைகருகுகிறார்களா என்று - ஆழ்வா தாமத இது கருகளை ஆதாரிசெய்து வைத்தா

'என்புளசொலதும் முவுருவாய் முதலவன்' (7-9-2) /
 (சிவபுராண நான் தன்னை அனுஸரித்துக் சொல்வனக்காக,
 எனக்கு முன்னே திருவாய்மொழியை எனக்கு சந்தாத சொன்ன
 முதலவன்) என்னும் இப்பாட்டின் திடமான சருக்தை
 ஆஸ்திகபவிகள் உலன்றிப்பார்க்க வடவர்கள். அது பகவத்
 விஷயத்துக்குச் செய்யும உதவகரியமாகத் துணைக்கட்டும்.

நான்காம் அதிகாரம் முற்றுப் பெற்றது

(5) ஐதிலுறையங்களை விவரித்தல்

இனி இங்கு நாடு முழுவதும் பரவித்துள்ள சில
 ஐதிலுறையங்களையே முன்பு நடந்த சரிதங்களையே, நிலையபர
 பந்தகத்தாகுள்ளே வேதகவழும் மருதுமுள்ள பெருமையாம்
 முதலிக்கப்படும்!

முன்பொருதால் கருத்துமுலாநூலைய திருக்குமார
 ரான ஸ்ரீபராசரபட்டர் அநேக எம்பரநாயக்கருதவசனின்
 அருகருகளைத் தயிஷயர்களுக்கு அருளிச்செய்து
 சொல்லுகிறார் அப்போது கிவையாபருகத்தை அனுஸந்திக்
 குமாரனாக பெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவமொருவர் கிவந்தோறும்
 பரபந்தக காயகிரியாள இராமாநுச துறறந்தநியை அதுஸந்தித்
 து சொல்லி பிசுநக்காக பட்டர் கிருவாளிகளுக்கு வழுவர்.
 அப்போது பட்டர் காலகெடரஸை நுபவத்தையும் விட்டுத்
 தயிர் எழுந்து வந்து நினைந் ஸாதிபயர் இவளிகுமாரகவே
 பரிதிசினாநம் எம்பகருகவேதமாகிமோதிய ஸ்ரீவைஷ்ணவ
 ரிபகருக நினைக்கக்காத அங்கு வழுவர் அப்போதோ
 வாய் விட அந்த பட்டர் நினைந் ஸாதிபயருக தும் சிஷ்யரில
 லுள்ளவர் சிவரிபயர் இவநனம் நடப்பதைக் காணலுற்ற சில
 சிஷ்யரான இது என்ன பகட்டாகும் / ஒருவரை விசேஷமாக
 ௧௪ பிப்பதாகும் மற்றொருவரை அநேகாரவிப்பதற்கும்
 ௧௫ என்ன காரணம் என்று ஆசாரியரைக் கேட்டனர் அதற்கு
 16 பதிலாகுதலான, இங்கு நான்கு ருபபோகும்
 அவளிகுமாரபயர் கவனிப்புகள என்று பரிசுளித்து விட்டு.

மறுநாள் பழையபடியே வந்த அவலிருவரில், முதலில் வேதாத்ய
யனம் செய்தவனர உள்னே அழைத்துச் சென்று தேவரீர்
பரதத்வமாக யானை நிசையித்திருக்கிறது' என்று கேட்டார்
அதற்கு அவர் வேதத்தில் ஓரிடத்தில் இதற்குள் பரம
பொருளன்றும் மற்றொரு இடத்தில் குத்தரன் பரமபொருளன்றும்
இன்னொரு இடத்தில் பிரமன் பரம் பொருளென்றும் சொல்லப
பட்டுள்ளது ஆகையால் இதுதான் பரம பொருளென்று
அறியப்பட்டு என்னால் எதைச் சொல்ல முடியும் என்று
விளையளித்து விட்டு பிணைப்பெற்றுச் சென்றார் பின்பு
இப்படியே திவ்யபரபந்தாத்மாவனம் செய்தவனரையும் உள்ளே
அழைத்துக்கொண்டுபோய் தேவரீர் யானை பரமபொருளாக
அறியப்பட்டிருக்கிறது என்று முன்புபோலவே விவரிப்பார்
அதற்கு அவர் இதனை ஆச்சரியம் தேவரீரும் இப்படி க
தை 1. முதலில் திவ்யபரபந்தாத்மாவில் நூலான முய்யவேத
வெள்ளம் நூதன் இத்தாலியாகக் கொள்ளுகொள்ளையான
ஸ்ரீமத் கீதிகள் ஆழவாய்களால் அருளிச் செய்யப்பட உள்ளன
ஆகையால் அடியேன் ஸ்ரீமதநூலாயனவே பரமபொரு
ளென்றும், எம்பெருமானார் திருவாடிகளை நமக்குத் தருத
பென்றும் அறியப்பட்டுள்ளன என்று பதிலளித்து பிணை
யைப் பெற்றுப் போனார் அதன் பின்பு பட்டா தருது சிஷ்யர்
களைப் பட்டா தருது அதனிடையே அவ்வாறு செய்தவருடைய
அவசரக் முடியாத மனத்துறியாக் கவனமாகவல்லவாம்? ஆக
யால் எவ்வளவுத் துணைகளிட நூலிட வேதத்திற்கு மிக மிக
பொருளம் உள்ளது அது கவனமாக கவனிக்கவேண்டியவைகள்
திறத்தில் அதிகமான ஆதாரம் காட்டவே வேண்டும் என்று
அருளிச் செய்துரைந்த இவ்வைதிஹயம் அவ்வளவும் இவ்வந்த
தொன்று ஆகவென்று பவரித்தருளிய கருளபத்திரிகை
என்பதும் அடையவனத்தானரும்பத விளக்கத்திலும்
ஓரிடத்தில் இவ்வைதிஹயம் விவரமாக எழுதப்பட்டுள்ளது

இவ்வி ஸ்தோத்ர ஐதிஹ்யமும் உண்டு முன்பு ஒரு
சமயத்தில் தேவரீர் பெருமானுடைய பரஹ்மேசுவரத்துவ
இவ்வைதிஹயம் தேவரீரவரின் தேவரீரவரின் பரஹ்மேசுவர
தேவரீரவரின் தேவரீரவரின் பரஹ்மேசுவரத்வம், ஸ்ரீமதவெள்ள
வெள்ளம், பட்டா தருது திவ்யபரபந்தாத்மாவைத் தேவரீர்

வெதாந்ததேசிகா ஸ்ரீசடகோபன் புஷ்பமாஸை முதலியவற்றால்
விசேஷமாகத் தேவப்பெருமானால் அநுகரணிக்கப்பட்டு
வருகிறாய். என்று நீங்களே கூறுவதில்லையா?

இதுவும் இன்னொரு ஐதீஹ்யம் கேள்வி - "ந ப்ரீதி
ரஸ்தி மம் வசுகஸிலாஸிதயாயம் வசுந்தராயம் ததா ஸகல
பூததாநஸ்மதி மஜ்ஜந்மகம் குண பரதததாந பரபததாந
ஸகநீந்த்ரதய தயநகபகதஜநே யாதவ (என்னுடைய அவதாரம்
திருவிளையாடல்கள் திருக்குணங்கள் இவற்றோடு பிணிப்
புண்ட இவற்றை நவநாக விளக்குகின்ற ப்ரபந்தங்களை நூல்
களைப்பாடுமொழிய என்னுடைய பழிப்பற்ற பகதவிடத்தில்
எனக்கு எவ்வெவ்வாறு அன்பு உள்ளதோ அவ்விதமான
அன்பு புருஷதாரபூதையாதையாலே எல்லா பராவிரதின்
நன்வாக்கும் எல்லையான மூலகாரணமாய் என்னுடைய
மாயின் வசுதுத் சீர்ப்பட்ட பபடுகின்ற மஹாவெப்பி
யிடத்திலும் (இலலை) என்ற ஸ்ரீ பாகவதச் சேனாகத்தில் எடுக்கப்
பட்ட பரபந்த என்ற சொல் திவ்ய பரபந்தத்தையே குறிக்கின்ற
தென்று ஒரு மய்யத்தில் நம்பியான தமது சிஷ்யராவ வடக்குத்
திரு வீதிப்பிள்ளைக்கு அருளிச் செய்தார் பொதுவாக 'ப்ரபந்தம்'
என்றால் அது ஸம்ஸக்குத பரபந்தங்களை - நூல்களைக்
குறிக்காமல் தமிழ்த் திவ்யபரபந்தத்தையே குறிக்கின்றதென்பது
அது கொண்டு அறியப்படுகின்றதென்று வடக்குத் திருவீதிப்
பிள்ளை கேட்ட தருது நம்பிள்ளை கூறிய விஷய - ஸ்ரீரங்கநாதப
ரமொழியின் தியமணங்கொண்டு, கபக்தாழ்வான் குமாரராய்
ஸ்ரீபராசரர் என்னும் பெரிய பூண்ட ஸ்ரீரங்கராஜமட்டர்
அருளியதாய் இந்த ஸ்ரீபாகவதச் சேனாகதின் வயாக்யா
நாமாய் அனாந்தவிதாந சீலநாதகொண்டு பரபந்தப்பதும்
தமிழ்த் திவ்யபரபந்தத்தையே குறிக்கின்றதென்னும் விஷயம்
அறியப்படுகின்றது அந்தச் சேனாதன் எதுவென்றால் கூறுவோம்.
ஸ்ரீரங்கத்தில் ததாமாஸதில அக்ஷரீயோக்ஸவம் நடக்கும்
போது ராஜாநிரோகிதன் முகலான அக்ஷேபிதத்தினர்
வேதையாஸாகி மஹர்ஷிகளின் புராணாதிபரபந்தங்கள் பல
புத்தக, இவ்வாழ்வான்களின் தமிழ்பரபந்தங்களை இப்போது
இங்கு அதயயானம் செய்வதற்கு மூலகாரணமென்ன' என்று
ஸ்ரீபராசரப்பட்டரை ஆகேஷித்தவனாவில், அவர் 'ந ப்ரீதி

ப்ரஸததே த்ராலிடே தேசே ஸ்வத்ர திவஸாம்யஹம
 ஸ்வபாஷாதிசா பாஷா த்ராலிடஸ்ய பஸிஷ்யதி சதுவேத
 த்ரோ விபர ஸாவசஸ்த்ரவிசாரத த்வாயிதனாகரதோ
 வானபி மக்தாராஜார்த்த கோலிதப அமோதித்வா திருணாக
 சரமோபாயவேத்யபி திவயபரபந்தஹித சேத்மக் பக்தோ ந
 பஸிஷ்யதி வேத வேதாந்த சாஸ்த்ராராதத ஸாரஜ்யஞ்ஞயாபி
 தஸ்யஹி திவயபரபந்தஹித்யாபி தஸ்யஹி திவயபரபந்த
 ஹிதஸ்ய ஸாவஸாவதவம் ந வேதஸ்யதி ஜாதகாமாதி
 ஸம்ஸகாஸர பரஹ்மஸ்யபஞ்சாக்ரஜந்தத யதாபவதிஸோகே
 உபயித யதவேதாத்யயிததத த்ராலிடே மந்தாயமடவந ஸயஸ்
 காவர ஸந்தாஸி புதித ஆசாயிஸவஸா தஸ்ய ஸைஷ்ணவக்வம்
 பஸிஷ்யதி அகோ த்ராலிடவேதாந்த ஈஹிதஸ்ய கதாசந நுஸ்தி
 நி ச ஸேவ்யம் வதஸ்யக்யம் ஸத்யம் மயோதிதம் இத்தியஸம்
 காவரிகவாஸ ஸாவஸாவத பஸிஷ்யதி அஹம தேவயா
 தேவயாபி ஸாவஸாவத நாகரஸம்ஸய கவதா ஸாஸிதா ச சாவோ
 சதுவஸ்து மகபாஸாதத த்வதா த்ராலிடே பாஷா ஸோகே
 ச்வஸாஸா ஸா கரிஷ்யதி தே ச்வஸாஸ்யம் கரிஷ்யதி கருஷ்
 புர ஸோ ஸாவஸாவதேஷ ஸி புராவேஷ்வரிஸேஷ்வரி த்வாயாத
 கஸ்தா ஸா சோகம சூத பரஹ்மஸிதாமவர" 1 ஸத்புருஷச்
 ரேஷ்டமே, தீர செயத இநதத த்வததாலும் ஸிததாத்ராத்ராலும்
 த்வா மிதவம் மரிந்ச்சியஸ நதேஷ் விதவகாமாவிஷ் சாபததி
 ஸால உபதத உஸாட ஸ த்வபத்னதத தொஸைந்துவிருகிறேன்.
 த்வா இநதத் துரிந்நாடடிவ அவதாரம் செயயபிபாசிகிறேன்
 அவஸாஸ கரிஷ்யதி ச வதவதும் சிஷ்டர்கஸால்
 அவதிகரிதபபட்டு விஸவகபிபாசினதது இயில் ஸத்தேக
 மிதவாஸ என்னுடைய சங்கு சகரம முதலிய ஆயுதங்கனையும்
 சேனை 1, த்வாயா தொ கவாஸ நித்யஸ ரிகனையும்
 துரிந்நாடடிவ அவதரிக்கசெய்கிறேன் த்வாயாவாநதிக்
 கவாஸிதா உஸா உயாதத சூதசைநதில, வேததனதத துரிநாக
 வெளிபித துறவெஸரே என பக்தவாக த்வா அவதரிக்கப்
 போகிறேன் நாலும என்னுடைய அம்சமாக உஸாபாமவர்
 வஞ்ஞாத ஒரு பகதுபிபா த்ராலிடே த்வாய்களாவ
 யதே த்வாயா வேதபக்தவகனவைத்வதவந திவயயவ
 த்ராலிடே மந்தாயாஸ் உபதிதிக் கப் போகிறார்கள்.

கொள்ளைகளைய உலகில் விவரவிலையே ஸ்தாபித்து உணது
 துன்பத்தை அறவே ஒழிக்கக் கடவேன். இதில் சிறிதும்
 ஸந்தேசங்கொள்ளவேண்டாம். எனது அருளாலே என்னைம்
 காவோநீதி சபைகளைப்பலிப்புனிதமாயிற்றோ அங்ஙனமே தமிழ்
 மொழியுடைய உலகில் எல்லா மொழிகளைக் காட்டிலும்
 உயரத்தினைய அடையப்போகிறது நான் கூறிய இம்மொழி
 யானைக்கும எல்லாப் புராணங்களிலும் முன்பே காணப்பட்
 டதோவாதோ? அகஸ்திய முனிவரே ப்ரஹ்மஞ்ஞானிகளில்
 சிறந்தவரே! ஆவகையாலே சிறிதும் வருந்தாதீர் 'என்றில்வாறாக
 மிகவும் பலமான வரத்தைபளித்து மறைந்து தனது
 பரதிறவையைய திணைவேறா விரும்பி மோனை முகலியாரி
 தொடக்கமான நித்யஸூரிகளை உலகில் தமிழ்ச்சித்தத்தில் பல
 ஜாதிகளில் அவதரிக்கச் செய்து அவர்கள்முன்மாத நுலாயிரம்
 பாசரங்களைபும் வெளியிட்டு, சிலநூல்கூறித்து அவ்வாழ்
 வாய்கலவாக் தன்னுலகம் செர்த்துக் கொண்டபால் என்பது
 புராணக்கதை.

இக்கதையில, விஷ்ணு அகஸ்திய முனிவருக்கு
 எப்படிப்பட்ட வரத்தை அளித்திருக்கிறாரென்பதை ஆராய்ந்
 தால், யாருக்கும் இது அதிவாதமென்னும் என்னைம் தலை
 தூக்காது. வரங்கொடுத்த விதமானது இவ்வலிட ப்ரபலமாகப்
 புராணங்களில் காணப்படுகிறது. இங்கு விரிப்பின் பெருகு
 மென்றஞ்சிப் பல விஷயங்கள் சுருக்கியுரைக்கப்பட்டன
 வென்று கொள்ளல வேண்டும்.

இந்தும் அதிகாரம் முற்றுப் பெற்றது

(6) ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளை விவரித்தல்

இனி மத் பஸ்தர் கன் தம் புவதற் காசு,
ஸம் மகுதயர் த் தங்களை யறித்த ஆசார் யர் களுடைய
ஸ்ரீஸூக்திகள் ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டப்படுகின்றன

ஸ்ரீமத்தாதுமவிகள் 'பக்தாங்குதம்' என்ற திருவாய்மொழித் தலியலில் 'ஸஹஸ்ரஸாகோபநிஷத்ஸமாகுதம் துமாம்வஹம் த்ராவிட வேதஸாகரம்' [ஸர்வ வேதசாகாஸாரமான உபநிஷத்தின் திரட்சியான-த்ராவிட வேதஸமுத்ரமான திருவாய் மொழியை நான் வணங்குகிறேன்] என்றும், அலிதிதவிஷயாந்தர: என்ற கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்புத்தலியலில் 'சடாரேருபநிஷதாம் உபகாநவாத்ரபோக:' [சடபோபருடைய உபநிஷத்துக்களைக் கானம் செய்வதை மட்டுமே ஸுகாநுபவமாகக் கொண்டவர் ஸ்ரீமதுரகவிகள்] என்றருளிச் செய்தார்.

திருமலையணந்தாழ்வான் 'ஏயந்த பெருவகீர்த்தி என்ற திருவாய்மொழித்தலியலில் 'சடகோபன் செந்தமிழ்வேதம்' [ஆழ்வாருடையதாய மிகவும் ஸுலபமான த்ராவிடவேதம்] என்றுபணித்தருளினார்.

திருக்குருகைப் பிரான் பின்னான் நாமருளிய ஆறாயிரப்படிவயாக்யானத்தில் த்ரமிடவேதம், த்ரமிடவேதம் என்று கோடித்தடவைகள் அருளியுள்ளார்.

எம்பார் 'பொங்குபுகழ் மங்கையர்கோனித் த மறைபாயிரம்' என்று பெரிய திருமொழித்தலியலில் அனதப் புகழ்ந்தருளினார்.

ஸ்ரீபராசரபட்டர் 'வான் திகழுஞ்சோலை' என்ற திருவாய்மொழித்தலியலில் 'தமிழ்மறைகளாயிரம்' என்றும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தல பூர்வசதத்தில் 'ஸவம் ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட வேதஸூக்தை: பாந்தம்' ஸம்ஸ்க்ருத வேதமென்ன த்ராவிட வேதமென்ன இவற்றின் ஸூக்தங்களுடைய நற்சொற்களான ஸ்தோத்ரங்களையும் வினங்குவிதான் ஸ்ரீரங்கநாயகம்] என்றும், ஸஹஸ்ரஸாகாம்யோபநிஷதாநிஷத் த்ராமிகம்ப்ரஜ்ஞாநமஹிதாயம்' [ஆயிரம் சாஸகளை கிளைகளை பாகரங்களாய்

கொண்டதாய் திராவிட பான்ஷரினால் அமைந்ததாய்
ப்ரஹ்மதவதாபிவிக்கும் வேதத்தொகுதியைக் கொண்டார்
நம்மாழ்வார்] என்றும் அருளிச் செய்தார்.

தஞ்சையரும் நம்பிள்ளையும் தத்தாம அருளிய
ஒன்பதினாயிரப்படி முப்பத்தாறாயிரப்படிகளில்
திருவாய்மொழியை வேதமென்றும் உபநிஷத்தென்றும்
வீசேஷமாக அருளிச் செய்துள்ளனர்

பின்பழகிய பெருமாள்சீயர் தாமருளிய ஆறாயிரப்படி
குருபரம்பரா ப்ரபாவத்திலுள் ஸர்வேச்வரனும் அவர்களுக்கு
(ஆழ்வார்களுக்கு) மனாவற மதிதவமருளி அவர்கள் முகேந
(அவர்கள் வாயிலாக) ஸர்வாதிகாரமான (எல்லோரும்
ஒத்ததாக) திராவிட வேதகுப திவ்யப்ரபத்தங்களை
ப்ரகாசிப்பித்தருளினான் தீவளிப்படுத்தியருளினான்]
என்றுபணித்தருளினார் துரிதனைலோகாசாரியருடைய
ஸபிறாதரரான அழகியமணவானப் பெருமாள் தாயனார்
ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் "எவவுலகத்து எவ்வெவ்வாழ் என்னகையா-
லே வேதம் பஹுவிதம், இதிலு ஸம்ஸக்குதம் திராவிடம் என்கிற
பிரிவு குகாதிபேதம் போலே செந்நிறத்த தமிழென்னையாலே
ஆகஸ்த்தியேழம் அதாதி வடமொழிமறை என்றது தென்மொழி
மறைப்பா நினைத்திறே வேதசதுஷ்டயாவ்கோயாவ்கவகள்
பதினாறுமபோலேஇத்தாலுக்கும் இருந்ததரிற் நூறபுலவர் ப-
னாவலா றும் மற்னறவென்மர் தன்மானைகளும் ஸகலவித்யாதிக
வேதம் போலே இதுவும் திவ்யப்ரபத்தப்ரதாநம். வேதநூல்
இருந்தரிந்நூல். ஆஜனஞ ஆணை, வசைசில-ஏதரில, கருதி-
செவிக்கிலிய, ஒதுகியறதுணமைபொய்சிலபாடல், பன்னாட
திற்கும்-முந்தை அழிவிலலா என்னும் வகைணங்கள் ஒக்கும்.
சொல்லப்பாட்ட என்றவிதில் காத்துத்வம்-ஸ்மருதி' அத்தை
ஸகலப்பூ பன்னத்துணைன்றது போலே இவனாரையும் குறிமுவி
கவி என்னும், படைத்தாள் கவி என்ற போதே இதுவும்
உதாபுர்வகல்புணமே" | 'ஒதுவாரோததெல்லாம்
எவவுலகத்தெவ்வெவ்வாழ்' (திருவாய் 1-1-7) என்றும், வேதம்
ஒதுமவார்களின் வேறுபாட்டாலும் உலகங்களின் வே-
றுபாட்டாலும் பல வகைப்படும். இத்தகைய வேதத்தில்
ஸம்ஸக்குதவேதம் திராவிட வேதம் என்றும் பிரிவானது.
ஸம்ஸ்கிருதவேதத்திலேயே குகவேதம், வஜ்-ர்வேதம்
ஸாமவேதம் அதர்வணவேதம் என்னும் பிரிவு போலே

கொள்ளத்தக்கது. செத்திறத்த தமிழோசை வட சொல்லாதி' (திருநெ-4) தன் பொருளைத் தெளிவாகக் காட்டுதலையே இயல்வாகவுடைய தமிழ் மொழியையும் வட சொலையையும் (எமபெருமான்) வெளிப்படுத்தி என்று தமிழையும் ஸம்ஸ்கிருதத்தையும் ஒருசேரச் சொல்லியும், ஸம்ஸ்கிருதத்திற்கு முன்பே தமிழைச் சொல்லியும் இத்தகையாலே ஸம்ஸ்கிருதம் போல் அகஸ்தியர் வெளியிட்ட தமிழ்மொழியும் அநாதியாகவே உள்ளது 'வட மொழிமறைவாணர்' (திருவாய் 8-9-8) என்று மறையென்று பொதுப்பட அருளிச் செய்யாமல் வடமொழி என்று அண்ட மொழி கொடுத்து அருளிச் செய்தது. தென் மொழிமறையும் உண்டென்று நினைத்து அதிலிருந்து வாங்கித் தாற்றுதற்காகவன்றோ? குகுவேதம் முதலிய நான்கு வேதங்களுக்கும்- சீகராவயாகரணம், சீகந்தஸஸு, நிருக்தம்; துயோதிஷம் கலபம் என்ற அங்கங்கள் ஆறும், மீமாம்ஸா, தியாகம், புராணம், தாம் சாஸ்திரம், ஆயர் வேதம், தநா வேதம், காந்தர வேதம், அர்த்தசாஸ்தரம் என்ற உபாங்கங்கள் எட்டும் அமைந்திருப்பது போல, நம்மாழ்வார் அருளிய திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவத்தாதி, திருவாய்மொழியாகிற இந்தான்கினுக்கும்- இருந்தமிழ் துறப்புலவரான- திருவாய்மொழிப் புலவரான திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த பெரிய திருமொழி திருக்குறுந்தாண்டகம், திருவிழுக்கற்றிருக்கை, சிறியதிருடல், பெரிய திருடல், திருநெடுந்தாண்டகம் என்றும் அங்கங்கள் ஆறும், பொய்கையாழ்வார் தொடக்கமாகவுள்ள மறையாழ்வார்கள் என்றும் அருளிச் செய்த சொன் மாளிகளான உபாங்கங்கள் எட்டும் அமைந்துள்ளன வேதங்கள் நான்கும், தமக்கு அங்கே உபாங்கங்களாகவுள்ள ஸகல விதையகளைவிட மேற்பட முற்ப்பது போலவே நம்மாழ்வார் திருவாககான இந்தான்கும தமக்கு அங்கங்கள் அகவும் உபாங்கங்களாகவும் உள்ள ஸகலவிதைய பாபகதங்களைவிட மேம்பட்டு விளங்குகின்றன ஸம்ஸ்கிருத வேதத்தையும் தமிழ் வேதத்தையும் (1) வேத நூல், ச்ருதி, ஸம்ஸ்கிருதி மனமவாஜ்ஞானசகில நான்மறை, உடாமிருகருதி, வேத நூலோதுறைதுணைம, பன்னதூன் மறை, நிறகும் நான் மறை, என்றும், (2) இவ்வுத்தமிழ்தூல், ஆனவையாயிரத்து ஏதமிழாயிரத்திப்பத்து, செவிக்கெவிய செருசொல், பொயலில் பாடல், பூந்தையாயிரத்துள்ளிவை, அழிவில்லா-

வாயிரத்திப்பத்தும் என்றும் ஸ்மரணமாகச் சொல்லுகையாலே
 ஒழுவனையான வக்தணங்கள் இவ்வாயிரன் ஓக்கும்
 ஸ்மரணங்களாகும். 'சட்கோபன் சொல்லப்பட்ட ஆயிரத்துள்'
 (திருவாய் 8-10-11) என்ற விடத்தில் திருவாய் மொழியைக்
 குறித்து ஆழ்வாருக்குத் தோன்றும் கர்த்துவமானது (வினை
 முதலாகுந்தன் மையானது) அதாதிரிதநா ஹ்யேஷா
 வாருத்ஸருஷ்டா (மனோஸம்ருதி 1-21) என்று ஸ்மருதியில்
 நிதயமான வேதத்தைக்குறித்து பிரமதேவனுக்குத் தோன்றும்
 கர்த்துவம் போல வெளிப்படுத்திய தன்மையினாலும் வினை-
 முதலாகுந்தன் மையன்று நான்கு வேதங்களையும் கண்டு
 வெளிப்படுத்தியவராய் எல்லாப் புராணங்களையும் மீயற்றிய
 வேதவயாஸரையும் மந்த்ரங்களைக்கண்டு வெளிப்படுத்திய
 சொனகாதிகளையும் காண்கையினாலே குணியென்றும்,
 நினைத்து ஆராய் வதனாலே முனியென்றும்,
 காலங்கடந்தவற்றையும் ஸாக்ஷாத்கரிகையாலே கவியென்றும்
 புராணங்களில் கூறியுள்ளது போலவே, அவற்றையே
 காரணமாகக் கொண்டு இவ்வாழ்வாரையும், குணிம்
 து-ஷாமவேற (சட்கோபராகிய குணியை அன்போடு
 வணங்குகிறோம்) சட்கோபமுதர்திம் வந்திதே' (சட்கோபராகிய
 முனிவரை வணங்கித்துதிக்கிறேன்) என்று பட்டருடையவும்
 பிறருடையவும் ஸ்ரீஸூக்திகளில் குணி முனியென்றும்,
 ஒன்றியொன்றியுலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு' (திருவாய்
 3-9-10) என்று இவர்தமது ஸ்ரீஸூக்தியில் கவி என்றும்
 கூறியுள்ளது. 'உலகம் படைத்தான் கவியாயினேன்' [உலகம்
 படைத்த எம்பெருமானைப்போகம் கவியாக நான் ஆனேன்]
 என்று ஆழ்வார் தம்மைக் குறிப்பதனால், எம்பெருமான்
 ஸூர்யசந்திரகுள்ளிட உலகத்தை முன்பிருந்தபடியே
 கற்பித்தாரப்போலே, ஆழ்வாராகிய தாமதம்
 இரண்டாவது வேதத்தை முன்பிருந்தபடியே கற்பித்தனமெனியவ-
 ருதலால், உலகப்போலே, திவ்யபரபந்தமும் யதாபூர்வகல்பநமே
 (நான் பிரகந்தபடியே வெளிப்படுத்தினேனம்பல) ஆகும்
 இரண்டாவது பல பல விஷயங்களை அருளிச் செய்து
 வைத்துள்ளார் ஸ்ரீஸேவையாபாத்ரரான மணவாளமா-
 றரவிகள் ஆகிய ஆசார் யதற்குதயவ் யாக்யானத்தில்
 இவ்விஷயங்கள் மிகவும் நன்றாக அறியத்தக்கன.

இவ் அருளிய உபதேசரத்தினமாலையில் "மாறன் மனற மாறன்மனற" என்று பலபடவைகள் காணலாகிறது.

பரதிவாதி பங்கரம் அண்ணா அருளிச் செயத வரவர முனிசதகத்தில் 'சடாரித்ருஷ்டஸாமவேத மெனளி' [சடகோபர் கண்ட ஸாமவேதோபநிஷத்து] என்று பல பலவிடங்களில் தென்படுகின்றது.

ஸ்ரீமத்யதீந்தரபரவணபரபாவம் பின்னையோகாரய தீயர் அருளிய ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸமயாசாரநிஷக்ஷமென்னும் க்ரந்தத்தின், கண் இது பற்றிய விவரம் விசேஷமாகக் காணத்தக்கது.

இன்னும் அதிகமாக ஆசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகள் உள்ளன விரிப்பின் பெருகுமென்னும் அச்சத்தினால் அளவ இயகு எழுதப்படவில்லை. ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தி ஒன்று மட்டுமே திவ்யபரபந்தம் வேதமெயென்று நிச்சயம் செய்தற்குப் போதுமானது. இவ்வாசார்யச்சேஷபர் நமது ஸமபரதாயத்தில் முதல்வராகவன்றோ கருதப்பட்டிருக்கிறார்.

ஊர் கஷ்டம் | வைஷ்ணவகுலத்தில் தோன்றியவர்களுக்கு இவ்வுணையும் ஒரு மாறுபட்ட எண்ணமுண்டாகின்றதே! கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு என்று மதுரகவிகள் அருளியதோர் திவ்யபரபந்தத்தைப் பன்னிராயிரத் தடவைகள் அநுஸந்தித்த ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் திரத்தில் அனுக்ரஹம் கொண்ட பெரிய பிராட்டியாரும் பரமபதநாதனும் நம்மாழ்வாரைப் பரமபதத்தினின்றும் பூலோகத்திற்கு அனுப்ப, அவர்- குருகை நகரிலுள்ள உறவகாப்புளியமரத்தடியை வந்தடைந்து திவ்யபரபந்தங்கள் அனைத்தையும் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுக்கு உபதேசித்தார். அந்த நாதமுனிகள் தாம் அரும் பாடுபட்டு ஸம்பாதித்த அந்த திவ்யபரபந்தங்களை உய்யக் கொண்டார், மணக்காலநம்பி, ஆளவத்தார் முதலான ஆசார்யர்கள் வாலிவாக, உலகோரனைவரையும் உய்விப்பதொன்றையே கருதிய நமது உயர்ந்த திருவுள்ளத்தினால், இவ்வுலகில் வெளியிட்டருளினார். அப்படிப்பட்ட பெருமையோடு விளங்குகின்ற திவ்யபரபந்தங்களை, வேதபாஹ்வரைப் போன்ற இத்தகைய சிவன்-மற்ற சாதாரணமான தமிழ்ப்பாடாடுக்களோடு ஸமாநமென்று நினைக்கிறார்களென்பதுதான் கஷ்டம்! இது ஒரு

பெரிய பாழ்த்த விதிபாரீர்! மதுமுதலிய பரமருஷிகளின்
 வசனங்களைக் காட்டிலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான நமக்கு,
 ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் தொடங்கி மணவாள ஸாமுனிகள் நாக
 விளங்கும் ஆசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளையே
 பரமானங்களுக்கே கொள்வது அவசியமாகிறது.
 ஆனாகயினால்தான் உத்தந்தர மததிபிகையின்
 மூன்றாமவதாரத்தில் "வகுளாபரணாதிஸூரி ஸ்ரீஸூக்தயா
 கார்த்ஸ்யேந ப்ரமாணதரா" [அம்மாழ்வார் தொடக்கமாக உள்ள
 ஆழ்வார்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகள் பூர்ணமாக
 பரமாணதரங்கள்-ஸம்ஸ்க்ருத வேதாதினைக் காட்டிலும்
 உயர்ந்த பரமானங்கள்] என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதைவிட
 மிக விரிவு தேவையில்லை.

ஆனம் அநினம்

முந்திய பெற்றது

(7) பிறரெழுதிய கட்டுரையை ஆராய்தல்

ஓ ப்ரபந்தபாடகர்களே! இத்தனை நேரமும் திவ்யப்ரபந்தத்தின் வேதத்வத்தையும் மற்றுமுள்ளன பெருமைகளையும் நிலைதாட்டுகின்ற பல முக்கியமான ப்ரமாணங்கள் காட்டப்பட்டன இப்போதோவெனில், 'விஜ்ஞாந சிந்தாமணி' என்னும் பத்திரிகையில் பிழாவெளியிட கட்டுரையை ஆராய்ச்சி செய்வோம்.

"ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்திற்கும் திவ்யப்ரபந்தத்திற்கும் உள்ள தாரதம்யம்(ஏற்றத்தாழ்வு)பெரிதேயன்றோ" என்கின்றனர் பிறர்

இது உண்மையே, ப்ரபலமான பல ப்ரமாணங்களினால் நிச்சயிக்கப்பட்ட உயர்த்தி, ஸம்ஸ்க்ருத வேதங்களுக்கு இஸ்ஸாமல் திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு உள்ளமைபால என்க.

இனி வேதார்த்த விசாரம்

"பகவான் பதஞ்சலியோவெனில் இத்யாதிபாகப் பிறர் எழுதுகிறார்கள்.

"தேஸ்ஸுரா:" என்று தொடங்கும் வேத வாக்கியத்தில் பொருளை இவர்கள் ஒரு சிறிதும் அறியார்களென்பதை நாற் சந்தியின் நடுவே கையை உயரத் தூக்கி உரத்த குரலில் அறிவிக்கிறோம். இப்படியல்லவா அந்த ச்ருதிக்குப் பொருள் அங்குக் கையடரால் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

'தேஸ்ஸுரா: ஹேவயோ ஹேவய இதிஞாவந்த பராபபுஷ: தஸ்மாத் பராஹ்மணாத நம்ஸேச்சிதவை நாபபாஷிதவை, ம்ஸேச்சோ ஹவா ஏஷ. யத்,அபசய்த:" [அவ்வகரர் ஹேவயோ ஹேவய. என்று சொல்லுமவர்களாய்க் கொண்டு தோவவியுற்றனர் ஆகையால் பராஹ்மணஸஸை ம்ஸேச்சம் பரயோகிக்கப்பட்டது, அபபாஷஷ

பரயோகிக்கப்படக்கூடாது, அபசப்தம் (இலக்கண விதிக்கு-
முரணான சொல்) என்பது யாதொன்றுண்டோ அதுவே இந்த
மலேச்சம்.) என்பது வேதவாக்யம் 'இதற்குக் கையடர்
(மஹாபாஷ்யத்தின் உரையாசிரியர் ஒருவர்) எழுதிய
உரைப்பகுதி

"தேஸு-ரா", இதி நிந்தார்த்தவாதேந 'நமஸேச்சிதனைவ'
இதி மலேச்சநம் நிஷித்யதே! ததர கேசித் ஐஹம்: ஹை நேஹ
ப்ரயோகே ஹை ஹியா: இதி பதூதி பரகருந்பாவே ச
காத்தவ்யே ததகரணம் மலேச்சநம் இதி! பதத்விவாதே கா:யே
வாக்யத்விர்வசனம் லதவஞ்ச மலேச்சம் இதயபரே!
நம்ஸேச்சிதனைவ இதயஸய பாயாய:- நாபாஷிதனைவ இதி
க்குத்யார்தே தனைவ - பரத்யய. மலேச்ச இதி காணஸி கரு
(ப்ரத்யய:)" என்பது இதுவ் விளக்கம் வருமாறு

'தேஸு-ரா' என்பது வேதவாக்யம் இதில் 'தேஸு-ரா'
என்பது தொடங்கி 'பரபபுது' என்பது ஈறாக
நிந்தார்த்தவாதம் அதாவது அபசபதபரயோகம் பண்ணின
அகரர்கள் தோல்வியைத் ததாகக் கொண்டு கூறுவதன் வாயிலாக
அபசபதப்ரயோகத்தின் இகழ்ச்சியைப் பொருளாகக் கூறும்
பகுதி அதன் மேல் 'தாவாத' என்பது தொடங்கி
'நாபாஷிதனைவ' என்பதீறாக அபசபதபரயோகத்தை மறுக்கும்
பகுதி. அதற்கு மேலுள்ள பகுதி- மலேச்சமென்பதும்
அபபாஷிதனைவதும் பரிமாசம் (ஒரு பொருளைவிட கடனும்
சொற்கள) என்பதைத் தெரிவிக்க எழுந்தது நிற்க
இவ்விவாதத்தில் முதலில், அபசபதபரயோகம் தோல்வியை
விளைப்பதனால் இகழத்தக்கதென்று அதன் இகழ்ச்சியைக் கூறி
பின்பு அக்காரணத்தினால் அபசபதப்ரயோகம்
(செய்யத்தக்காததென்று அது) மறுக்கப்படுகிறது இவ்வு
நேறலய: நேறலய: என்பது அபசபதம் (இலக்கண விதிக்கு
மாறானது) என்று கருதப்படுகிறது ஏனெனில் - "ஹை
நேஹப்ரயோகே ஹைஹயோ:" (ஹை என்றும் நேஹ என்றுமுள்ள
சொற்களைச் சொல்லும் பொது அவவிரண்டிற்கும்
சந்தியில்லாண்டவாகிய இயல்பும் அளபெண்டவும் வரவேண்டாம்)
என்னும் விதிவிருப்பத்தனால், 'தேஸு-ரா' என்று கூறியது
அபசப்தமென்று சிலர் கூறினா படியே அபேத:- ஈகரமும்
லகரமும் ஒன்றேயாகையால் ஈகரம் இருக்க வேண்டிய இடத்தில்

லகரம் இருப்பது தவறன்றென்பது இவர்களின் கருத்து) வேறுசிலா - ஒரு பதத்தை இரண்டு தடவைகள் சொல்ல வேண்டியிருக்க, நேர2அரய; என்று வாக்கியத்தை-இரண்டுசொற்கள் சேர்த்த தொடரை இரண்டு தடவைகள் சொன்னதும் ரகரத்திற்கு லகரம் சொன்னதும் அபாப்தமென்று கூறினர் (ரகர லகரங்களுக்கு ஒற்றுமை என்பது குறிப்பிட்ட சிறசிலவிடங்களில் மட்டுமேயன்றி எல்லாவிடங்களிலும் இலையயாகையால் இங்கு லகரமிருப்பது தவறேயென்பது இவர்களின் பெய்கை) தமலேச்சிதவை என்பதன் பரியாயம் (மறுசொல்) நூபபாவிதவை என்பது. க்ருத்யார்த்தத்தில் - இங்கு பாலாத்தத்தில-நூத்வத்தத்தில தவை என்னும் விசுதி வந்துள்ளது மலேச்ச (மலேச்சயதே இதிமலேச்ச:) இலக்கணத்திற்கு மாறாகச் சொல்லப்படுவது மலேச்சம்) என்னுமிடத்தில், செயப்படு பொருட்டன்மைமயில் கருப் பரத்யாம் (-அ என்னா லிகுதி) வந்துள்ளது.] என்னு மிதுவே கையடரின் உரைப்பகுதியின் விளக்கம்.

இந்த வேதவாக்கியத்திற்கு மஹாபாஷ்யகாரராகிய பதஞ்ஜலி முனிவரும் மிகவிரிவாக வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். இதைத் தாம் மேற்கோளாகக் காட்டிய அவ்விடத்திலேயே கையடரின் உரையிற் போலவே இவ்வாக்யானத்திலும் பிரமுடய கொள்கைக்கு அனுகூலமான விஷயம் ஏதுமில்லை. இதற்கு நேர்மாறாக ப்ரதிகூலமாகவே எல்லாம் காணப்படுகின்றன. கொள் (ஈபக) என்று சொல்ல வேண்டியிருக்கச் செய்தே காவீ கோணீ என்றிவை முதலாகச் சொல்லுவது அபாப்தம் என்றிதகையை விஷயங்களையே பணித்த ஒளியுள்ளனர் பதஞ்ஜலிமுனிவர் தாம் என்ன செய்யக்கடவோம் இதனால்-பதஞ்ஜலி-கையடர்களின் வாக்கியங்களைக் கொண்டு திவ்யபரபத்தத்தின் பெருமையை மறுக்க நினைக்கும் பிரமாவையாகரணர்கள் வாயுமிடத்தில வாயுந் கருதியையும் கூடப் பெற்றவர்களல்லர் என்று தனிப்படச் சொல்லது புருத்தமாகும்.

மத்யாபுத்களே! இந்த ஒரு ஆர்ச்சியத்தைப் பாருங்கள். எதிர்வாதம் செய்யுமிவர்கள் தம்முடைய எம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களாகக் கூட ஆராயாமல் அவற்றுக்கு நேர்முரணான விஷயங்களையே சொல்லுகிறார்களென்பதே அவவார்ச்சியம். அதையும் தரபோது ஆராயப்படுகின்ற திருவாய மொழிக்கு

வ்யாக்யாநமாக, பிறர்ஸம்ப்ரதாயத்தைப் பற்றி நிற்கும்
 ரங்கராமானுஜாசாரியர் பணித்த ஒன்பதினாயிரப்படியிலும்,
 'நம்வேச்சிதஸவ்' என்றச் சூதிவாக்கியத்தை எடுத்து,
 அபசப்தரூபமான தமிழ் மொழியைப் பேசுவதென்பது இந்த
 ச்ருதியில் மறுக்கப்பட்டிருப்பதனால் தமிழ்மொழியிலுள்ள
 திவ்யபரபந்தம் கற்பனை நாம எங்கனே ஆதரிக்க முடியுமென்று
 கேள்வியை எழுப்பி, 'நம்வேச்சிதஸவ்' என்ற அபசப்தபர
 யோகத்திள மறுப்பு, யாகப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்டு
 யாகத்திற்கு அங்கமானையாவே யாகசமயத்தில் தவிர மற்ற
 சமயங்களில் அபசப்தபரயோகம் குற்றத்தை
 உண்டாக்காதென்று விடையளிக்கப்பட்டது.
 இவ்வுரையாசிரியர்கள் இருவரும் திவ்யபரபந்தங்களை
 அபசப்தமென்று இசைத்துள்ளனர்; அவற்றை
 அபசப்தங்களல்லவென்று மறுக்காமையினால்
 'மறுக்கப்பட்டாதது இசையப்பட்டதாகும்' என்னும்
 நியாயத்தினால் என்று தோன்றுகிறது ஆனாலும் நாம
 கீழ்க்காட்டிய ப்ரமாணவசனங்களினாலே
 திவ்யபரபந்தங்களின் அபசப்தமாகுத்தவாஸம்
 மறுக்கப்பட்டிருப்பதனால் 'யாகத்தில அபசப்தம் கூடாதே
 தவிர மற்றசமயங்களிலகூடும்' என்னும் இவ்விஷயத்திலமடும்
 அவ்விருவரின் கொள்கை ஆதரிக்கத்தக்கதேயாதும் ஆனால்
 'நம்வேச்சிதஸவ்' என்றும் ச்ருதிவாக்கியத்தைக் கொண்டு
 பிறரால் எந்த பூர்வபக்தம்கேள்வி எழுப்பப்பட்டதோ அது
 பூர்வபக்தமாக மறுக்கப்பட்ட கொள்கையாக ஆக்கப்பட்டது.
 இவ்விஷயத்தில் இவர்கள் ஊககம் செலுகதலில்லை.
 இளியாவது அவ்விருவாரியற்றிய உரைகளைக் கண்டு
 தெளிவார்களாக மேலும் அவ்விருவரும் தத்தம் உரைகளிலேயே
 சிறிதுகொண்டிடு இத்ததிவ்யபரபந்தத்தோடு ஒத்தகொரு நூல்
 வேறில்லாமைப்பால் இவத எங்கனம் அநாதரிக்க முடியும் என்று
 உணர்த்துகின்றனர். இதிலிருந்து ஸம்ஸ்கிருதவேதம்
 சுழிக்கப்பட்டதா அல்லா என்பதைத் தாங்களே தவிரயாக
 ஆராய்ச்சி செய்ய முன் ஐயோ முறுகாரிய
 வ்யாக்யானங்களிரண்டையும் அச்சிட்ட போது இவர்கள்
 விழித்துக் கொள்ளவில்லையே. அவ்வாக்கியங்களைத்தவர்கள்
 கருத்துகள் இயாவதும்படி மாற்றி அச்சிடவில்லையே என்று
 சிறிது வருத்தமேற்பட வேண்டும் இவ்வளவு.

"இவை யனைத் தையும் மற் றோரிடத் தில் விரித்துரைப்போம்" என்கிறார்கள் பிறர். அட்டா என்ன ஸ்ரீமத்காம்பீரம்! விரித்துரைக்க விரும்பியவற்றை இப்போதே விரித்துரைக்கலாமே.

"வெறுமனே வீட்டுக்குத் திரும்பினோம்" என்கிறார்கள். இதிலிருந்து தங்களுடைய ஆகேஷத்திற்குப் பரிஹாரம் இதுவரையில் உண்டாகவில்லையென்று தோன்றுகிறது. இப்போது மிகவும் அது சம்பந்தமாக உண்டாவிறறலலவா?

"மேலும் இவன் சொல்லுகிறான்" என்று தொடங்கி "நிர்ணயிக்கிறோம்" என்பதற்காகவுள்ள வாக்கியங்களுக்கு, "ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யர் அருவிய ப்ரமாணங்களை விவரித்தல்" என்னும் இரண்டாமதிகாரத்தில் மறுப்பு வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

"புராணத்தில் வேதத்திற்கும திவ்யப்ரபந்தத்திற்கும் ஒப்புமையன்றோ நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது" என்கிறார்கள். பாருங்கள் பண்டிதர்கள்! முதலில் "சூருதிகும் திவ்யப்ரபந்தத்திற்கும் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வு பெரியதன்றோ" என்று எழுதிவிட்டு இப்போது வேதத்திற்கும் திவ்யப்ரபந்தத்திற்கும் ஒப்புமையன்றோ நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது" என்று எழுதுகிறார்கள். இவர்களது புலமையின் துணைமைய என்னவென்று கொண்டாடுவது? முன்னும், பின்னும் தாம் கூறிய கூற்றுக்களின் முரண்பாட்டை இவர்கள் சிறிதும் சிந்திப்பதில்லை.

கடைசியிலும் "பகவத்கீதையில் உபநிஷத்தவம் போலே திவ்யப்ரபந்தத்திலும் உபநிஷத்தவம் தம்மாலே ஏறிடப்பட்டதே யாகும்" என்று எழுதியுள்ளார்கள் இவர்கள். ஒரு புராண வசனத்தால் ஸித்தித்த ஸமத்துவத்தை ஒப்புமையைத் தாங்களே சொல்லிக் கொண்டு பின்பு ஒரிடத்திலே இப்படி ஆச்சர்யமாக எழுதினார்கள். நாமென்ன செயலோம் நீங்கள் என்ன செயலீர்கள். அவர்களும் என்ன செயலார்கள். அவர்களுடைய உபாத்யாயர்கள் அவர்களுக்குக் கற்பித்தது அவ்வளவே. (இதனால் ப்ரமாணங்களுக்குக் கூட்டுப்படுத்தன்மை இவர்களுக்கு இல்லவேயில்லையென்பது அறியலெளிது.)

"பாஷாகாதம்" என்று தொடங்கி எழுதுகிறார்கள். பகவானைப் பற்றியதானால் பக்தர்களுக்கு மஹாராவட்டராதி பாவஷயினால் அமைத்த காணமும் தடையற்றதெய்வபது எமது உட்கருத்து. ஆகையினால் தான், "நாதம் வஸாமி வைகுண்டயோகிநாம் நிருதயேஷு" சமத்பக்தா : யத்ர காயந்தி தத்ரதிஷ்டாமி தாரத (தான் வைகுண்டத்தில் வசிப்பதில்லை, யோகிகளின் உள்ளங்களிலும் உறைவதில்லை, என் பக்தர்கள் எங்கு என்னைப் பாடுகின்றார்களோ, தாரத முனிவரே அங்கு அசையாமல் தானிருப்பேன்.) என்று பகவானால் இன்ன மொழியென்று சிறப்பியாமல், என் பக்தர்கள் என்னைப் பாடுகிற இடத்தில நான் பேராமலிருப்பேன் என்று சோதிவாய திரந்து அருளிச் செய்யப்பட்டது. இதனால் "ஸம்ஸ்க்ருதமொழிந்த மற்ற மொழிகளால் பேசுவது மட்டும் நீங்கள் விரும்பியபடியே தக்கதேயாயினும் காநம் (பாடுவது) என்பது நியாயத்திற்கு ஒவ்வாததாகும்" என்று சிலரது பொல்லாத சொல்லும் மறுக்கப்பட்டதாயிற்று ; ஏதேனும் ஒரு மொழியின் வாயிலாகத் தன்புகழ்களை பாடுவதொன்றே பகவானுக்குமகிழ்ச்சியை ஊடு டுவதென்று அவசங்கு பகவானுடைய வார்த்தை காணப்படுவதனால் என்க. "ஏதத்ஸாம காயத் ஆஸ்ப்தே" (முத்தாத்மா, "ஹாவு ஹாவு ஹாவு" என்னுமிந்த ஸாமத்தைப் பாடிச் கொண்டிருக்கிறான்) என்ற ச்ருதியும் காநத்தையவஸவோ கூறியுள்ளது. பொதும இவ்வளவு

ஆழ்வார்களுக்கு அர்ச்சாபிம்பத்தை ஸ்தாபித்தலென்பது அபிமானத்தினால் (தாங்கள் வைத்த பறநிணாலி) உண்டானதன்று. பாதமம் பாதமோத்தரம முதலிய கீராதங்களில் அவசியம் செய்யத்தக்கதாக விதிக்கப்பட்டுள்ளதென்பதைப்போதுமயாருமற்றவர்களால்

"அல்லது வ்யாஸபராசாரதி முனிவர்களுக்கும் அர்ச்சாபிம்பங்களை ஏற்படுத்தி அவறதில் அவர்களைப் பூஜித்தல் அவசியமாகையால் பீமபங்களில் அவர்களைப் பூஜியாதது அறிவிலியின் செயலேயாகும் என்கிறார்கள். நல்லது நல்லது நல்லது முதல் முதலில் இவர்கள் அறிவிப்புகள் பின்பு இவர்களுடைய ஆசாயங்களும் பராசாயங்களும், பரமசாயங்களும் அத்தகையவைகள் ஏனெனில் அவர்களும்

இவர்களும் பிம்பங்கள் வைத்து முற்கூறிய முனிவர்களைப் பூஜிக்காமையினால் என்க. ஆகையினால் பிம்பங்களில் அவர்களைப் பூஜியாதது அறிவிலிகளின் செயலென்று என்று கூறுதலே நன்றாகும். வ்யாஸாதி முனிவர்கள் முக்தியடைந்தார்களா இல்லையா என்று மந்திரைபுள்ளதால் அவர்களைப் பிம்பம் வைத்து அர்ச்சிப்பதில்லை என்று கூறுதல் தவறு "குகமுனிவர் முக்தியடைந்தார், வாமதேவர் முக்தி பெற்றார்", முதலிய வாக்கியங்களின் வாயிலாக அவர்கள் வீடுபெற்றவை நிச்சயமாக அறியப்படுவதனால் என்க. ஆக பிம்பம் வைத்து அர்ச்சிப்பதற்கும் அப்படி அர்ச்சியாமைக்கும் காரணம் முறையே பெருமையின் மிகுதியும் அதன் குறையுமேயாகுமென்று அறுதியிடத் தக்கது. முக்தியடைந்தவர்களாக நம் நினைவுக்கு இலக்கானவர்கள் எல்லோராயும் நாம் பிம்பங்களை நிறுத்திப் பூஜிப்பதில்லை. அப்படியிருந்தால் "பாபிஷ்ட : கூத்ர பந்து : ச புஷ்டரீக : ச புஷ்யக்ருதி : ஆசாரியவக்தயா முக்தென தஸ்யதாசாரியவாந் பவேத்" (மிகவும் பாபமானகூத்ரபந்துவுமபுஷ்டியார் செய்த புஷ்டரீகமும் ஸதுசாரியர்களைப் பெற்றதனால் மேகமும் பெற்றார்கள் ஆகையால் ஆசாரியமபந்தத்தை அனைவரும் பெற்றேவென்றும்) என்பது கொண்டு முக்தி பெற்றவர்களாகக் கருதப்படுகிறகூத்ரபந்துமுதலியவர்களையும் பிம்பமேற்படுத்தி அர்ச்சித்திருக்க மாட்டார்களா ? அவர்களை யாரும் அப்படி அர்ச்சிக்கவில்லையல்லவா ?

"பகவத் கீதையில் உபநிஷத்த்வம் ஏறிட்டது போல்" என்கிறார்கள். கீதைக்கும் உபநிஷத்த்வம் உண்மையானதே ஏறிடப்பட்டதன்று என்பது வைதிக பகவதாதிகளின் கருத்து. யுக்தியையும் காண்பின் "பாரத : பஞ்சமோ வேத" (மகா பாரதம் ஐந்தாவது வேதம்) என்றிது முதலான பரமானங்களுள் நிச்சயிக்கப்பட்ட வேதத்தையுடைய மற்றா பாரதத்தைச் சொந்தமையால், பகவத் கீதையில் உபநிஷத்த்வம் ஏறிடப்பட்டதென்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? வராஹபுராணம் முதலிய நூல்கள் கீதையின் பெருமை விசேஷமாக வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கே காண்க. கீதையிலும் நான்சாமத்யாயத்தில் "இம்ம் விலஸ்தே யோகம்" என்றிது முதலான சிலோகங்களினால் இதன் உபநிஷத்த்வம் அறியவெளிது. விவரம் மற்றொரு சமயம் செய்யப்படும்.

"திவ்யப்ரபந்தங்களில் மட்டும் உபநிஷத்த்வம் ஏறிடப்பட்டதென்று நாம் சொல்லுகிறோம்" என்று அவசரப்பட்டுத் தீச்சொலனைச் சொல்ல வேண்டாம்; "இஷேத் வேர் ஐத்வா" என்றிது முதலான வாக்கியங்களின் திரளிலும் உபநிஷத்தவம் ஏறிடப்பட்டதென்று சொல்லுதல் பொருந்துமாகையால், இங்ஙனமே எதிலும் உண்மையான உபநிஷத்த்வம் சித்திக்க மாட்டாது. ஸம்ஸ்கிருதவேதமென்று வழங்கப்படுகிற ஒரு க்ரந்தமானதோவென்னில் "நான் வேதம்" என்று எவ்விடத்திலாவது சொல்லிக் கொண்டதா என்ன? (பகவானும் மஹரிஷிகளும் ஆசார்யர்களுமான பிறர்தான் அதுதன்னை வேதமென்கிறார்கள். அவர்கள் தான் திவ்யப்ரபந்தத்தையும் வேதமென்றும், வேதத்தைவிட உயர்ந்ததென்றும் கூறினார்கள் எனப் பதை முன்னதிகாரங்களில் நிரூபித்தோம்.) ஆகையால் இதென்ன அதிவாதம்! இது ஒருபோதும் காசுக்கும் உதவாது. போதும் நிறுத்துங்கள் உபகளிதிவாதத்தை.

"உண்மையில் நாமே ஸத்யவாதிகள்" என்கிறார்கள் ஒரு கபலாரியத்துக்கும் உதவாத அமங்கலவாரத்துக்கு (செவ்வாயக் கிழமைக்கு) மங்களவாரமென்னும் பெயர் எவ்வளவு ஸத்யமானதோ, அஸத்யமே பேசுமிவர்களுக்கும் ஸத்யவாதிகள் என்னும் பெயரும் அவ்வளவு ஸத்யமானது.

ஸ்ரீவேதாந்தாசாரயர் அருளியபரமாணங்களாலும், ப்ரஸித்தங்களான பல புராண வசனங்களென்னும் ப்ரமாணங்களாலும் தம்மாழ்வார் தாமே கோதிவாய் நிறந்து அருளிச் செய்தஸூக்திகளாலும், கௌரவிக்கத்தக்க எண்ணிறந்த ஐதிறயங்களாலும் மந்துளான ஆசாரயர்களருளிய ஸூக்திகளாலும், திவ்யப்ரபந்தங்களில் வேதத்வமும் இன்னும் சில உயர்த்திகளும் ஸ்பஷ்டமாக கூறப்பட்டன. பண்டிதர்களும் த்ருப்தி செய்விக்கப்பட்டார்கள்.

ஏழாம் அநுபந்தம்

மூர்த்தப் பெந்தது

(8) இது காறும் இந்த நூலின் கண் கூறிய பொருள்களைச்

கருங்கக் கூறுதல்

வாசகர் பெருமக்களே, இது வளையில் கூறிய விஷயங்களை அனைவருக்கும் ஸாரமாக அறியும் பொருட்டு இங்குச் சுருக்கிக் கூறுவோம்.

ஐயா, த்ராலிடப்ரபந்தத்திற்கு வேதத்வம் எப்படிப் பொருந்தும்? என்று கேட்க வேண்டா த்ராலிட வேதம் இல்லைவென்று சொல்லும் நீ த்ராலிடப்ரபந்தமென்று ஒன்றுவென்று இசைந்தாயா இல்லையா? இல்லையெனில் ஆசரயாஸித்தி - இடில்லாமை என்னும் தோஷமுண்டாகும். த்ராலிடப்ரபந்தமே உலவாலிசையப்பாதமென்று வேதத்வம் இல்லையென்பதை எதில சாதிப்பாய். த்ராலிடப்ரபந்தம் உண்டு என்று இசைக்காயாகில், அதனை உண்டென்று அறிவிக்கிற பரமானங்களுலேயே அதன் வேதத்வமும் அறிவிக்கப்படுதலால் பாதமென்றும் குற்றமெற்படும். அந்த பரமானங்களுள், திவ்யப்ரபந்தத்திற்கு நீ கூறும் வேதத்வமில்லாமையென்பது பாதிக்கப் (தடுக்கப்) படுதலால்.

அந்த பரமானங்கள் திவ்யப்ரபந்தம் உண்டென்பதையும் அதன் வேதகவத்தையும் அறிவிக்கின்றன என்கிறீர்கள். அவற்றால்திவ்யப்ரபந்த முண்டென்பதை மட்டும் இசைகிறேன். அதன் வேதகவத்தை இசைய மாட்டேன் என்பாயாகில் அப்படி நீ சொல்வது திவ்யப்ரபந்தத்திற்கு பரமானம் யமே - உண்மையான அறிவித்தத்தனையிய இல்லையென்று கூறியதாக முடியும்.

அப்படியானால் வேதமபரமானம்மற்றது அபரமானம் என்பது என் கொள்கையாதலால், அதற்குச் சேர திவ்யப்ரபந்தத்துக்கு அவேதத்வம் - வேதமல்லாமை ஸித்திக்கிறது - என்று நீ சொல்ல முடியாது. "ஒளத்தத்திகுந்து சபதே ந அத்தஸ்ய ஸம்பந்த:" (சொல்லோடு பொருளுக்கு உள்ள தொடர்பு வாய் வாயைக் பாவம். அதாவது சொல்லால் அறிவிக்கப்படுவது பொருள், பொருளை அறிவிப்பது சொல் என்று கூறப்படும் ஸம்பந்தம் இவற்கையாக உள்ளது.) என்று ஜைமிநிஸ்ஸாஸியாலே கூறப்பட்ட படியே சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் இவற்கையாக-

வுள்ளதொன்றாகையாலே. பொருளை உள்ள படியே அறிவிக்கும் தன்மையாகிய ப்ராமாண்யம் திவ்யப்ரபந்தமென்னும் சொற்றொடரில் தானே இயற்கையாகவே ஸித்திபபதனால் என்க.

சொல்லுக்கு ப்ராமாண்யம் இயற்கையாகவே உள்ளதொன்றாயினும் திவ்யப்ரபந்தமாகிய தமிழ்ச் சொல்லென்பது பெளருஷேயம் (ஆழ்வாராகிய மனிதரால் உண்டாக்கப்பட்டது) ஆகையாலே மனிதவிடம் இயற்கையாக ஏற்படும் அறிவின்மை திரிபுணர்ச்சி வஞ்சகத் தன்மை முதலியவை காரணமாக உண்டான தமிழ்ச் சொற்களுக்கு பொருளை உள்ள படியே அறிவிக்குந்தன்மையாகிய ப்ராமாண்யமில்லாமையால் அப்ராமாண்யம் உண்டாகியே தீரும் - என்று சொல்லுதல் கூடாது. "தாமரபாணி" நதீயத்ர" என்று தொடங்கி தாமரபர்ணி முதலிய" நதிகள் எந்த குருகை முதலான நகருள்ளவிடங்களில் பாயகின்றனவோ, அவ்விடங்களில் வாசம் செய்து கொண்டு அவற்றின் நீரைப் பருகுவவர்களுக்கு ஸ்ரீமந்தாராயணவிடத்தில் தடையில்லாத அதிக பக்தி ஏற்படும் என்று ஸ்ரீபாகவதத்தில் (115.29.30) சொல்லப்பட்ட குருகையென்னும் திவ்யதேசத்தில் அவதரித்தவரும், மிகரிக உயர்ந்த பகவதரபாகுந்தால் பெற்ற ஞானத்தையுடையவரும் பெராயில் பாடல்களைப் பாடுமவராகையாலே மிகரிக ப்ராமாணிகளும் நம்பத்தக்கவரும் வியாஸர் முதலிய மஹரிஷிகளைக் காட்டிலும் அதிகமான மகிஷமயினால் விளங்குமவருமான இந்த தமமாழ்வாரிடத்தில் அறிவின்மை முதலிய குற்றங்கள் இருக்குமென்ற சங்கைக்கும் ஸந்தேஹத்திற்கும் இடமில்லாமையால் என்க.

மேலும் திவ்யப்ரபந்தம் பெளருஷேயமென்பது ஸித்தித்தாலன்றோ அதற்கு ப்ராமாண்யமில்லையென்னும் அபிக்ஷபத்தியை இடமுள்ளது நமமாழ்வார் முதலிய ஆழ்வார்களுக்கு திவ்யப்ரபந்தங்களை வெளிப்படுத்துவதில் மட்டுமே உரிமையாகையால் அவற்றிற்குப் பெளருஷேயவமில்லையென்றுணர்ந்து இனிப்பேசாதே இரு.

பெருமைமிக் கவாகளென்று மிகவுயர்ந்த ப்ரமாணவர்களாலே அறியப்பட ஆழ்வார்கள் விஷயத்தில் நீ மாறுபட்ட கருத்தையுடையவராயிருந்தால் மாநா

கருத்துக்களான வஸிஷ்டர் முதலான முனிவர்கள் தீர்த்தில்
மாறுபட்ட கருத்தை கொண்டவர்கள் "நஷ்டமேயுமாகும்
பராமணாகளுக்கும் கௌரவத்தை உண்டாக்குவதற்காக
ருஷிகளாலும் பராமணாகளாலும் (ஸம்ஸக்ருத) வேதம்
கற்பிக்கப்பட்டது." என்று கூறுகிறார்கள்ல்லவா?
அப்பாமரர்கள் மட்டும் என்ன தவறு செய்தார்கள்?

திவ்யப்ரபத்தம் புகுஷ்ணால் செய்யப்பட்டுள்ளது
கொண்டாலும் புகுஷ்ணிடமிருந்து உண்டானவை எவையாவது
அதன் கண் உள்ளதனால் அதனை அதற்குக் குறையுண்டாக்குமே
என்று சொல்லாதே. "அநாதீதநா ஓர்யிஷ்வராக் உத்ஸந்ஷடா
ஸம்ஸயவா" (உத்பத்திவிநாசங்களில் வாத இந்த
வேதவாக்கானது பரஹ்மாவினால் உண்டாகப்ப
ட்ட தவ்வா? என்றிது முதலியவற்றால், ஸம்ஸக்ருத
வேதத்துக்கு தித்யத்வமிருந்த போதிலும் பரஹ்மாவாகிய
புகுஷ்ணிடமிருந்து உண்டானமையென்பது அதன்
நிகழ்வத்துவத்துக்கு முரணானதன்று என்று இசையமுனைக்கு
இத்தகைய கேள்வி கேட்பித தகுதியின்றாகையால் என்க

"உயாவற என்ற பாட்டில, உகரத்திற்குப் பின்பு ய, அதன்
பின்பு அ, அதன் பின்பு ர், அதன் பின்பு வ, அதன் பின்பு ஈ,
அதன் பின்பு ற், அதன் பின்பு ஐ எனரித்தகைய எழுத்துக்களின்
தொடர்ச்சியோ அல்லது எழுத்துக்களோ நித்யமல்லாமையால்
அப்படிப்பட்ட திவ்யப்ரபத்தத்துக்கு வேதத்வம்
இல்லையென்று சொல்லுதல் தகாது. ப்ரளய காலத்தில்
சொல்லுவாரில்லாமையாலே முற்கூறிய தொடர்ச்சியோ
எழுத்துக்களோ இல்லாதிருந்த போதிலும் அப்போது
பகவானொருவன் உள்ளானாகையாலே அவனுடைய
ஜ்ஞானத்தில் எழுத்துக்களும் முற்கூறிய அவற்றின்
தொடர்ச்சியும் நித்யமாக உள்ளபடியால் திவ்யப்ரபத்தத்திற்கு
நித்யத்வமும் வேதத்வமும் பொருந்துமாகையால் - என்க

திவ்யப்ரபத்தம் பாஷை (மொழி) புகுஷாக
அமைந்தமையால் அதற்கு ப்ராமாணியமும் வேதத்வமும்
இல்லையெனல வேண்டா; ஸம்ஸக்ருத வேதமும் ஒரு
பாஷையுருவாகவே அமைந்துள்ளமையால் அது தனக்கும் - நீ
இசைந்த ப்ராமாணியமும் வேதத்வமும் இல்லாமற் போயவிடும்
ஆனாகயால்.

ஸம்ஸ்கிருத பாஷையொழிந்த மற்ற பாஷை
சாஸ்த்ரவிதிக்குப் புறம்பானதாகையாலே அதற்கு வேதத்வம்
கூடாதென்பது தவறு ஸம்ஸ்கிருத வேதத்தை சோந்த
"ஹாலாஹல" என்றிது முதலான அஸுரபாஷைக்கு - சாஸ்த்ர
விதிக்குப் புறம்பானமை காரணமாக அவேதத்வம் -
வேதமல்லாமல் ஏற்பட முவிடுமாகையால். அது
வேதமாகவன்றோ இசையப்பட டுள்ளது.

ஐயா, த்ராவிட பாஷை ம்லேச்ச பாஷையாகையால்
அதற்கு வேதத்வம் எப்படிப் பொருத்தம் என்றால் உன் குடுமி
என்கையில் அகப்பட்டுவிட்டது "யதைவஸாமஸக்ருதி பாஷா
ப்ரயுக்தா ஸ்வர்க்க தாயிதி" பராக்குத்ராமிய சாபி ததைவ
ஸ்வர்க்கதாயிகே அதோ உத்யா: கலுயா பாஷா: ஆந்த்ர
கர்ணாடதேஜா: அதார்ஷத்வாத் அபப்ரம்சா இதி
சாஸ்த்ரவித்யம் மதம் தஸ்மாத் பாஷாந்த்ரீயாணாம் காவயா
நாம் தோஷகீர்த்தனம் பராக்குதாத் த்ராமிடாச்சாபி விபிந்த
விஷயம் பவேத் ச்ருதௌது நமஸேச்சிதவை இத்யேததபி யத் வச:
தத் அதார்ஷ வசாமஸமேவ சிஷேதேத் நாமே மய்ய ஹோ
(எவஸமம், ஸம்ஸ்கிருத பாஷை தன்னையப் பேசினவனுக்கு
ஸ்வர்க்கம் அல்லது மோகத்ததைத் தரவல்லதோ, அவ்வளவே
பராக்குத பாஷையும் தமிழ் மொழியும் தம்மை
உச்சரித்தவனுக்கு அவற்றைத் தரவல்லன ஆதலால் இவை
தவிர மற்றுள்ள தெலுங்கு கன்னட தேவகனிலுண்டான
பாஷைகளே குஷிஸம்பந்தமில்லா மையால் அபப்ரம்சங்கள்
சினதந்து கெட்டுப்போன பாஷைகள் என்று கூறும் குற்ற-
முடையனவென்பது சாஸ்த்ரமறிந்தவர் இசைந்ததொன்றாகும்.
ஆகையால் ஸம்ஸ்கிருதமொழிந்த மற்ற பாஷைகளிலுள்ள
காவியங்களைப் பொதுவாகக் குற்றவகறுவது பராக்குத
மொழியும் 'தமிழ் மொழியுமல்லாத பிறமொழிகளாலான
காவியங்களையே சேரும் வேதத்தில் "ந ம்லேச்சிதவை"
(அபப்ரம்ச பாஷை பேசத்தக்கதல்ல) என்றுள்ள வாக்கியம்
குஷிஸம்பந்தமில்லாத பாஷைகளையே தடுக்குமன்றி
குஷிஸம்பந்தம் பெற்ற தமிழ்மொழியைத் தடுக்கமாட்டாது
இதுதான் ஆச்சர்யம்) என்று மூன்றாம் அதிகாரத்தில்
எடுத்தாளப்பட்ட ஸ்கந்த புராண வசனங்கள் உவமாவில்
விழவில்லையா என்பன?

ஐயா, தமிழ் முதலிய எல்லா மொழிகளும் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையிலிருந்தே உண்டானவையென்று பிரசித்தி பெற்றுள்ளதனால் ஸம்ஸ்கிருத பாஷை மயமான வேதத்தைக் காட்டிலும் தமிழ் மொழி மயமான திவ்யபரபந்தத்துக்கு உயர்த்தியும் வேதத்தவளும் எப்படி என்றால் இதற்கு நீயே விடையிறுக்க வேண்டும். முன்பு பார்வதிக்கும் சங்கரனுக்கும் ஏன் உதஸவம் நடந்தது? அகஸ்திய முனிவர் ஏன் அங்கே சென்றார்? விசுவகாமா அம்முனிவரை வேறிடத்திற்கு செல்லாமல் படி ஏன் வேண்டினான்? அதனால் அகஸ்தயர் அவனை ஏன் கோபித்துக் கொண்டார்? அதற்கு விசுவகாமா தமிழ் மொழியை ஏன் நித்தனை செய்தார்? அகஸ்திய முனிவர் விஷ்ணுவைக் குறித்து ஏன் தவமியற்றினார்? அதற்கு மகிழ்ந்த அவ்விஷ்ணு பகவான் அந்ததமிழ் மொழி எல்லா மொழிகளாகக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாகப் போகிறது என்று ஏன் வரமளித்தார்? இக் கேள்விகளையெல்லாம் அவர்களையே நோக்கிக் கேள்வனக்கென்ன தெரியும்?

ஐயா, ப்ரஹ்மஜ்ஞானநாதனத்தில் திவ்யப்ரபந்தங்களைப் பூஜ்யமாக பூஜிக்கத்தக்கதாகச் சொல்லாததனால் அவற்றிற்கு வேதத்தவமில்லை. வேதத்தவமிருந்தால் பூஜிக்கத்தக்கதாக அதில் சொல்லப்படாதிருக்குமல்லவா என்றால் அப்படிச் சொல்லாதே தைத்திரியாருணகைகில் இரண்டாம் ப்ரச்சுததில் "அஜாந் ஹ வை" என்று தொடங்கி "யத்ருசோ உதயகேஷத் தா: பய ஆஹ" தயோ தேவாநாமபவத் , யத்யஜும் - ஸ்க்ருதா 'ஹ' தயோ யத்ஸாமாநி ஸோமா ஹ" தயோ யத் அதர்வாங்கிரஸோ மத்வாஹ" தயோ யத் பராஹ்மணாநி இதிஹாஸாத் புராணாத் கல்பாத் காதா: நாராசம்ஸீர் மேதாஹ" தயோ தேவாநாமபவத், தாபி: கஷ" தம் பாப்மா நமபாச்நத் அபஹதபாப்மாநா தேவாஸுவர்க்கம் லோகமாயத் ப்ரஹ்மணஸ் ஸாயஜ்யம் குஷ்யோ உகச்சத் (ருக்வேத மந்திரங்களை குஷிகள் அத்யயனம் செய்தார்கள் என்பது யாதொன்று உண்டோ அது தேவர்களுக்குப் பாலாஹ" திகளாக ஆயிற்று. (பாலால் செய்த ஆஹ" திகள் போல் மகிழ்ச்சியைத் தந்ததென்றபடி. இங்ஙனமே மேலும் காண்க.) யஜுர் வேத மந்திரங்களை குஷிகள் அத்யயனம் செய்தது தேவர்களுக்கு நெய்யாஹ" திகளாக ஆயிற்று. ஸாம வேத மந்திரங்களை குஷிகள் அத்யயனம் செய்தது தேவர்களுக்கு ஸோம

த - பரஹ்மத்தினாக ஆயிற்று அதாவாவிரஸஸம் - க்களை
அதாவ வேத - அதிரவகளை குவிக்க அதாவயம் செய்தது
தேவர்களுக்கு தேவாஹ்மத்தினாக ஆயிற்று பரஹ்மணஸங்கள்,
இந்நிஹாஸங்கள், புராணங்கள் கல்பங்கள் நாராசம்ஸிதகளான
காதைகள் (மனுஷ்யர்களுடைய ஆழவாசுகள் அந்நிய
பாசரங்கள்) இவற்றை ருஷிகள அதயயனம் செய்தது
தேவர்களுக்கு மாமஸாஹ்மத்தினாக ஆயிற்று அந்த
மாம்ஸாஸத்தினாலே தேவர்கள் பசியாகிய பாபத்தை
ஒழித்தார்கள். பாபம் தீர்த்த தேவர்கள் (ககமஸுபலிக்க)
ஸவர்க்கம் சென்றனர் அதயயனம் செய்த ருஷிகள்
பரஹ்மஜ்ஞானத்தைப்பெற்று பரஹ்மஸாயுஜ்யத்தை
அடைந்தார்கள் எனபதற்குள்ளான வாக்கியங்களாலே
தில்லபரபத்தப் பாடல்களும் பரஹ்மஜ்ஞாந்தில்
அடங்கியுள்ளனம் காவக (சிறிது தூரத்தில்) காதைகளின்
அதயயனத்தோடு கூடிய பரஹ்மஜ்ஞாந்தத்துக்கு ஆயுஸ்ஸம், ஒளி
பலம், செல்வம், புகழ், பரஹ்மதேஜஸஸம், அந்நம் முதலிய
பயன்களை விளக்குந்தன்மை விளக்கப்பட்டது. (அதற்கு மேல்
சிறிது தூரத்தில்) "நாராசம்ஸகா Zபிஷிஞ்ஜதி" மருஷ்யா ஸவ
நாராசம்ஸா." (நாராசம்ஸ காதையால் தீராடடுகிறான்.
மனுஷ்யர்களே நாராசம்ஸர்கள்) என்றும் உள்ளது. ஆக
பரஹ்மஜ்ஞாந்தில் தில்லபரபத்த காதைகளுக்கும் பூஜ்யத்வம்
சொல்லப்பட்டதனாலே அதற்கு வேதத்வம் உவமென்பது
ஸித்திப்பதனால் என்க.

ஐயா, அங்கு காதைகளென்றால் - புராணங்களில் பரஹ்ம
- பித்கு காதைகள் - ஸம்ஸ்க்ருதச்லோகங்கள் அங்கங்குச்
சொல்லப்பட்டுள்ளன. அவையே கொளபபட வேண்டும்
என்றாயால் இப்போது வெளிப்பட்டு விட்டது மன்னாஹ. ய
சாமர்த்தியம். என்னெனவில "புராணாதி" என்பதனாலே
அவற்றிலுள்ள பரஹ்ம பித்குகாதைகளும் சொல்லப்பட்டு
விட்டதனால் - காதா என்பதனாலும் அவற்றையே
கொன்னுமளவில பெளநுக்கத்யம் கூறியது கூறல் என்னும்
குற்றமாகுமே என்பதையும் அறியாமல், எங்களுக்கு
இஷ்டமில்லாததொன்றை (தில்லபரபத்தப் பாடல்கள்
காதாசப்தத்திற்குப் பொருளல்ல ஸம்ஸ்க்ருத
புராணங்களிலுள்ள ஸம்ஸ்க்ருத மாஷாமயமான பரஹ்மபித்கு
காதைகளே என்பதை) ப்ரஸங்கம் செய்கிறாயானையால் என்க.

மேலும் "ஸஹஸ்ரபரமாதே வ் சதஸ்ரஸா சதாங்குரா
 ஸம்வம் ஹரது மே பாபம் தூர்வா துஸஸ்வபநநாசித்" (தைத்
 நாரா - 29) என்கிற விடத்தில், "ஸஹஸ்ரபரமாதேவ்
 திருவாயமொழி ஆயிரம் பாட்டு வடிவமாய் மிகவும் உயர்ந்த
 = அந்த தமிழ்பாட்டுக்களுக்கு அபிமானிநியான தேவதை
 யானது சதுஸ்ரஸா = திருவிருத்தமாகிய நூறு பாட்டுக்களை
 மூவ்வாகக் கொண்டதாயும், சதாங்குரா = இராமாநுச நூற்றந்
 தாதியாகிய நூறு பாட்டுக்களை அங்குரமாக முனையாகக்
 கொண்டதாயும் தூர்வா = (தீர்வி - தாரணை என்பது நூறு
 ஆகையால்) எல்லா ஸம்ஸார பந்தத்தையும் மீளாதெழி
 வதாகவும், துஸஸ்வபநநாசித் (தூர்வா சபதத்தின் விவரணை
 இது) சாதாரண ஸவபதத்தை விட பரபல = அதாவது மிகவும்
 துக்கமனுபவிப்பதற்குக் காரணமான ஸம்ஸாரத்தை நீக்கச்
 செய்யவதாயும் இருந்து கொண்டே மான துஸஸ்ர மே =
 எண்ணுடைய ஸம்வம் பாபம், = எல்லாப் பாபங்களையும்,
 ஹரது = போக்கடிக்கட்டும் என்று எம்பவர் ஜீயா ஸ்வாமி
 வயாக்கமானம் செய்தருளியது காணத்தக்கது.

ஐயா, இந்தச் ச்ருதி அருகம புலஸைப பற்றியது என்கிற
 உண்மையை மீறி திருவாய மொழியாகிய காதையைப்
 பற்றியதென்று வயாக்கமானம் செய்வது பெருங்குற்றமாயிற்றே
 என்பாயாகில் ச்ருதியின் கருத்தை அறிவதில் உனக்குள்ள
 பெருமை அத்யாச்சாரியம்! அற்பமானதோர் அருகம்புலலில்
 சதஸ்ரஸத்வம் சதாங்குரத்வம் துஸஸ்வபநநாசகத்வம் முதலிய
 புலன்களுக்கு எட்டாத பல பெருமைகளை இந்த ச்ருதி
 அறிவிப்பதாக இளைசிறாயே, பசுவத்ஸ்வரூபம் திருமேனி
 குணங்கள் விபவங்கள் (நித்யவிபுதி லீலா விபுதிகள்)
 மறறுமுண்டான செல்வங்கள் இவற்றை நன்றாகத்
 தெரிவிக்கிற தமிழ் பாட்டுருவமான தேவதையைத்தான்
 மறறுள்ள உயாத்திகளையும் உனக்கு இஷ்டமில்லாவிடினும்
 நீ இளைந்தே தீர வேண்டுமென்பது உறுதியாக்கப்பட்ட
 தானையால் எதிலும் எக் குறைவும் இல்லை

எட்டாம் அநிசாரம் முத்துப் பெற்றது

(9) முடிவுரை

முடிவில் ஆஸ்திரேலியர்களின் சுதந்திரத்தில் கைகூப்பி இது தன்னை விண்ணப்பிக்கிறேன் நிவயப்படுத்தத்தின் பெரு மையப்ப பற்றி அவசியமாகச் சொல்ல விரும்பிய எல்லாம் பெரும்பாலும் இந்நூலில் சொல்லப்பட்டனவென்று நினைக்கிறேன். வாக்குக்கு எடாததன்றோ நிவயப்படுத்தத்தின் மஹிமை. ஸ்ரீ வேதாந்தாசார்யரோவெனில் தாமதமுதியருவிய சில கிரந்தங்களில் விரிவாகவும் சுருக்கமாகவும் இதன் மஹிமை எய வெளிவிட்டுயிருக்கிறார் புராணங்களிலும் ஸம்ஸ்கிருத களிலும் மற்றுமுள்ள நூல்களிலும் இதன் உபாத்தியைத் தெரிவிக்கின்ற புராணங்கள் பரமத்தத்துக்கும் அதிகமாக உள்ளன (பரமத்தம் - நூல்கள் கோடிகள்) அவை கிடைக்க புராணாதிசைங்களில் ஸ்ரீமதநாத முனிகா தொடக்கமான ஆசார்யசீரேஷ்டர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளையிட உபாத்தியை நாம் சிறிதும் இணைக்கிறோமென்பதும் அதற்குக் காரணம் நாம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலத்தில் தோன்றினவையென்பதும் இந்த நிவயப்படுத்தத்திற்காக. பரமபுஜ்யரான அநந்தமுனிகள் எவ்வளவோ பரிசீலமபட்டிருக்கிறார் அப்படியிருக்க அடா! எப்படிப்பட்ட ஆசைபட. அது தன்னைப் பத்திரிகையில் வேறு வெளிப்படுத்துவது இவையத்தனையும் அழகிலும் அழகன்றோ? சார்வாசர்கள் பரத்யக்புராணாதலதயாவது ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள் இவர்களை அனாதரும் இவையார்க ளென்பது மிகவும் கெட்டம். நாயதிகவாதம் சொல்வதில் இது என்ன எங்குமாவத விடாப்பிடி? ஆசாராய நிவந்தோ றும் "மாறன்மனறவும் இராமாநுசன் பாவ்மனம் தேறும் படிவு ரைக்கும் சீர்" என்றும் "மாநகரில் மாறன் மனற வாய்" என்றும் இத்யாதிகளை அனுஸந்தித்து கொண்டிருந்த தூட இவர்கள் விழித் துக் கொள்கிறார்களெனவு ஐயோ கெட்டம். அநாதி மானையாலன்றோ உறங்குகிறார்கள் பலசொல்லிய பவவென்? ஸம்ஸ்கிருத வேதத்தில் தாமதத் காமங்காபகிற ஸவஸப பலங்களைக் கூறுவதில் உவவநில புரவாமாகலாதக கட்டி லும் கோகல்மெனலும் உபாந்த (கலவ) தெரிவிக்க என்ன உபரிஷத் தென்னும் உத்தர பாகத்திற்கு உபாத்தியைவது எவரிகர்களாலே எங்கனம் இணைப்பட்டுள்ளதோ அங்கனமே "திரைகுவியலிஷை"

வேதா: " கீதை 2-45.. [ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் முக்குணங்கள் நிறைந்த மனிதர்சனை இலக்காகக் கொண்டன வேதங்கள்] என்கிறபடியே முக்குணமுடையதும் பரம்பொருளின்னதென்று ச்ரமபபட்டு அறிய வேண்டியிருப்பதுமான ஸமஸ்க்ருத வேதத்தைவிட, கத்தஸத்வ குணமுடையதும் மோக்ஷமென்னும் ஒரே பலனையறிவிப்பதும், ச்ரமமில்லாமலேயே ச்ரிய: பதியாகிய பரம்பொருளையறிவிப்பதும், "அத்ர பரதர சாபி" [இவ்வுலகிலும் பரமபதத்திலும்] (ஸ்தோத்ரரதநம்-2) , ஆ எஸ்நித்யாதிஸி சொல்லுகிறபடியே, ஸம்ஸாரதசையிலும் மோக்ஷதசையிலும் நித்யமாய் ஆத்ம ஸவருபத்தோடு சேர்ந்ததாய் பரமப்ராப்யமுமான (அடையத்தக்க பலன்களில் எல்லையானதுமான) ஆசார்ய கைலகார்யமே ப்ரதானமென்று தெரிவிப்பதுமான திராலிட வேதத்துக்கு எல்லையான மிக்க உயர்ந்தியானது , ப்ரமாணங்களைத் தஞ்சமாகக் கொண்டவர்களால் அவசியமாக இசையப்படவேண்டும், இவர்கள் இதை இசையவில்லையாகில் அவ்வளவால் ஊருக்கும் எந்த நஷ்டமும் இல்லை. தேர்மானாகத் தங்களுக்கே அது உள்ளது. நிவயபரபந்தங்களுக்கு ப்ரமாணமே பாஹ்யர்கள் (-ஸ்ரீவைஷ்ணவரல்லாதார்) ஒப்புக்கொள்வதில்லை. அதற்காக நாம் என்ன செய்கிறோம். இவர்களும் அவர்களில் சிலரென்று அறுதியிடுகிறோம். வாசகர்களை இந்தஸமயத்தில் "தஸமாத் சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம்தே. கார்யா கார்யவயவஸ்திதென" [ஆகையால் இது செய்யத்தக்கது, இது செய்யத்தக்கதன்று என்று முடிவு செய்வதில் அர்ஜுனா, உனக்கு சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம்] (கீதை 16-24) என்ற வசனத்தை உங்களுக்கு நினைவூட்டுகிறோம். எல்லாம் ஸ்வரஸமாக முடிவுற்றது.

சிலசிலோகங்களின் சுருத்து

ஸகலசாஸ்த்ரஸாரார்த்தங்களையும் - கரைகண்ட ஸர்வசார்யர்களாலே தன்றாக அறிவிக்கப்பட்ட அவவர்த்தங்களை அறிந்தவர்களாயிருந்த போதிலும், யாவர் சிலர் அவவர்த்தங்களை நித்தித்து தமது அற்ப புத்தியினால் கற்பிக்கப்பட்ட அர்த்தங்களைப்

போதிப் பதொன் றிலேயே ஊற்றமுடையவராக இருக்கிறார் களோ, அவர்களுையே (தமக்குஹிதம் சொல்லுமவர்களாக) எதிர்பார்த்து மற்றவர்கள் முடர்களாக இவ்வுலகில் ஏன் இருக்கிறார்கள். (தல்லாசிரியர்கள் இவ்வுலகில் இல்லையா?)

ஹஸ்திகிரிநாதனென்னும் அண்ணங்கராசார்யன்-கீழே காட்டியபடி, பிரசித்தங்களான பல ப்ரமாணவசனங்களைக் கொண்டு, ப்ராசீதமான திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு உயர்த்தியையும் த்ராவிடவேதத்வத்தையும் பலருமறியக் கூறினான்.

ப்ரதிபகடிகளும் (எதிர்வாதம் செய்பவரும்) புலவர்களுக்கு மிக மகிழ்ச்சியையுண்டாக்குமதான இந்துவை ஆதரித்துப் படித்து மறைவில் நிச்சயமாகத் துதிசெய்வார்களென்று, ஓம்மனமே உறுதியாக அறுதியிடக்கூடவாய்.

மனிதர்களுக்குக் குற்றமாவது-குணங்களை விட்டு தோஷங்களையே சொல்லுதல் என்பித. ஐயோ! மனிதர்களுக்கு பூஷணம் (= குணமாவது-தோஷங்களை-ஸமாதானம் சொல்லிச் சரிப்படுத்துவதென்பதே ஆகும். ஆச்சரியம்

'இவர்கள் தெய்வங்கொடுத்த கண்களிரண்டையும் திறந்து, தம்மாசார்யச் சேஷர் அருளிச்செய்த க்ரந்தஸுமுஹத்தை ஏன் காண்பதில்லை' என்று சிலரைக் கேட்க, 'வித்யைகளில் ஸாரமான திவ்யப்ரபந்தமென்னும் தமிழ் வேதத்தின்கண் குற்றங்களை ஏறிடுகையாலே அவர்களுக்குக் கண்களிரண்டும் தெரியாமல் போயின' என்று விடையளித்தனர் அவர்கள்.

ஹஸ்தியத்ரிநாதனென்னும் பெயரையுடைய அண்ணாவினால், வித்வான்களின் மகிழ்ச்சியின் பொருட்டு இயற்றப்பட்ட இந்நூல் ஹஸ்த்யத்ரிநாதஸாதியபேரருளாள-னுடையதுபரறு கடராடியிணையில் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதாய் சந்திரனும் நகந்திரங்களும் உள்ளவரையில் மேம்பட்டு விளங்குக

ஸ்ரீவாதிபீகர குருவின் திருவடிகளைப் பற்றியவனாய், ஹஸ்த்யத்ரிநாதனென்னும் மதுபெயர் பூண்டவனான அண்ணங்கரா சாரியனால், ப்ரமாணங்களை ஆராய்ச்சி செய்து இயற்றப்பட்ட கீழ்க்காட்டிய இந்நூல் முடிவடைந்தது

மணிப்ரவாள ச்லோகங்கள்

என்னிறந்த விபுதாங்குதே ஸ்பீ
மண்டபே பயமிலாது கேசந்
சண்டை செய்ய அபிலாஷையோடுடன்
மண்டினார்கள் அதிதுச்சயாஷணே!

திவ்யஸுருஷ அநுக்ரஹிஞ்சித
ந்ராலிடாத்தமக மஹாப்ரபந்தமேம்!
சீர்மயில்லையென செப்பினார்களே
கர்மயின்றி மதிதன்விலே சிவம்!

வாமஸ்திஸ் அஃதி நாலாய்ரம்
லேதத்வம் னைவ வர்த்ததே!
நச சீர்மம இதி ப்ராஹு:
க்வேயம் னைவ தேஷாம் ஸதீமதி:

கண்டித்து துர்மதிகளின் மதமுக்ரமத்ய
பண்டாவதாம் அதிகமான முதம் விளைத்தேன்
தண்டாமரைக்குஸுமயுகம்மஸமாநிதேந்ரம்
அளபாதவர்களுமிதில் ரஸிகா பவேயு:"

என்பயன்வரும் அனந்த சொற்களால்
நற்றமிழ்க்கலைகள் உத்தமா: பரம்!
குற்றமொன்று யதி சாந்ர வர்த்ததே
சற்று கித்தய ஸமாகதே! பஹி: ||

ஸ்ரீ ஸ்ரீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
அன்னங்கராசாராயன்
(தூயவெள்ளம்)

சாற்றுக் கவிகள்

மிக்க பெருஞ்சைபநடுவே அச்சமற வாய்திறந்து,
நக்க வெகு வித்வான்கள் நாலிரண்டு வார்த்தை சொல்லி,
அக்கதைபைப் பத்ரிசையில் அச்சிடவே யாவலுடன்,
திக்கரணமாயுரைத்தோம் இங்ஙன மிந்நூல்தனிலே. (1)

(வதமாமென வாழ்வார்களுள் நற்றமிழ்கள்
நாதமா முனபாவிய பட்டார்ய மனவாளர்,
ஒதுவேதாந்த குரு முதலானோர் சொல்வண்ணம்,
வேதமாகாதெனுஞ்சொல் வெட்டி விளக்கினனே. (2)

கற்றவர்கள் காமுறுவர் கல்லார் இகழ்ந்தாலென்?
நற்றவர்கள் கவிதீங்கி நற்றமிழின் வேதமெனப்,
பற்றியுடன் பாலித்துப் பரமபதவாயேற,
முற்றிவிழு வேம்புண்டு காக்கை நக என்னாமே. (3)

குருவோது தமிழ்வேதப் பொருள் நீதியொருவாமல்,
பரவாதிப்கரணாமண்ணா நதெழுதிவைத்தான்,
அருளாளனடியார்கள் ஆனந்த மலர் பொழிவார்?
மருவார் என்முன் தின்று வாய்காட்ட வல்லாரே? (4)

நீர்மனையிற் கண்ணனுடைய நேரான சொற்களிலே!
சீர்மனதனை புணராதே தீய கொடுஞ்சொற்களையே,
ஊரறியோம் பேரறியோம் என்றிருக்கும் சிலமவிசர்,
கூறிமிக வபசாரக் குழியதனைப் புக்காரே. (5)

ஒண்டியாயொருவர் மேல் ஒருவர் சொல்லாவினும்,
அண்டிவர்க் கரும்பொருள் ஆங்காங்கு விள்ளுமால்,
கண்டதற்குத்தரம் காட்டிடுநீச் சந்தையைப்,
பண்டிதர் பரிவுடன் பார்த்தாங்கு வாழ்த்தவே. (6)

பேய்க்குப் பேய் பேசின போல் பேராமற் சொன்னதல்ல,
வாய்க்கும் வாய்ப் பொருளின் பம் ஆங்காங்களித்தமையால்,
தாய்க்கும் தாய் மந்திரத்தின் சாரமென நன்குணர்ந்து,
நோக்கும் நோக்குண்டயார்கள் நுட்பனாதத் தெனிகுவரே. (7)

முன்னோர்கள் வசனத்தை முன்னிட்டு யாமிதனில்,
 சொன்னோம் நாம் தமிழ்மனையிற் சீர்மைதனைச் சதிராக,
 இந்நூலை யாதரியார் ஆழ்வார்களுள்தனக்கு
 எந்நானுமில்லக்காகார் இம்மொழிதான் பொய்யாமோ? (8)

ஆழ்வார்க ளடியினையில் அன்பாருமடியாரின்
 தாளினையே நஞ்சமெனத் தரணிதனிற் றளராதே.
 வாழுமெழிலவமுடை நற் பாகவதர் முடிசூடும்
 நேரிழையாயொளிமல்கும் என்னுடைய விந்நூலே. (9)

கோதில்லா னொன்டமிழிற் காதலுடை நாதமுனி
 ஆதி மனறமொளிகுரு முதலான வாசிரியர்,
 பாதமலரினைய போற்றிப் பரிஷடனில் விண்ணப்பம்
 வாதிப்கரதாஸன் அன்னாநாம் சொன்னோமே. (10)

கண்டன மெழுதக் கருதும் நற்கவிகள்
 பண்டிதரகுறிற் பாரதங் கேட்டும்
 பன்மை நூல்களைப் பழுதறப் பார்த்தும்
 கண்டிகைக்கும் படிக்கெழுதின நம்நாமே. (11)

குற்றமற்றதோர்
 நற்றமிழிக்களையில்
 பத்தி பொறுதார்
 முக்தி பெறாரே. (12)

பேரருளாளன்
 பதமலரினையில்
 சீரொலி நூ ளைச்
 சேர்த்தனன்தே (13)

ஸ்ரீ லக்ஷ்மி ப்ரதிவாதி பகவதம்

அய்யங்காளாரியார்

(சுருத்த கர்த்தா)